

Ba Đường Thẳng Tam Song

Contents

Ba Đường Thẳng Tam Song	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	5
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12	14
13. Chương 13	15
14. Chương 14	15
15. Chương 15	17
16. Chương 16	18
17. Chương 17	18
18. Chương 18	20
19. Chương 19	21
20. Chương 20	23
21. Chương 21	24
22. Chương 22	25
23. Chương 23	26
24. Chương 24	27
25. Chương 25	29
26. Chương 26	30
27. Chương 27	32
28. Chương 28	34
29. Chương 29	35
30. Chương 30	36
31. Chương 31	38
32. Chương 32	39
33. Chương 33	41
34. Chương 34	41
35. Chương 35	42
36. Chương 36	44
37. Chương 37	45
38. Chương 38	45
39. Chương 39: Lời Kết	46

Ba Đường Thẳng Tam Song

Giới thiệu

Xoay quanh nội dung là những con người trái ngược nhau hoàn toàn về tính tình cũng như phong cách.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-duong-thang-tam-song>

1. Chương 1

* Nắng tắt. Chiều tà. Đêm xuống. Tôi - một chàng trai mười bảy tuổi - sức dài vai rộng. Sức sống tràn trề đang chết lặng trước bờ sông lộng gió. Vẫn là dòng sông hồ hững, vẫn là bờ tre quanh quẽ. Cảnh vật đứng đưng. Tôi bước thẳng về ánh sáng hào hoa, một thứ ánh sáng đầy ma lực của hi vọng đổi đời. Tôi cầm đầu cầm cổ chạy thật nhanh, thật nhanh về phía... bóng tối.

Tim tôi nhàu nát bởi nỗi đau vô hình. Đôi tay gầy xơ xác, đôi mắt kèm nhèm lúc tỏ lúc mờ. Mẹ vẫn miệt mài khâu cho xong bức tranh làng quê yên ả dưới ánh đèn lù mù. Mẹ già, mắt kém, tay run. Ôi đôi mắt tuyệt đẹp sâu thẳm miên man ẩn chứa bao cung bậc cảm xúc trần thế đang từng ngày từng ngày bị hắc thần đêm tối vây quanh, công kích. Thay vì dùng cảm chiến đấu vì ánh sáng mẹ lại chọn cách ung dung đi vào con đường bóng tối. Vì con...

Xin lỗi mẹ! Trường học không dành cho con. Con không thể bình yên bước đi trong khi mẹ âm thầm đau khổ. Mẹ đã hi sinh quá nhiều vì con rồi. Con yêu mẹ! Con sẽ không để cho nửa cuộc đời còn lại của mẹ phải chìm trong bóng tối. Mẹ phải nhìn thấy con mẹ thành công và hạnh phúc.

Dù bờ tre có quanh quẽ héo mòn cũng chỉ biết lặng nhìn dòng sông hồ hững vô tình trôi mãi.

** Mười sáu tuổi - tuổi trăng tròn với biết bao ước mơ của một thiếu nữ đang chớm nở trong ánh xuân sang. Sự chớm nở ấy không chỉ báo hiệu bằng những đường cong trên cơ thể mà bằng cả những nếp nhăn dày dặn trên não. Tôi soi mình trước gương. Ai? Một gương mặt già nua, buồn tẻ, đơn điệu, u uất trong bộ đồng phục nữ sinh thanh khiết. Một ánh mắt lạnh lùng, một bờ môi sắt đá, một nụ cười dở dang. Đời tôi “khổ”.

Tôi nhìn ra cửa sổ, bầu trời New York xem ra vẫn khá hơn quê nhà. Bầu trời xa xăm và tăm tối. Mây nói mây, mịt mù, mơ hồ. Đời mây gió đầy đau đi đó. Tôi cười nhạt nhẽo với ảo mộng hạnh phúc mà bao người mơ ước. Nhà giàu, gia thế cao sang. Ngập ngợp trong danh vọng và quyền quý. Tôi là sự kết hợp hài hòa giữa vẻ đẹp hoàn mỹ người phụ nữ truyền thống chuẩn mực của mẹ và tư duy thông minh lão luyện sâu sắc đặc chất doanh nhân của cha.

Người phụ nữ Việt Nam chính thống ấy- mẹ tôi - gõ cửa cất giọng:

- Tuần này mẹ đi dự hội thảo chuyên đề. Ba con ra nước ngoài gặp đối tác. Thời gian biểu tháng này mẹ đã sắp sẵn rồi. Chiều về check mail con sẽ thấy.

- Cảm ơn mẹ! - Tôi hôn mẹ nhột nhột trước khi đi học.

16 năm trước là những chuỗi ngày xiềng xích tay chân. Từ mốc 16 trở đi sẽ là những chuỗi ngày đeo gông trên cổ.

2. Chương 2

* Tôi có năm mươi ngàn. Mất bốn ngàn mua bánh mì là còn bốn sáu. Xài tiền ở chốn đất đỏ này là phải hết sức tính toán. Mỗi sắp nứt nẻ như đất cằn hạn hán. Tôi lang thang hết hẻm này đến phố nọ. Giờ thì đôi chân này không thuộc về tôi nữa.

Cuối cùng thần may mắn cũng ngoảnh đầu cười với tôi một cái. Nụ cười hiền từ gian ác hơn bao giờ hết. Căn phòng tôi tìm được giá tốt đến sững sờ, rất tương xứng với vẻ đẹp của em ấy. Trong một ngôi nhà lâu ăm mốc, cũ nát, xiêu vẹo có một cái ban công ọp ẹp đứng chơi với lúc nào cũng sẵn sàng lao mình phi thẳng xuống đất. Để tận dụng sự kiên cố thơ mộng của ban công, bà chủ tốt bụng vận dụng sự am hiểu thâm thúy về kiến trúc đã nhào nặn hành lang ban công xây hai cái chuồng ngủ nên thơ. Nói là chuồng ngủ bởi chiều cao phòng chưa tới vai tôi, chiều rộng đủ hai người nằm chật ních, chiều dài vừa khít với thân hình đang trở mã của chú trống choai.

Đặt túi đồ xuống một khoảnh khắc bình yên tràn ngập đến từng tia máu trên khóe mắt. Mắt giãn dần giãn dần, cụp dần cụp dần...

Tôi đang bay trong không gian bao la, thơm ngát. Tiếng nhạc du dương, trầm bổng, thánh thót, da diết. Một niềm đau xuyên tim. Tôi bật dậy. Tôi mơ chẳng? Ngoài trời mưa trắng xóa, mưa trút ào ào, xối xả cho hả cơn oán hận với chàng gió bội ước tình yêu. Gió theo mây rong chơi bỏ mặc mưa với tình yêu lay lắt.

Mưa vẫn tiếp tục gào thét ầm ầm. Bụi mưa tấp nập lên lối qua kẽ cửa tấn công tôi. Tôi chồm mình, bò ra cửa sổ, hé mở tấm kính. Những âm thanh dịu ngọt mà xót xa, lúc mờ lúc tỏ, lúc buồn lúc vui đang hòa nhịp với trái tim tôi.

Tôi mở toang tấm cửa kính, mặc cho lưỡi mưa sắc lẹm tấp thẳng vào mắt, loạng toạt. Nhưng mắt tôi lại sáng rực. Một thiếu nữ thoát ần thoát hiện trong màn mưa bí ẩn. Không biết do người ấy mặc áo trắng hay màn mưa khoác sắc trắng lên y phục. Điều tôi thấy rõ là đôi tay mềm mại nhảy múa như những thiên thần đang thêu dệt cảnh sắc thiên nhiên đất trời tươi đẹp. Đôi mi cong vút đen lấy lơ lững buồng trên bờ mắt. Trái tim tôi rung lên, nghẹn ngào. Rồi chợt nó đập nhanh mạnh hơn bao giờ hết. Tôi ngạt thở, đầu óc quay cuồng, bầu trời đen kịt.

** Trời càng lúc càng tối. Mây kéo đến ùn ùn, gió thổi như muốn lật tung những ngôi nhà tồi tàn nơi xóm chợ. Những vằn chớp lóe lên trên nền trời tối sẫm. Vài tiếng sấm thề thào vô vọng. Tôi háo hức mở cửa sổ, nhẹ nhàng lướt đến bên chiếc dương cầm trắng, nhắm mắt chờ đợi một cơn mưa xối xả. Đã năm năm rồi tôi không được chạm tay vào phím đàn. Tôi không nhớ mình biết chơi dương cầm từ khi nào. Nhưng vẫn còn nguyên đây cái cảm giác lần đầu tiên hoàng tử mưa hóa phép ra công chúa dương cầm.

Những giọt mưa thưa thớt đầu tiên đang bị cuốn xoáy vào phím đàn linh hoạt biến hóa. Tiếng đàn càng réo rắt mưa càng nhiệt tình trút nước. Mưa là chàng ca sĩ hào hoa, phong nhã mà mạnh mẽ đa tình. Dương cầm tôi là nàng nghệ sĩ cá tính, sắc sảo, thông minh, mà tinh tế. Trước mưa tôi mới là chính tôi. Là tôi của tôi, vì tôi, sống cho tôi. Hạnh phúc mong manh tan dần theo bong bóng mưa. Khoảnh khắc diệu kỳ khiến tôi lần nào cũng nuối tiếc. Khi hoàng tử mưa kết thúc chuyến phiêu lưu thì công chúa dương cầm cũng chìm vào thế giới cổ tích.

Bây giờ tiếng dương cầm sẽ theo chân mưa lao thẳng vun vút từ bầu trời cao xa xuống lòng đất hun hút. Tôi nghe tiếng gió vù vù mơn trớn bên tai. Tôi đập mình giao hòa với đất, tung tóe, văng ra thành trăm triệu tia nước li ti len lỏi vào từng góc ngách trên khắp mặt đất này. Hoàng tử mưa sóng bước bên tôi. Tôi vô tư cười đùa thỏa thích. Người ấy triu mến vuốt nhẹ làn bụi mưa lên mái tóc tôi.

Cứ như vậy hoàng tử mưa luôn lặng thầm bên tôi, dõi theo từng bước chân tôi. Người ấy chưa bao giờ xuất hiện nhưng lúc nào tôi cũng cảm nhận được sự ấm áp tỏa ra từ người ấy. Rất gần mà không bao giờ chạm

tới. Đến bao giờ thì anh mới bước ra khỏi giấc mơ cổ tích? Đôi lần tôi cũng nghi ngờ về ký ức với hoàng tử mưa. Tôi thậm chí còn không nhớ người ấy đến và tạo ra công chúa dương cầm từ khi nào nữa. Hình như là lúc tôi có mặt trên cõi đời. Càng ngày tôi càng cảm nhận hoàng tử mưa rõ hơn, gần hơn. Dù người ấy cố ẩn nấp tôi nhất định sẽ tìm thấy. Chỉ cần trong tim luôn thấp sáng một niềm tin, tôi chắc chắn ngày ấy sẽ đến, ngày ấy không xa vời, và người ấy sẽ hé môi cười đứng trước mặt tôi. Nhưng tôi lại sợ nếu tất cả chỉ là chiêm bao mộng mị, cuộc sống của tôi sẽ tiếp diễn thế nào khi mỏ đá cuối cùng trước khi tôi rớt xuống vực thẳm là ảo ảnh. Ồ vậy thì đơn giản thôi, cứ thế mà lao xuống vực.

Niềm vui ngán ngùi. Tôi òa mình tê liệt. Mưa tạnh.

3. Chương 3

* Bốp! Ai đó đang lay người, vỗ má tôi chan chát. Tôi từ từ hé đôi mắt mệt mỏi.

- Tỉnh rồi. Một nụ cười sáng giòn vang lên sáng khoải. - May ày đấy nhóc. Khá! Mưa to mở cửa đón gió độc. Hên là có thằng Choi phát hiện...

Người được gọi là Choi đỡ tôi ngồi dậy cắt lời bà chủ nhà đang bù lu bù loa:

- Ăn gì?

- Cháo! Tôi thều thào, chưa kịp chìa tay đưa mấy đồng bạc lẻ Choi đã lẩn mất.

Nỗi nhớ mẹ ứa về da diết, tôi thềm cháo đến diên cuồng. Lúc trước mỗi lần bệnh, mẹ có ép, có mắng, có hầm hè ăn cháo thế nào tôi cũng khăng khăng chối đây đẩy. Mắt tôi ươn ướt và hình ảnh người ấy huyền ảo trước mắt tôi. Ngoài việc tìm kiếm cơ hội đổi đời lôi kéo tôi đến thành phố này còn có một điều gì khác. Tôi không biết nó là điều gì, như thế nào; chỉ biết sức mạnh bí ẩn của nó lúc nào cũng thôi thúc, giục giã tôi kiếm tìm.

Tôi xì xụp húp cháo. Thằng Choi bì bõm húp phở, nhồm nhoàm hỏi:

- Tên gì?

- Tự

Choi cười sặc sụa, đập vào lưng tôi khoải chí. Tôi nhú mày: “Có gì hài hước?”

Choi xoa đầu như vò tóc tôi, phóng nhanh như sóc ra khỏi cửa không quên quăng lại mấy câu:

- Mai tao dắt đi làm. Nghỉ đi nhóc!

** Lại một ngày tẻ nhạt, bình lặng như bao ngày. Buổi sáng gõ cửa bằng ánh nắng nhàn nhạt để hoàn thành nghĩa vụ của vị khách thân quen tử tế. Lần đầu tiên khoác trên mình tà áo trắng. Không xuyên xao, không nôn nao, chẳng hồi hộp, càng không thích thú. Cảm nhận - không có. Cảm xúc - cũng không. Hôm nay dự báo thời tiết không mưa.

Bữa sáng lại bắt đầu. Một bữa sáng mà các vị thần phải thể hiện mình luôn là thần tiên thoát tục dưới mọi góc nhìn. Cuối cùng ba cũng ban phát vài thánh chỉ:

- Làm tốt nhiệm vụ của con ở trường mới - đính kèm một nụ cười hời hợt gắn trên gương mặt. Thật gương gạo.

- Vâng. Con hiểu. - câu trả lời công nghiệp phát ra từ miệng tôi như lập trình sẵn.

Tất cả cứ bình thường như bình thường. Nếu ba mẹ cũng không để ý đến giai đoạn biến đổi lớn lao nhất của cuộc đời tôi thì bản thân tôi có gì phải nhận thức. Mọi thứ cứ bình thường như bình thường.

Tôi cũng chẳng cần hỏi ba mẹ muốn tôi về nước để làm gì, vì lúc đấy tôi qua Mỹ ba mẹ cũng có lời giải thích nào đâu.

4. Chương 4

* Choi dắt tôi qua hết phố này đến phố khác. Những ngôi biệt thự kiêu hãnh ngự trị trên từng khu đất mang sắc thái kiêu kì riêng biệt. Dừng trước ngã ba ươm vàng hoa điệp nó khoe, đây là con đường chung đẹp nhất, lớn nhất, nổi tiếng nhất thành phố. Rẽ trái là đường về con hẻm nghèo nàn, rách rưới của chúng tôi. Rẽ phải là con đường giàu sang, phú quý của những đại gia kẻch xù. Ngã ba này ngoài cái tên thuần túy "Phượng Lôi", dân đen vẫn thường gọi là Mạt - Sụ (nghèo mạt xác, giàu sụ sị).

Tôi đắm đuối nhìn ngõ rẽ bên phải như chàng si tình say mê người đẹp. Mũi tôi xộc đầy hương thơm quý phái, đài các từ người ấy. Người ấy đang rất gần. Gần lắm. Phải chăng...

Thằng Choi vẫy tay trước đôi mắt mắt hờn của tôi một cách vô vọng. Nó lôi tôi đi xềnh xệch:

- Chớ có bèn mạng tới đó. Bọn nhà giàu khinh người nghèo còn thua miếng giẻ rách, không bằng một con chuột thối. Có thằng ban đêm rảnh rỗi dạo qua đó bị dân phòng đập cho bầm dập vì tình nghi là hút chích xì ke, còn đồ, trộm cắp. - Thằng Choi đang nói không quên đệm thêm mấy tiếng chữ thề.

Lời Choi chui vào tai phải rồi lại ra tai trái. Tai tôi chỉ lùng bùng tiếng dương cầm réo rắt đang phát liên hồi từ đôi bàn tay thanh mảnh, mềm mại của em.

** Lễ khai giảng dài đến cả thiên niên kỷ. Không hiểu tại sao tôi phải lãng phí thời gian vào những thứ vô bổ thế này. Phong thái, điệu bộ, cử chỉ đắp nặn trên khuôn mặt và dáng đứng của thầy hiệu trưởng giả tạo chẳng thua kém gì ba tôi. Nhưng thà xem thầy diễn còn khá hơn lũ ong ruồi đang vo ve. Ánh mắt lăm lét, dò xét, tiếng xì xào, bàn tán mỗi lúc một rôm.

Đằng này là ông:

- Con gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn thép Hoàng Gia đấy.
- Da trắng hồng. Mắt ươn, mi cong, wow. Ước gì mình được như cô ấy
- Trang điểm thôi. Không thì phẫu thuật thẩm mỹ. Dư tiền mà.

Đằng kia là ruồi:

- Đẹp vô đối. Giàu chuẩn không cần chỉnh. Chẹp chẹp! Tao phải của nàng thôi.
- Làm xàm! Mới sáng đã sửa nhảm. Nàng là của tao.

Những âm thanh òng òng được tôi tiếp nhận bằng nét mặt nghiêm trang, thanh tú, lạnh mà tình. Dù lòng đầy khinh bỉ. Tuy nhiên lũ ong ruồi cũng có cùng câu hỏi lớn với tôi: "Đang là du học sinh xuất sắc tại Mỹ sao lại về TRƯỜNG LÀNG?"

"TRƯỜNG LÀNG" - rất quê. Sao không là một trường quốc tế? Hay ít nhất cũng là trường chuyên quốc gia?

5. Chương 5

* Trời nắng gay gắt thiêu đốt da thịt. Cái nóng bỏng tay, cơn gió khô ráp hắt vào mặt, vào cánh tay, vào lưng khiến mồ hôi vã ra như tắm. Bao xi măng oằn trên đôi vai phồng đỏ, gánh hồ trĩu nặng trên đôi tay sưng dộp. Tôi chính thức bước vào con đường phụ hồ chuyên nghiệp.

- Nghỉ đi! Ăn cơm. - Choi dí hộp cơm nóng hổi vào tay tôi.

Tôi rửa tay một cách lười biếng. Quẹt mồ hôi nhễ nhại trên trán, má, cằm, tai vào áo. Bắn.

Vừa nhai, tôi vờ hỏi vu vơ:

- Bọn nhà giàu đáng ghét hết à?

Thằng Choi đáp lời ồ ạt như đáp đá:

- Chứ gì nữa. Bọn nó quý con chó hơn con nghèo. Thức ăn cho chó còn ngon hơn hộp cơm này. - Nó lại lầm rầm vắng tục. Chợt mắt nó dịu đi.

- Nhưng trong cái chốn toàn lũ khinh bỉ người nghèo có một nàng cực kỳ xinh đẹp. Mặt cực hiền, như thiên thần. Dù nàng mới xuất hiện đây thôi nhưng tiếng tăm thì cả thành phố này không ai không biết. Hết sảy.

Choi đứng đưa cái đầu ra điều ưng ý. Nó mà vuốt râu thì cũng giống điệu bộ thầy đồ viết được nét chữ đẹp.

Tim tôi thắt xiết. “Người ấy!”

Nhìn ánh mắt hiếu kỳ, bộ mặt đờ đẫn thích thú của tôi, Choi tiếp:

- Nàng có nhiều truyền thuyết hay lắm. Giang hồ đồn nàng có một lúm đồng tiền đáng yêu bên má trái nhưng chả bao giờ ai thấy.

Tôi nhoi lên: - Sao vậy?

- Hà hà! Bởi vì nàng chẳng bao giờ cười rạng rỡ. Mà chính xác nàng chắc chẳng cười bao giờ. Truyền thuyết nói má lúm đồng tiền ấy tiềm ẩn. Nếu chàng trai nào có thể làm nàng cười tươi như hoa hướng dương vườn mình đón nắng ban mai sẽ thấy được lúm đồng tiền xinh lung linh mê hồn ấy - Mắt Choi sáng rỡ.

Đám mây tích điện trên đầu nó mọc ra ý tưởng ham hố trở thành chàng bạch mã hoàng tử khai phá nụ cười của nàng công chúa trong câu chuyện cổ tích nó vừa tô vẽ.

Tôi cười phụ họa. Nhưng tim tôi đập thành thịch, rộn ràng. Hình như trong màn mưa tôi đã...

** Cuối cùng buổi chịu đựng cực hình ngoài trời cũng kết thúc. Tôi định rảo bước tàng hình khỏi lũ côn trùng thì...:

- Các em vào lớp tập trung để nhận giáo viên chủ nhiệm.

Hết địa ngục ngoài trời đến địa ngục trong nhà. Tôi đành để tiếng thở dài nuối tiếc xì qua tai, tan vào không khí. Vẫn dáng đi nhẹ nhàng, nét mặt dịu dàng giả tạo, tôi thướt tha trong tà áo dài trắng tinh khôi của một sản phẩm robot yếu điệu với bộ vi xử lý được lập trình siêu việt.

Cô bước vào lớp. Một giáo viên bình thường như bao giáo viên bình thường. Không quá ấn tượng, cũng không có gì nổi bật. Sau nghi lễ giới thiệu như học sinh tiểu học, cô nói:

- Bây giờ chúng ta sẽ bầu lớp trưởng. Có bạn nào ứng cử, hay tự ứng cử không?

Ong ruồi xôn xao. Có gì mà ồn??? Một con ruồi râu ria cuối lớp hăng hái:

- Thưa cô! Đại diện nam nhân 11A1 chúng em đề cử bạn Doanh Nghi. Nhất trí không các bạn nữ? - Đám ruồi vỗ tay rần rần.

Hỏi mà mắt hình viên đạn như thế ai dám chối từ. Một vài con ong hớn hờ đồng ý. Số còn lại đành miễn cưỡng. Tôi trơ, lạnh - một tảng băng vô tình vô cảm.

Cô hài lòng ra mặt. Bắt đầu bài ca:

” Việt Nam đất nước ta ơi,

Mênh mông biển lúa đâu trời đẹp hơn”

- Bạn Doanh Nghi là du học sinh xuất sắc mười năm liền. Sinh ra đã được thừa hưởng nền giáo dục tốt nhất thế giới mà không hề quên tiếng mẹ đẻ. Không quên niềm tự hào dân tộc. Đã đạt rất nhiều giải thưởng quốc tế như: giải nhì Olympic toán vượt cấp cho khối trung học cơ sở. Giải nhất giải không chuyên cho báo Generation mắng kinh tế. Cộng tác viên cho rất nhiều chuyên mục kinh tế, chứng khoán của hàng loạt các tờ báo nổi tiếng ở Mỹ. Thật hiếm có một tài năng hoàn hảo như vậy ở độ tuổi này. Với sự tinh tế, đầu óc thông thái chắc chắn em sẽ là một doanh nhân đầy tiềm năng trong tương lai...

Tôi hé môi cười cố tỏ ra cảm kích nhất có thể - CÓ CẦN PHẢI THẾ KHÔNG? Quả là MC chuyên nghiệp. Cô thật có tố chất trong lĩnh vực quảng cáo. Tôi đứng lên nhậm chức miễn cưỡng. Nhìn cả lớp nhưng thực chất mắt tôi chẳng thấy ai.

Lặng lặng xách cặp ra về. Tôi xé lòng. Chẳng ai biết đến giải thưởng phong cách ấn tượng của tôi trong cuộc thi dương cầm thiếu nhi tại Việt Nam cách đây mười năm. Nó quá nhỏ so với các huy chương và giải thưởng tầm cỡ. Tôi nhắm mắt, hít thở thật sâu: “chỉ có hoàng tử mưa mới biết sự tồn tại của công chúa dương cầm.”

6. Chương 6

* Tôi lừa vội tô hũ tiểu gõ, ngẫu nhiên ổ bánh mì, nuốt ừng ực hai ly trà đá, hùng hục chạy về nhà cho khỏi cơn mưa. Đông đang kéo đến đen xì cả bầu trời. Tôi thần thờ trước ngã ba Mạt - Sụ. Mất hoa lên. Phía cuối con đường Sụ tỏa nắng hoa vàng là bóng dáng người ấy. Người ấy buông mình tự nhiên bên khung đàn trắng buốt. Mái tóc đen óng ả xoa trên phím đàn tạo thành một dòng sông bất tận. Bờ môi dịu ngọt như tia nắng nhẹ ban mai xuân. Đôi mắt huyền bí long lanh như hạt trân châu đẹp nhất, quý nhất của Long Vương. Đôi mắt sáng sánh bên hàng mi cong vút như dòng suối trong róc rách ru êm bờ đá rêu xanh. Đôi chân thon dài, đôi tay búp măng, làn da mịn màng. Người ấy là bông hoa sữa đầu cành đứng đưa dịu hiền trước gió đượm sắc hương trời.

Tôi lắc đầu, dụi mắt lia lịa. Nếu không có vài giọt mưa lưa thưa chắc tôi tưởng đây là sự thật. Tôi nhìn xuống chân- một đôi dép tổ ong dính đầy đất cát, dơ bẩn. Bàn tay thô ráp, sưng vù, da sần sùi, đen xỉ lì. Gương mặt cau bần. Quần áo rách thếch như ăn mày. Tôi cúi mặt, cầm đầu rẽ trái.

Về tới phòng tôi nằm vật ra, mình mẩy rã rời, chân tay đau nhức, lưng mỏi oằn oại. Nỗi nhớ nhà xộc vào từng thớ thịt, nhức nhối đến từng khớp xương, len lõi vào óc. Tôi nhớ gương mặt tiêu tụy, gầy gầy xương xương của mẹ, và nét buồn lãng mạn lay lắt trên gương mặt người ấy. Mặt tôi nóng bừng bừng, khi nghĩ đến cảnh mẹ run run cầm bức thư của đứa con không ra gì để lại.

Nó không dám nhìn mặt mẹ mà chỉ dám lẳng lặng quay lưng đi. Nó sợ nó không đủ can đảm xa mẹ. Tiền nó gửi về ẹ không biết mẹ có dám tiêu xài? Có dám mua thuốc bổ mắt không. Nước mắt nó rơi lã chã xuống sàn từ lúc nào không hay.

Từ nhỏ tới lớn mẹ là thần y của tôi, thế nhưng bản thân mẹ lại bỏ lơ. Không có con bên cạnh mẹ càng phải dành nhiều thời gian chăm sóc bản thân hơn nhé. Con đã lớn rồi, con biết tự chăm sóc ình mà. Mẹ không cần lo đâu. Tôi viết thư biện bạch cho sự bất hiếu của mình.

“Con là thằng bất hiếu. Mình là người vô dụng. Thằng tôi. Chỉ biết lặng nhìn những người mình thương yêu khổ sở mà chẳng làm được gì.”

** Học ở ngôi trường tầm thường này không ngán ngẫm như tôi tưởng. Lũ ông ruồi làm hề chuyên nghiệp bày ra đủ trò tiêu khiển, lố bịch. Tôi cười nhạt trước những câu nói ngu ngơ, thiếu suy nghĩ, lố bịch của chúng. Tôi che dấu nét mặt khinh bỉ bằng nụ cười ngây thơ.

Giáo viên dạy toàn những thứ tôi đã biết. Thậm chí tôi tự hỏi, những thứ lý thuyết nhằm nhí không cần thiết này có cần phải nhai đi nhai lại trong chương trình học không. Ai nhớ? Tôi chăm chú nghe giảng, giả vờ hăng say: “TÊ NHẬT, VỐ VẮN”. Bao giờ mới đến mùa xuân, còn phải qua cái mùa đông. Giờ mới là mùa thu tháng chín tựu trường. Mà thời gian có gì quan trọng. Vẫn thế thôi...

Tôi ngồi đầu bàn nhất cùng với một con ruồi và hai con ong. Ngồi chung! Không dễ chịu chút nào. Tôi muốn lấy phấn phân chia ranh giới với chúng.

Không tưởng mình lại có cơ hội chung vai sát cánh với dân nghèo. Phòng học tối tăm, ẩm thấp. Không máy lạnh, quạt rì rì, quay như không quay. Mạng nhện bám đầy trần. Không hiểu nổi thành phố nổi tiếng nhất nước lại còn tồn tại cái trường học tồi đến thế. Các buổi học đều kết thúc một cách thê thảm bằng tiếng trống ầm ầm ỉn tai. Ô có lẽ nguyên nhân khiến tôi không làm từ thiện cho ngôi trường này là vì tiếng

trống không đúng lúc. Về thôi! Tôi chuẩn bị chuồn thật nhanh thì cô chủ nhiệm hốt hải chạy vào lớp chặn lại:

- Bạn Doanh Nghi sức khỏe không tốt!

Cả lớp nhón nháo. Cứ làm như tôi bị bệnh hiểm nghèo.

Cô vẫy tay cho cả lớp trật tự:

- ... nên không thể đảm nhiệm chức lớp trưởng. Lớp ta bầu lớp trưởng mới nào.

Tôi vén tóc mái ra khỏi trán, khẽ nhìn cô bình thần, cảm kích, lễ phép xin về trước.

Ra khỏi cửa, tôi nhíu mày. RA LÀ THẾ. Lại là bàn tay của ba. Làm lớp trưởng tôi sẽ phải tiếp xúc, hòa nhập với dân nghèo. Ở Mỹ ba còn làm được nói chi ở đây. Nước cờ ba đi lúc nào cũng đầy mưu tính và chuẩn xác. Vậy việc lãng phí thời gian ở đây để phục vụ cho vụ án toan tính gì mới đây ba?

7. Chương 7

* Mới đây mà đã ba tháng trôi qua. Mùa đông sắp tàn nhường chỗ cho xuân sang hoa nở.

Sáng sớm khi những giọt sương còn quyến luyến trong vòng tay của lá, khi ông mặt trời còn nấp mình nướng thêm chút nữa trong tấm mềm mây thì đôi chân tôi đã đập mạnh trên mặt đất như chú gà trống báo thức. Phát hết hơn trăm tờ báo tôi và Choi tranh thủ vừa gặm ổ bánh mì vừa tới công trường cho kịp giờ.

Tháng này phải ráng tiết kiệm tiền mua cái xe đạp cà tàng mới được. Đi nhờ xe Choi hoài ngại chết! Tôi xách hai xô vữa, lảo nhảm. Choi chạy lại:

- Rửa tay! Biển.

Tôi trở mắt, giọng lạc hẳn. Hồn phách sắp lên mây.

- Tao làm gì mà đuối.

Choi cười nhe răng như khi đột:

- Tao với mày phần. Chỗ này đếch chứa. Ông chủ bảo cút!

Tôi bực bội, sốt sắng:

- Tao nói chuyện với ông chủ.

Choi kéo tay tôi đi xoành xoạch, cơ bắp thằng này xoắn xít, làm tôi không cựa quậy được. Thấy mặt tôi căng như trái bong bóng bơm hơi quá mức sắp nổ tung nó phì cười:

- Bên đường Sụ đang có một công trình, ông chủ bảo tao với mày qua đó.

Tại tôi ù đi. Có nhầm không? Đường Sụ? Người ấy?

Tôi ngồi sau lưng thằng Choi mà đầu óc cứ mù mịt. Mở mắt ra đã thấy mình đang đứng trước ngôi biệt thự kèch xù, đẹp lộng lẫy như lâu đài cổ tích. Đẹp đến mê hồn. Khác với những ngôi biệt thự cổng kín cao rào, nơi đây như một lâu đài cổ kính, mà tiện nghi, hiện đại mà trang nghiêm. Tòa nhà như một điện trang nằm bình yên dưới thung lũng mộng mơ. Hàng rào xung quanh khuôn viên là những hàng hoa rực lửa chưa cao chưa tới bụng tạo nên một không gian mở. Ngôi nhà như chìm trong vườn cổ tích thênh thang bát ngát. Nhưng vẫn hiên ngang kiêu hãnh tỏa sáng vẻ đẹp để dù ở xa đến đâu ta cũng có thể nhìn thấy.

Đường vào tòa nhà là lối mòn cỏ mọc xanh mượt. Bên trái là hồ nước xanh trong, có đôi cò trắng đang tung tăng rửa cánh cho nhau. Mặt hồ rung rinh. Cành lá rung rinh. Tim tôi rung rinh.

Choi oang oang. Đây là dinh thự của nàng. Con một. Ai mà vợ được người đẹp thì hốt lớn cả gia tài.

Tôi ngắt lời nó:

- Người ấy sống ở đâu?

- Đánh một vòng quanh hồ, nấp sau tòa nhà chính là cấm cung của nàng - Choi hồ hởi tiếp: - phòng nàng có một cái cửa sổ gấp năm lần cửa chính nhà mình. Mấy chục thằng trộm chui vô cũng vừa. Rất tiếc nó chả bao giờ hé mở. - Choi chép miệng tiếc nuối.

- Vào chơi không?

- Giỡn mày

Choi hùng hục xông vào trước ánh mắt kinh hãi của tôi! Tôi kéo tay nó nhưng không kịp rồi.

Trời ơi! Thảm họa.

** Tôi thần thờ bước ra khỏi cổng trường. Cái nắng gay gắt làm tôi thêm khát một cơn mưa. Những giọt mưa tưới mát tâm hồn, xoa dịu trái tim, nâng cánh giấc mơ. Tôi thả hồn khoan khoái tận hưởng cơn gió hiém hoi giữa trưa nắng cháy... Không một phút bình yên, lại là lũ ong ruồi. Bao giờ chúng mới hết vo ve, òng òng bên tai tôi.

- Hàng độc đấy. Cả thế giới có ba chiếc thôi.

- Mấy chục tỉ chả đùa.

- Biết gì mà nói. Gần trăm tỉ đấy.

- Sáng chói mắt, đẹp quá, sáng quá, wow.

Tôi liếc mắt, vừa kịp nhận dạng. 1 2 3 chuồn.

Đám ong ruồi rầm rộ, ồ ạt, nhao nhao khi chiếc xe kiêu hãnh tự động mở mui như diễn viên xiếc chuyên nghiệp đang trình diễn màn uốn dẻo. Một con ong rú lên: “Hót hót boy”.

- Doanh Nghi!

Tôi rảo bước len lỏi vào đám đông nhưng không dám vất chân lên cổ mà chạy vì sợ mất hình tượng. Ôi cứ nghĩ tới vụ chạy trốn mà vô ếch giữa sân trường bên Mỹ cách đây sáu năm là mặt tôi sắp cháy phừng phừng vì xấu hổ.

Toi. Xong. Tiêu. Hấn chụp được cổ tay tôi rồi. Tôi không quay lại. Giọng nói xé gió luôn qua làn tóc:

- Anh mà làm ba cái trò ôm hôn thì... “nghiến răng!”

Hấn buông tay. Hấn đảo mắt nhìn sự thèm thuồng, kích động phát cuồng của đám ong ruồi, cười khẩy, thật đều. Vậy mà lũ ong rú tim bình bịch.

Hấn kéo vai tôi:

- Anh sẽ ôm hôn em đến khi nhắm mắt xuôi tay.

” đá lông nheo”.

- Oc! Thật buồn nôn - tôi lẩm nhẩm.

- Lên xe nào em yêu! Em đâu có muốn đóng Titanic ở đây đúng không?

Hấn nói như ra lệnh. Tôi vùng người ra khỏi tay hắn, lù rù bước vào xe như con gà bị kéo cổ.

Tưởng tránh được tiếng ồn ào của ong ruồi, thì tai tôi lại bị đọng thành thành với thứ âm nhạc gầm rú. Thế loại của hắn luôn chói tai, rung màng nhĩ, bụng tôi bắt đầu sôi lên bài xích. Hắn lao xe như điên như dại, chân giậm, người lắc như phải thuốc.

Tên đồ hơi bơi ngựa này muốn gì chứ. Xà quần xà nẹp ám ảnh cả tuổi thơ còn chưa đủ hay sao? Ba hồi thì cướp đồ chơi, xô té, mắng mỏ nhưng vẫn còn tốt hơn ba lúc lại chạy đến ôm một cái “âm”, hôn một cái “bụp” ngay má - “DISASTER”

Hắn quay sang nhìn một tảng đá già cỗi bất động. Hắn giơ tay đầu hàng. Tim tôi muốn rớt ra ngoài. Hắn có biết hắn đang lái xe không? Mắt tôi sắc lên

- OK. Turn off! Always keep silent. I love it. Love the way you treat to me. So cute.

Hắn đang du học bên Mỹ cơ mà. Con trai giám đốc sở phát triển đầu tư. Mặt kênh. Da trắng. Mũi cao. Dáng cao. Bụng sáu múi. Mang nét đẹp công tử Hàn Quốc đúng mode. Tóm lại: ĐÁNG GHÉT”

8. Chương 8

* Một anh dân phòng bước tới. Chơi tỉnh như ruồi. Tiến lại gần lối mòn dẫn vào tòa nhà không quên quăng ánh mắt khiêu khích với anh dân phòng. Có một chiếc camera nhỏ được ngụy trang dưới hình dạng một bông hoa rực lửa. Nếu không chú ý còn tưởng nhà này không có hệ thống bảo vệ.

Choi đưa mắt vào màn hình. Một cô tầm trung niên xuất hiện, cười hiền từ. Tức thì hai vệ sĩ từ đâu bước ra áp tải chúng tôi vào như tù nhân.

Tôi không mơ. Ôi trời! Con cóc xấu xí đang đứng trên mảnh đất lộng lẫy của công chúa thiên nga.

Chúng tôi khép nép đi theo sự chỉ đạo của các anh vệ sĩ lực lưỡng, sẵn sàng ấy nắm đấm nếu làm trái lời. Bên ngoài nhìn thanh vắng, nào ngờ, tắc tắc tắc vệ sĩ. Canh phòng cẩn mật đến nỗi ruồi cũng chẳng dại mà chui vào. Họ làm tôi không thể thưởng thức nổi vẻ đẹp của hồ nước trong xanh.

Cô trung niên xuất hiện. Chúng tôi thoát khỏi nanh vuốt của hai tên đồ tể. Dù chẳng có ai, cô nói như thì thào:

- Cô chủ muốn trồng một vườn hoa hồng đối diện trước cửa sổ này. Hai cậu làm nhanh đi.

Chúng tôi ngoan ngoãn gặt đầu lia lịa

Choi loi nhoi:

- Quái. Cửa sổ chẳng bao giờ mở. Trồng cũng có ngắm được đâu.

Tôi kéo tay nó: ” Làm nào”

Tôi đang đứng trên mảnh vườn bé xinh, nhìn lên tòa lâu đài diễm lệ của người ấy. Cho phép anh gọi là em nhé! Một màu trắng tinh khiết trong sáng sơn phủ khắp tổ ấm như nét dịu dàng, ngây thơ, đài trang trong tâm hồn em. Rèm cửa cũng màu trắng nhưng điểm xuyết chấm bi đỏ li ti như viên hồng ngọc lấp lánh trên làn mây bông bành. Cửa sổ bằng gỗ sáng nhoáng, đen bóng trạm trổ hoa văn mềm mại như suối tóc em buông lơ lửng trong gió. Nhìn bất cứ gì tôi cũng thấy nét đẹp của em hòa quyện vào khung cảnh. Đồ vật, cây cối cũng có hồn.

Thằng Choi thúc cẳng xẻng vào bụng làm tôi giật thót:

- Hay ha! Nói tao mà giờ đứng làm biếng hả? - Nó hí hửng chêm: ” ba mươi phút nữa ẻm đi học về đấy.” Nó cười ré lên!

Tim tôi ngừng đập. Làn sóng vô hình cuộn trào nóng bỏng hơn dòng máu ma đỏ rực đang châu chực tuôn trào khỏi miệng núi lửa. Miệng phồng căng. Tôi mím môi thật chặt để ngăn nó.

** Hắn chạy xe vòng vòng quanh thành phố. Rảnh xảng. Hay hắn không nhớ đường? Mồi bật, mắt nhìn thẳng, tay đông cứng trên đầu gối - tôi là thiên nữ. Tôi tập trung nghĩ đến những chiến lược kinh doanh, tiền đồ tương lai của tập đoàn. Không thể tập trung nổi. Tôi phát cáu vì ánh mắt soi mói. Mắt hắn là mắt cáo, hay tia X? Cái liếc xéo như máy scan là đủ biết bản chất biến thái rồi. Thử xem ai lì hơn. Cho mắt lé luôn. Cuộc chiến im lặng là vàng vẫn tiếp diễn ngày càng quyết liệt. Tôi làm gì nên tội mà anh đối xử tàn nhẫn vậy. Kiếp trước có thù oán gì thì cả tuổi thơ đã để anh tra tấn hành hạ rồi. Từ bao giờ anh thay đổi có hứng thú với tôi vậy. Thay đổi hình thức tra tấn à?

Hắn dừng trước nhà hàng Ý. Cả hai im lặng bước vào. Kể cả lúc gọi món cũng chẳng ai nói gì. May là cả hai đủ nổi tiếng để mọi người biết tới và hắn không bị cảm. Ăn xong. Hắn tính tiền. Tôi lẳng lặng ra cổng chờ xe. Hai diễn viên vẫn xuất sắc hoàn thành vai diễn. Không khí im lặng, tĩnh mịch nuốt chửng thành phố ồn ào.

Hắn vào trung tâm thương mại. Qua shop hàng hiệu nữ. Mỗi gian hắn quơ vài bộ chìa vào mặt. Tôi liếc xéo, như quăng vào mặt hắn: "SAO TÔI PHẢI THỬ. ANH THÍCH THÌ ĐI MÀ MẶC." Hắn làm lơ, cần thận lựa thêm chục bộ nữa. Tôi chẳng mấy may bận tâm. Tôi băng thẳng sang hội chợ sách bên cạnh.

Hắn quăng đồng hồ. Bắt đầu mất bình tĩnh rồi. Tốt thôi. Sắp được về sớm. Hắn cúi thủi theo sau. Tôi bình thản găm sách như thỏ nhấm cà rốt. Trong khi hắn lật sách ào ào như cáo nhồm nhoàm ăn thịt thỏ. Tôi ôm chục cuốn sách ra quầy thanh toán. Hắn chụp giựt, tính tiền nhanh gọn.

Tôi ngạc nhiên vì hắn quăng đồng hồ, chẳng mang theo đồng sách mà giờ tất cả đều trước cổng nhà tôi. Giờ thì chúng trên tay hai vệ sĩ.

Xe dừng trước nhà mà hắn vẫn chưa chịu mở cửa buông tha cho tôi. Còn gì nuôi tiếc với cái xác không hồn này chứ. Cả ngày nay tra tấn nhau chưa đủ hay sao? Làm ơn đi. Hoàng hôn xuống rồi. Mặt hắn lấm lì, cáu bẩn. Tôi nhếch miệng cười khẩy nhanh chóng trở lại tư thế tiểu thư thùy my lập trình. Có lẽ hắn hi vọng nhìn thấy gương mặt lo lắng của một thiếu nữ gia giáo đi chơi cả ngày không xin phép ba mẹ. Tôi không ngại thơ đến mức không biết mọi việc đều được hắn và ba mẹ thông đồng dàn xếp.

9. Chương 9

* Tôi nâng niu, chăm chút từng khóm hồng, ôm ấp mỗi tình đầu nhỏ bé. Tôi quên cả thời gian, giặt mình khi trời sấm tối. Mặt trời đi ngủ từ lúc nào mà không chào tạm biệt tiếng nào. Tôi tiếc nuối vì không nhìn được cảnh mặt trời cam rực thu mình vào túi mây. Đối với tôi mặt trời cũng yếu đuối cũng cần một bờ vai để ẩn nấp. Em cũng vậy! Em mạnh mẽ đến yếu mềm. Em cứng rắn đến mong manh dễ vỡ.

Choi thất vọng ra mặt. Nó tui ngu như con chó gặm được khúc xương trên mõm còn bị giựt mất. Tai cụp, mắt cụp, mũi cũng cụp. Tôi rắc hạt giống loài hoa tôi yêu nhất xung quanh gốc hồng. Tôi hi vọng tình yêu mãnh liệt của hồng hoa sẽ chở che bảo vệ cho loài hoa tôi yêu ngày sáng bình yên. Tôi phải tay hoàn thành công đoạn cuối cùng. Thành Choi ngồi ì trên cổ như đứa trẻ bắt đền mẹ đi chợ không mua quà. Tôi lờ nó về. Không hiểu sao dù không được chiêm ngưỡng dung nhan mỹ lệ của em mà tôi vẫn hạnh phúc mãn nguyện đến ngất ngây. Sự rạo rức trong tim nồng được ánh sáng thanh sắc như muôn vầng tia nắng lấp lánh len lõi bờ râm ran khắp cơ thể tôi. Không cần ai cù mà tôi vẫn thấy nhột. Tôi vén nét mặt nghiêm túc che nụ cười rúc rích châu chực trên môi.

Vừa ra khỏi cổng... Mất hoa, mặt chóng, đầu nhức. Tôi trượt chân té xuống vực thẳm. Kinh hoàng. Ngơ ngàng. Em đang say trong nụ hôn với một tên công tử nhà giàu trên chiếc xe sang trọng. Tim vụn nát thành từng mảnh. Tia máu hằn trên mắt. Chân tôi muốn chạy lại túm cổ hắn nhưng tôi lại chạy bán mạng về phía ngược lại. Tôi là ai? Tôi tưởng mình là ai? Tôi có quyền gì mà tức giận? Tiếng gió vù vù bên tai.

Thành Choi chạy theo gọi í ới.

Tôi ngồi sụp xuống góc tối bên đường. Giờ thì tôi biết cảm xúc với em là gì rồi. Đã dặn lòng rằng tình cảm là đơn phương tự nguyện vậy mà cái thái độ đó là gì chứ? GHEN ư? Tôi dầm tay mạnh vào tường.

Quá mâu thuẫn, tôi không hiểu tình cảm mình dành cho người ấy là gì. Hay là bản thân không dám thừa nhận?

** Tôi vui sướng gỡ dây an toàn thoát khỏi địa ngục trần gian. Bất ngờ hắn kéo mạnh tay tôi, ghì chặt vai tôi, xông thẳng vào tôi. Cái ghế bật ngửa ra sau làm tôi chao đảo. Quýnh quáng, chơi vơi, tôi chưa định hình phải gương mặt thể nào thì hắn lao vào khiến tôi ngạt thở. Hắn ghì rồi chà xát môi hắn lên môi tôi. Còn chưa biết nói gì, la thể nào lưỡi hắn xộc vào miệng tôi như một cái nùi giẻ khiến tôi chỉ kêu gào trong

tuyệt vọng. Tay hắn quá cứng, ghì quá chặt. Làm sao để nhúc nhích đây. Chuyện gì đang xảy ra vậy. Đầu óc tôi rối bời. Chưa bao giờ tôi lại mất bình tĩnh, bất lực thế này. Tôi vùng vằng, giấy đập mấy cũng như thỏ con nằm gọn trong miệng sói. Hắn dùng sức nặng của cơ thể khóa cử động tôi. Nhưng hắn đã lầm. Hắn hét lên đau đớn. Môi hắn bật máu. Tôi đẩy hắn ra thật nhanh, mở cửa xe. Cuộc đào tẩu tích tắc trong năm giây thật hoàn hảo. Hắn gào vọng theo:

- Trước sau gì em cũng thuộc về anh!

Không thể chấp nhận. Cái gọi là nụ hôn đầu đời là một đồng rác nhét vào miệng. Không thể chấp nhận mình lại đóng cảnh kinh dị sớm đến như vậy. Nói thế nào thì bằng mọi giá cũng phải phủ sạch thảm cảnh này ra khỏi đầu óc. Ôi! Thảm họa!

Tôi không thể ăn nổi bất cứ gì khi cảm giác buồn nôn luôn thường trực. Tôi đánh răng, súc miệng, rửa mặt cả chục lần mà vẫn cảm thấy nhớp nháp. Tôi đã nhìn hắn bằng ánh mắt khinh bỉ như nhìn một đồng rác hôi thối, như một con chuột cống dơ dáy đến kinh tởm.

10. Chương 10

* Tôi có cảm giác Choi biết tôi có tình cảm với em. Nó động viên:

- Nồi nào vung nấy! Lo kiếm tiền đi. Có tiền sợ gì không có gái đẹp ngả rạp vây quanh? Viên kim cương ấy không thuộc về thế giới của chúng ta, chỉ có giá trị ngắm nhìn, không có giá trị sử dụng thì ích gì. Mua kim cương về để đeo đâu phải cất trong lồng kính. Vậy nhẫn cỏ, hương đồng cỏ nội chẳng tốt hơn à? Tôi tao dốt mày tới chỗ này hay lắm. Quên đi nhóc.

Choi xoa đầu tôi. Đầu óc tôi đỡ dần như thả dây, ừ gật cho qua chuyện. Tai bùng nhùng, mắt mờ mờ. Tôi từ chối và lủi thủi về nhà một mình. Choi hiểu ý cũng không nói gì thêm.

Bước chân nặng nề. Giờ thì tôi hiểu cái gọi là “LÊ BƯỚC”. Tôi không nhìn thấy bất cứ gì trên đường trừ đồng rác. Tôi dừng bước. Ngắm nhìn nó. Trên đồng rác có một bộ lông màu trắng. Tôi dụi mắt. Không phải... Là một chú chim bồ câu trắng đang thoi thóp. Nhìn vết thương trên chân, cánh là bị nã bắn. Chắc mấy đứa con nít trong xóm nghịch dại rồi. Vết thương không nhẹ chút nào. Tôi ôm ấp bồ câu với hi vọng cứu sống nó như cứu văn tình yêu tắt thở. Sinh mạng bồ câu mong manh như mảnh tình sắp đứt. Nước mắt tôi nhỏ ướt cả đôi cánh sẫm máu. Tôi ước ông Bụt xuất hiện như trong cổ tích và ban cho tôi điều ước.

Tôi thức trắng đêm để nhìn bồ câu. Không dám chớp mắt dù chỉ một giây. Tôi sợ khi tôi nhắm mắt thiếp đi bồ câu sẽ xa rời tôi mãi mãi.

** Cả đêm tôi không thể chợp mắt. Cứ nhắm mắt là hình ảnh quay chậm của bộ phim kinh dị cứ tua đi tua lại trong đầu. Cứ thế trời sáng lúc nào không hay.

Miệng đắng. Tôi vẫn cảm thấy buồn nôn khi đưa thức ăn vào miệng. Tôi muốn nốc cạn ly sữa nhưng lại dùng ống hút từ từ, vừa hút vừa liếc qua To-Do-List. Mẹ thay đổi lịch hoạt động chóng mặt. Tất cả giờ học đều hủy. Thứ bảy rảnh rồi KINH KHỦNG KHIẾP. Hôm nay tôi chỉ cần đóng vai con gái ngoan hiền cùng ba mẹ đi dự lễ rửa bằng tốt nghiệp kiêm về nước cống hiến của con một người bạn làm ăn nào đó. Nghe thật mỹ miều. Tôi đang dần chân từng bước vào dấu trường thương mại. Việc đầu tiên là mở rộng mối quan hệ. Sợi dây xích cổ tôi ngày một to hơn, chặt hơn. Còn thở là còn tồn tại. Vấn đề là bao lâu?

Mẹ giao cho tôi một bản nhạc. Trong hai tiếng tôi phải trình diễn một cách thành thạo và giàu cảm xúc. Cảm xúc gì thì tôi không biết. Sao cũng được miễn là ba mẹ chính thức cho phép tôi tiếp xúc với dương cầm. Tôi đàn cho ba mẹ kiểm duyệt. Ổn rồi. Tôi được chuyển sang phòng trang điểm thay đồ. Họ đang cố biến tôi thành nữ hoàng sắc đẹp lộng lẫy, kiêu sa. Mọi thứ hoàn tất. Ôi trước gương là một mụ phù thủy đội lột thiên thần ngây thơ, trong sáng.

Còn nửa tiếng thanh thoi, tôi lên phòng, mở tung cửa sổ hít thở chút không khí tự do. Lướt đến bên dương cầm mắt tôi, tìm tôi tràn đầy hình ảnh của hoàng tử mưa... Tiếng đàn bay lên.

11. Chương 11

* Giọt mưa mát lạnh đập vào trán khiến tôi hoảng hốt. Tôi ngủ ư? Trời ơi! Tôi đau đón xé lòng nhìn đôi mắt bồ câu đã đóng từ bao giờ. Bồ câu nằm yên bình. Cái chết đẹp nhất là chết trong tình yêu. Chợt tôi nghe trong gió có tiếng dương cầm cao vút. Tôi ẵm bồ câu trên tay nhào mình ra ô cửa sổ (thực chất đó chỉ là một ô thông khí có lắp kính hình vuông vừa đủ bằng khuôn mặt). Tôi đẩy mặt mình ra khỏi cửa để che chắn mưa giông gió lạnh bảo vệ giấc ngủ muôn đời của bồ câu.

Trong màn mưa là hình dáng em tôi. Hôm nay có lẽ với mọi người em lộng lẫy đến mê hồn, nhưng với tôi lớp phấn son lờ lẹt trang phục cầu kỳ chỉ là những hủ tục ràng buộc giảm bớt nét đẹp thuần khiết vốn có của em. Tôi có thể nhìn ngắm vẻ đẹp ấy suốt đời mà không hề chán dù nó có bị thời gian bào mòn theo năm tháng. Một vòng hồng đỏ thắm lá xanh ngắt vương trên mái tóc suôn mượt. Tôi ngửi được hương thơm thoang thoảng say lòng từ tóc em. Em như nàng công chúa bước ra từ cổ tích. Tôi hạnh phúc vô bờ khi vừa được ngắm nhìn chiêm ngưỡng vẻ đẹp tuyệt thể vừa được lắng nghe thưởng thức khúc nhạc bỗng lại.

Tay tôi khẽ run lên. Nhìn xuống môi tôi mấp máy không nên lời. Tôi sung sướng òa khóc.

Tiếng đàn em tôi đã cứu sống một sinh linh...

** Qua ô cửa kính xe tôi thấy hoàng tử mưa đang vẫy gọi. Tôi xót xa khi những thông điệp yêu thương chàng gửi đến tôi bị tấm kính tàn nhẫn hắt hủi lẫn xuống đất vô vọng. Tôi muốn đập tan cánh cửa để ulla vào vòng tay chàng. Ba nói rất nhiều. Tôi nghe chữ được chữ mất. Lần đầu tiên bộ mặt kịch của tôi bị phát hiện.

- Con có đang nghe không?

Tôi khẽ giật mình, quay đầu lại, hơi lúng túng nhưng hai giây đủ để tôi trở lại bộ mặt tượng đá:

- Vâng thưa ba. - Tôi lặp lại câu nói cuối cùng của ba mà tôi lúng búng nghe được. - Tương lai của tập đoàn quyết định trong cách ứng xử của con hôm nay.

Câu nói vô thức khiến ba gật gù vừa ý, nhưng lại khiến một làn gió lạnh vuốt nhẹ sống lưng tôi. Ba lại tiếp tục bài giảng nhằm chán. Còn tôi lại miên man với những suy nghĩ về hoàng tử mưa. Tại tôi ù đi, mất mồm cười vì lời tỏ tình thì thào quá lãng mạn của chàng.

Dù bảo vệ che dù cẩn thận, tôi vẫn cố hứng một hạt châu mưa khi bước xuống xe. Tình yêu đọng đầy trong tay tôi.

Cánh cửa lớn mở ra. Âm nhạc vang lên. Cái gì??? Bản nhạc này... Ba dắt tay tôi đi giữa hai hàng người. Gương mặt hân hoan tươi rói tiềm ẩn sự tò mò, lòng ganh ghét, đố kỵ. Bữa tiệc của quý. Tôi ước mình bị tìm bắt sinh để có thể xỉu ngay lập tức vì sốc.

Giọng một người đàn ông đứng tuổi, đĩnh đạc vang lên, quan khách như nín thở:

- Cảm ơn quý vị, họ hàng, bạn bè, đồng nghiệp đã đến dự lễ đính hôn của hai cháu - Huỳnh Phát Sang và - Hoàng - Doanh - Nghi.

Tên tôi đây! Tên tôi được sướng lên chậm rãi, trang trọng bởi ông giám đốc Sở đầu tư và phát triển.

Từng nhịp vỗ tay là từng nhát dao đâm xoáy vào tim tôi. Đầu tôi quay cuồng. Chối với! Lao đao!

Bây giờ tôi mới hiểu những lời ba nói trên xe. Vì lợi ích mở rộng chiến lược đầu tư thép xuyên Việt, ba đã bán con mình như xuất khẩu hàng trăm tấn thép. Đầu tôi căng phồng muốn nổ tung. Hấn chụp lấy tay tôi, đặt đôi môi tằm lợm lên tay tôi. Hấn rút chiếc nhẫn ra bằng cử chỉ khoa trương nhất có thể, trước tiếng trầm trồ giả tạo của dàn diễn viên quần chúng chuyên nghiệp. Làm sao đây? Trời! Ông hiệu trưởng là em

traí ông Giám đốc. Hiểu rồi. Ba hủy học bổng toàn phần Anh Quốc, đưa tôi vào ngôi trường nghèo nàn, tầm thường... Tôi chỉ là một quân cờ, một tấm bia, một vật thí mạng trong thương trường đẫm máu của ba - nơi mà tiền tài và quyền lực là tất cả.

Tôi chào đón tuổi mười bảy bằng lễ đính hôn trang trọng long lầy. Có ai biết hôm nay là sinh nhật tôi không? Ngày 26.01. Chắc tại cái ngày không mấy ấn tượng nên chẳng ai thêm nhớ làm gì cho hại não.

12. Chương 12

* Tôi trút hết tình yêu, nỗi nhớ, niềm tin, hi vọng với bồ câu như đang nói với em. Tôi ẵm bồ câu đến trước cổng và chỉ cho nó biết đây là nhà của em. Chẳng biết nó có hiểu không? Có nhớ đường không nhưng trút hết tâm tình tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm. Hàng tấn pháo hoa nổ âm âm trong tôi. Thật hạnh phúc.

Tôi ngồi bên ô cửa sổ mường tượng lại âm thanh của bản nhạc đầu tiên em dạo, rồi đến bản thứ hai. Tay viết tôi trơn đều trên giấy. Cảm xúc cuộn trào như dòng thủy triều xô tan bờ cát.

Choi gọi. Tôi hôn nhẹ lên trán bồ câu và lon ton như chú chim non nhảy nhót truyền cành.

Choi đập vai tôi, thẳng này thích chào hỏi bằng sức mạnh cơ bắp. Nó cười nhăn nhơ:

- Đây là Út Còi! Ghệ tao!

Nó khoác vai làm cô bé có mái tóc xù gượng chín mặt. Cô bé luôn vai ra khỏi tay Choi nhưng không được, đành cười trừ cho đỡ ngại.

- Đẹp không? - Choi vênh mặt hỏi.

Tôi gập đầu. Nó cười khoái chí.

Tuy không thể so sánh với sắc đẹp của em nhưng ở cô gái nhỏ bé yếu ớt này toát ra một vẻ ngây thơ, chân chất, hồn nhiên, chân thật đến từng nụ cười, cử chỉ. Cái mà quá xa xỉ với một tiểu thư kiểu cách như em.

** Chiếc nhẫn kim cương sáng loáng, đắt tiền đã nằm trên ngón tay tôi lúc nào không biết. Tôi không nhìn ba mẹ dù chỉ một lần từ sau khi đeo nhẫn. Phu nhân ngài Giám đốc - mẹ của tên xấu xa mời tôi dạo một khúc dương cầm. Có vẻ đúng kế hoạch dàn dựng của hai quý bà danh giá rồi.

Tôi cố kìm chế tiến về chiếc đàn. Trút hết tổn thương, đau đớn, dằn vặt, day dứt, tui nhục vào khúc nhạc như cuồng, như dại, như say, như loạn, như con hổ gặng gằm gừ oai hùng trước lúc trút hơi thở cuối cùng. Ba vẫn muốn tự mình làm giàu. Ông không tin tôi. Khúc nhạc đưa tang cho lễ đính hôn không tình yêu. Mở ra địa ngục vĩnh cửu cho hồn ma vật vờ. Bản nhạc là nắm mồ chôn vùi tất cả những kẻ đang chứng kiến cổ vũ một cách kích động, giả tạo cho trò đùa lố bịch này. Ánh mắt họ run lên theo từng nốt nhạc âm ỉ, lạnh lẽo, cô đơn.

Xem mọi người sẽ làm gì tôi nào. Ánh mắt thách thức hiện rõ dần trên gương mặt cô dâu thanh tú của các người đây! Không khí ảm mốc của mùi xác chết bắt đầu bốc lên. Chợt một giọng nói trầm ấm vang lên đuổi dần đám mây ưu tối:

- Con người thường không biết trân trọng sự quý giá của cuộc sống, chỉ khi đứng trước bờ tuyệt vọng, giữa sự sống và cái chết. Giữa vực thẳm con người mới biết sinh mệnh của mình quý giá biết bao. Tình cảm mọi người dành ỉnh đáng trân trọng biết bao. Tình yêu cũng vậy, nếu không trải qua những tháng ngày khó khăn, gian khổ làm sao nhận thấy giá trị vĩnh cửu của nó. Cảm ơn những nốt nhạc đục, tối, buồn, thảm của cô Doanh Nghi đã tái hiện cho chúng ta thấy tình cảm thăng trầm của cô và anh Phát Sang phải trải qua bao nhiêu phong ba sóng gió mới có ngày hạnh phúc hôm nay. Cảm ơn cô đã góp thêm một bản nhạc hay thức tỉnh mọi người hãy trân trọng tình yêu, khát vọng sống như chính cô đang ngày đêm xây dựng và giữ gìn. Chúc cho buổi lễ đính hôn hôm nay sẽ là cơ sở vững chắc cho hôn nhân hạnh phúc mai sau.

Từ khi nào tiếng đàn của tôi bị người này lèo lái, dịu dần và hòa âm quen thuộc vào ngôn từ của người kia.

- Hãy nâng ly chúc mừng vì hạnh phúc vĩnh cửu của cô Doang Nghi và anh Phát Sang. Tình yêu của họ sẽ là cơn sóng thần hủy diệt bóng đêm, sương mù, hận thù, bất hạnh; mang lại hơi ấm, ánh sáng, sự sống muôn đời.

“Đúng là cơn sóng thần hủy diệt toàn bộ các công ty, tập đoàn thép muốn kinh doanh trên đất nước này.”

Tiếng đàn tươi vui, rộn ràng như làn gió xuân từ cây vĩ cầm của người đó vang lên lấn áp, chế ngự tiếng dương cầm. Theo quán tính dương cầm đệm nhạc cho vĩ cầm. Hợp đàn vừa dứt tiếng vỗ tay rầm rầm muốn nổ tung cả phòng.

Tên khốn chạy lại ôm chầm lấy tôi. Máy chụp hình quay phim chớp lia lịa, làm tôi nhắm tịt mắt. Thật ra tôi nhắm mắt vì quá mệt mỏi. Một đến không thở nổi.

13. Chương 13

* Có một cảm xúc không tên. Một cảm xúc mà bất cứ ai trong hoàn cảnh như tôi đều biết. Một cảm giác nhớ nhớ, thương thương, buồn buồn, vui vui. Nhớ thương đan xen, buồn vui lẫn lộn. Tình trạng ngẩn ngẩn, ngơ ngơ, rồi lại ngơ ngơ ngẩn ngẩn như người kém trí. Cảm xúc mà người ta định nghĩa là tương tư. Tôi không biết có phải mình đang tương tư không? Nhưng tôi biết chắc mình đang có những dấu hiệu bất thường đó. Cũng chẳng cần thừa nhận vì chẳng ai bắt tôi thừa nhận. Chính tôi cũng không biết tôi đang làm gì nữa. Thăng Choi thấy tôi cứ ngồi ôm bồ câu tũm tĩm cười một mình liền chạy lại đặt tay lên trán tôi, rồi chạm vào trán nó. Nó lắc đầu: ” Nóng thiệt”. Đến một lúc nó cũng hết chịu nổi, nó lăm bằm:

- Thăng điên!

Tôi ư? Chẳng quan tâm. Tôi biết nó chẳng có ác ý. Nói hoài cũng chán nó bỏ đi. Còn tôi, cứ thế. Tôi thả lỏng người cảm nhận một cách đầy đủ nhất tình cảm của mình. Không ai đánh thuế và cảm đoán mơ mộng hay tưởng tượng. Tôi đang cùng bồ câu xây dựng một thế giới tuyệt đẹp chỉ có ba chúng tôi. À chính xác là bốn, tính cả mẹ tôi nữa.

** Tôi nằm vật xuống giường. Khóa trái phòng. Tôi tưởng mình đã òa khóc nhưng mắt tôi căng và khô. Có lẽ sự trơ lì cảm xúc đã đào tạo ra một cô gái can đảm để vô cảm.

Tôi co mình vào một góc tối. Đây không phải là lần đầu tiên tôi thức trắng đêm nhưng là lần đầu tiên tôi thức mà không suy nghĩ, không làm, không đọc, không học, không xem, không nghe và không nhúc nhích. Trước mắt tôi chỉ là màu xám xịt của bóng đêm.

Ngạt! Ngột! Tôi ập nhanh, mở toang cửa sổ. Chỉ chậm một giây nữa là tôi đã chết vì thiếu oxy tự do rồi. Tôi quên hết sự cảm đoán của cánh cửa này vì nó hướng về phía dân nghèo. Cái tôi quan tâm, người tôi muốn gặp chỉ là anh: “HOÀNG TỬ MƯA”

” Ôi! Hoàng tử mưa đã đến từ lúc nào mà không báo cho em biết. Anh dịu dàng nhẹ nhàng vì sợ em đang ngủ hay anh đã bỏ mặc vì sự phản bội của em?”

14. Chương 14

* Đèn sáng, cửa mở, trời đang mưa. Những hạt mưa phùn lặng thầm không làm ướt áo. Em tôi chưa ngủ sao? Gương mặt em héo hon, buồn bã trong bộ đồ ngủ rộng thùng thình. Em lờ lờ như một phụ nữ trung niên bị chồng ruồng bỏ. Cơn ác mộng nào phá vỡ giấc ngủ thần tiên, khiến em tỉnh giấc? Tôi tung bồ câu lên. Chắp tay cầu nguyện “thiên thần tình yêu” sẽ mang tình tôi đến bên em.

Tôi xúc động, vui khôn xiết khi nàng ôm “thiên thần tình yêu” và rút lá thư ở chân nó ra đến nỗi nhảy cẫng lên, đung đầu một cái “cốp” chất lượng vào trần nhà. Tôi chống tay mơ mộng, tưởng tượng. Chờ đúng một tiếng hai mươi lăm phút ba mươi sáu giây thiên thần tình yêu mới quay lại. Ôi! Tôi há miệng, tròn mắt. Trên chân bồ câu có một tờ giấy hoa hồng thơm dịu. Tôi mở hộp ra và xiu xuống khi thấy sự kín đáo đến lạnh lùng của em. Lá thư vốn vẹn có ba gạch đầu dòng:

- ?

- ?

- ?

Tôi gồng mình vượt lên trên tuyệt vọng. Cố gắng tìm mọi nguyên nhân để cảm thông trước sự thờ ơ của em. Nhưng lòng tự trọng lấn áp, nó thôi thúc tôi mặc kệ em. Tôi cũng đồng tình. Nhưng khi tôi nhắm mắt lại, ánh mắt ấy đọng mãi trong tâm trí tôi. Ánh mắt cần lắm, cần lắm một người sẻ chia, ánh mắt cô đơn, hiu quạnh bóp nghẹn trái tim tôi. Mạch máu tắc lại và tôi viết.

- Mưa xóa tan đêm buồn, xoa dịu nỗi đau, tưới mát tâm hồn, hàn gắn vết thương. Mưa làm đắm chồi nảy lộc ước mơ, ươm mầm hi vọng, cứu sống niềm tin.

- Mưa xuất hiện và tồn tại vì ước mơ khao khát tình yêu, sự sống của con người. Mưa từ phương Bắc, phương Nam, phương Đông, phương Tây. Mưa ẩn trong làn mây theo gió chu du khắp thế gian.

- MƯA - BUỒN - MƯA - VUI cùng với cảm xúc tâm tư người ngắm. Dù muốn níu giữ, dù còn tiếc nuối mưa cũng phải chia tay nhường chỗ cho nắng mai tràn đến.

Khi sao mai lấp lánh trên bầu trời quang đãng, thiên thần tình yêu quay về ướm sừng không một mảnh giấy. Tôi lau cánh, ấp ủ, vuốt ve cho bồ câu như sưởi ấm trái tim đóng băng của em.

** Một chú chim bồ câu trắng thật đáng yêu từ đâu bay tới đậu trên tay tôi. Chân chú cộm lên một mảnh giấy. Là hoàng tử mưa, tôi lóng ngóng đến mức va đầu vào cửa. Ôi mất mặt quá! Tôi tò mò mở ra.

”Khúc nhạc lên, xuống, nhanh, chậm, ò ạt, từ tốn thất thường. Lúc tự do phóng khoáng, khi nhút nhát, rụt rè. Khúc nhạc rồi bởi lúc muốn thanh cao, lúc muốn bình dị. Loại bỏ sự ức chế bao bọc bởi những chuẩn mực âm luật mỹ miều nhưng không đủ độ sáng sẽ làm bản nhạc có hồn hơn. Bản nhạc đứt quãng, rời rạc bởi nó đang định chấp cánh tung bay thì rụt lại, thu mình vào khung đàn. Nốt nhạc mãi gò bó trong phím đàn thì mãi mãi vẫn là những nốt nhạc tầm thường. Nhút nhát không bao giờ làm nên cách mạng. Hạnh phúc là đấu tranh.

Môi tôi run rẩy khi đọc những dòng bình luận âm luật quá xuyên thấu. Nét chữ bay bổng, phóng khoáng khỏe khoắn như rồng bay, uyển chuyển như phượng múa. Chữ đẹp nhưng không cầu kỳ, phong cách nhưng không kiêu cách. Quan trọng là nội dung không chỉ nắm rõ âm luật chỉ ra thiếu sót trong bản nhạc của tôi mà còn hiểu rõ tâm tư, tình cảm, thậm chí tính cách con người tôi. Cái mà đôi lúc tôi không biết.

Tôi đọc đi đọc lại và tâm đắc một câu: ” Sao không thay nốt trầm - đục bằng nốt thanh - sáng?”

Tôi hoang mang, bối rối. Tôi chạy vào bàn chụp lấy cây viết và hì hục. Không hiểu sao linh cảm cho tôi biết chắc chắn lá thư này từ một chàng trai. Nhưng chàng trai đó có phải là hoàng tử mưa hay không thì tôi không biết.

” Anh là ai? Tên gì? Ở đâu? Tiền bối học đàn bao lâu rồi? Anh là nghệ sĩ dương cầm tài ba hay bác sĩ tâm lý xuất sắc. Anh... Anh có phải là... Hoàng tử mưa bấy lâu nay em tìm kiếm?”

Nhưng tôi dừng bút, vo tờ giấy lại, quăng vào thùng rác. Phải chăng đây là một âm mưu. Không được, bí mật về hoàng tử mưa tôi đã giấu kín mười mấy năm nay không thể để sơ suất. Phải cẩn thận, tính toán, cân nhắc. Thay bút dây động rừng, vạch áo cho người xem lưng tôi chọn ba dấu chấm hỏi. Nếu là kẻ xấu đó là sự thách thức. Nếu là hoàng tử mưa đó là sự khao khát, tò mò gặp anh đến cháy bỏng.

Vừa nhận được lá thư thứ hai thì mưa tạnh tôi không kịp đọc đành đóng cửa tạm biệt bồ câu.

15. Chương 15

* Trong đêm mưa tình bạn bồ câu là thiên sứ còn bây giờ bạn là thiên thần. Tôi ôm ấp thiên thần nhỏ bé, nâng niu dịu dàng như nâng viên thủy tinh mỏng manh dễ vỡ. Phải để cậu ở nhà một mình tớ lo lắng lắm. Nhưng biết làm sao? Thân thể ở công trường mà tâm trí, trái tim mơ về ngôi nhà hạnh phúc, mái ấm nhỏ nơi có ba thiên thần đang đợi tôi. Từ đồng gạch vuông vức, xếp tầng tầng lớp lớp tôi đã thấy mái ngói thơm nồng hương lúa. Nơi sáng sáng mẹ tôi cần mẫn quét sân. Tôi vác cuốc thăm đồng về. Bé cậu lon ton, tung tăng bay nhảy. Em hí hục thổi bếp nấu cơm, mặt mũi lem luot dính đầy lọ nghệ, khói mịt mù. Sao mà thương quá! Rồi mùa xuân sang nhà tôi ríu rít tiếng trẻ thơ. Mẹ tôi ẵm cháu bờ môi ngập tràn hạnh phúc. Cảm ơn mẹ đã cho con biết sự sâu lắng, bao la của tình mẫu tử. Cảm ơn em đã...

- Không... Xong... Rồi!- Tiếng Choi thẳng thốt, thở hồng hộc - Má... Bệnh... Liệt giường.

Mắt tôi long sòng sọc, tôi túm vai nó, lay mạnh:

- Cái gì? Nói đằng hoàng coi.

Choi lách mình cố thoát khỏi gọng kìm của tôi, rút ra lá thư.

Trời ơi! Ngày 20/12, hôm nay là 25/12 rồi. Mẹ ơi! Tôi lao vội về phòng, tông thẳng cửa khiến thiên thần tình yêu giật thót tim. Tôi bế bồ câu lên, nói như trăng trời:

- Tớ phải về, cậu ở lại ngoan nhé! Sẽ nhớ cậu lắm đó. Thay tớ chăm sóc động viên cô ấy!

Nhưng vừa đóng cửa phòng tôi lại mở ra ôm chầm lấy bồ câu. Ai sẽ chăm sóc cậu khi tớ vắng nhà? Rồi tôi quyết định mang bồ câu theo.

Sau lưng tiếng gió xé tiếng hụt hơi của thằng Choi đang hớn hớn chạy theo:

- Cầm lấy - Nó dúm một cuộn tiền vào tay tôi. Rồi dừng lại, chống hông thở dốc

Tôi quay lại nhìn cảm kích, chân vẫn không ngừng chạy. Quay lại đã thấy mất bạn bồ câu.

Thằng Choi hét với:

- Má khỏi bệnh mau vác xác lên trả tiền tao. Tao giữ con này làm tin.

** Một ngày nhạt nhẽo như mọi ngày, tôi chào mừng buổi sáng bằng bữa điểm tâm tẻ nhạt, lạt lẽo.

- Doang Nghi- Ba gọi tên tôi giọng bình thản như chưa từng xảy ra chuyện gì.

- Vâng thưa ba- Tôi đáp bằng cái giọng BA THẬT TRO TRÊN.

- Ra Tết ba muốn con chính thức tham gia hoạt động kinh doanh của tập đoàn. Ba sẽ lên kế hoạch cụ thể cho việc đào tạo. Con nên chuẩn bị tinh thần cân bằng việc học và việc kinh doanh.

- Vâng thưa ba - Tôi đáp bằng cái giọng CON ĐI ĐƯỢC CHƯA.

Cuộc trò chuyện giữa cha con không khác nào vua và quần thần: “Tuân chỉ. Tạ ơn”

Tôi học như điên như dại, học cho quên ngày quên tháng. Tương lai là gì? Không cần suy nghĩ. Con đường tôi đi đã có người chọn sẵn, cứ bước thôi. Học nhiều cũng quá tải. Mỗi khi mệt tôi lại banh não cổ nhồi nhét, nhét nhồi. Đầu tôi là một mớ hỗn lộn. Tôi nằm oặt ra bàn thiếp đi lúc nào không biết.

- Ô... Huô... Hư... Hư...

Tôi bật mình. Mở mắt, tim đập thành thạch, sợ hãi. Xung quanh tối đen như mực, tôi không tắt đèn mà. Mồ hôi nhễ nhại, thở dồn dập. Lại là giấc mơ đó.

Bình tĩnh nào, có lẽ mắt chưa kịp thích ứng với ánh sáng nên bị choáng không thấy gì thôi. Ổn rồi. Tôi cầm sách lên và bắt đầu học học nữa học mãi...

Bụp! Cuốn sách rớt xuống đất. Sao vậy? Đầu óc tỉnh táo, mắt sáng rực, có buồn ngủ đâu nhưng sao tôi không cầm nổi quyển sách. Đầu ngón tay tê dại, đông cứng... Giấc mơ...

Tôi lắc đầu thật mạnh. Cố gắng cúi xuống lượm cuốn sách lên.

- Phì... Tôi thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là ảo giác thôi và lại cảm đầu, dúi mũi vào cuốn sách trên tay, và chồng sách đang vẩy gọi trên bàn.

16. Chương 16

* Căn nhà xiêu vẹo đang oằn mình chịu đựng những cơn phong ba dữ dội tựa như cuộc đời sương gió đã quá nhiều khổ ải, gian truân của mẹ. Vừa đứng trước ngõ nước mắt tôi đã châu chực tuôn ra. Chạy thẳng vào nhà, tôi nấp sau tấm vách che đi tiếng nấc. Mẹ nằm còng queo, quay mặt vào trong. Lưng mẹ nay đã bắt đầu còng. Cả thân mình yếu ớt của mẹ đang rung lên vì...

- Tự hã con? - Mẹ vận hết chút sức lực để cựa mình quay lưng lại.

Tôi quệt nhanh nước mắt, chạy lại, quỳ rạp cạnh chiếc giường tre cũ nát, nức nở như thời ấu thơ. Tôi chưa kịp thốt lên những lời quở trách bản thân thì mẹ đã ráng nhấc tay lên xoa đầu tôi:

- Về là tốt rồi - Khóe mắt mẹ long lanh nụ cười hiền dịu.

Đôi mắt quầng, mí mắt sưng húp ngấn lệ yêu thương ấy đang nhìn tôi trĩu mến. Tôi ôm mẹ, chỉ biết khóc theo.

Tôi cũng là một đứa trẻ bình thường nhưng luôn phải tỏ ra phi thường để không xát thêm muối vào vết thương của mẹ. Tôi cũng muốn biết cha mình là ai? Sao không chăm sóc mẹ con tôi? Tôi muốn nhiều thứ lắm nhưng tôi chọn sự im lặng. Vì tôi biết điều đó sẽ làm mẹ thanh thản và yên tâm ở lại với tôi lâu hơn.

** Á! Tôi thét rất lớn. Sao không ai nghe thấy? Sao không ai cứu tôi? Tay tôi cố nín với...

Tôi giật bắn người. Mở mắt. Là tỉnh hay là mơ? Tôi thu mình co ro trong góc giường. Cuộn mền như chú cún con bị chủ bỏ rơi. Mồ hôi đầm đìa. Tim hỗn loạn. Mỗi ngày, đều là giấc mơ đó. Nào tôi căng ra nỗ lực. Đầu tôi giờ là đồng sắt vụn. Tôi mở toang cửa sổ, chờ mong một cơn mưa. Vừa đứng trước cửa tôi đã nhận ra mùa này làm gì có mưa. Thật viễn vông. Tôi quay về giường, lòng bất an, rối bời.

Càng ngày giấc mơ mất thăng bằng đến nỗi lao xuống vực càng ám ảnh tôi. Thậm chí đang ngồi trên giường tôi cũng luôn cảm thấy chao đảo, mắt cũng mờ lóa. Ánh sáng chói lóa, cảnh vật cứ đập dềnh, mọi thứ cứ cử động, nghiêng ngả. Chân tôi cứng đờ, không nhấc nổi, như bị đóng băng. Muôn ngàn bong bóng bồng bênh trước mắt tôi. Chân tôi bắt đầu có cảm giác tê, tôi khụy xuống, mắt mất dần điều khiển và mọi thứ xung quanh chìm vào bóng tối.

- Cô chủ, cô chủ, cô không sao chứ? Sao lại ngắt giữa cầu thang thế này? Tôi gọi điện cho ông bà chủ. Ồi không, tôi phải gọi xe cấp cứu.

Chị hoảng hốt đến thảm thương. Tôi từ từ ngồi dậy. Cố dùng ánh mắt nghiêm khắc nhất, khỏe mạnh nhất để trấn an chị.

- Tôi chỉ buồn ngủ quá thôi. Chị về phòng đi.

Chị lắc đầu, ánh mắt khẩn thiết. Tôi nhú mày. Chị đành lúi búi về phòng để mặc tôi.

17. Chương 17

* Hi hục mãi, tôi hớn hử bụng to cháo thơm nghi ngút khói khoe với mẹ.

- Con làm ở thành phố nên khao mẹ cháo thịt bò luôn nè. Mẹ ăn đi cho nóng.

Mẹ chẳng hề cười với tôi. Mẹ cúi mặt xuống. Tôi cố hớn ha hớn hờ hơn nữa động viên mẹ:

- Hôm nay con xài sang xịu thôi. Mẹ không nhớ con là anh hai kẹo kéo à? (Chả là hồi nhỏ quay xổ số trúng kẹo kéo tôi toàn trúng giải độc đắc. Đám bạn nhờ vậy mà được ăn theo đến méo mỗ, chẹo răng.)

Mẹ vẫn ngồi im, mặt buồn bất động. Tôi dỗ mẹ:

- Mẹ ăn đi - Tôi xúc ẹ một muỗng.

Mãi thì mẹ mới chịu mở hé miệng. Mẹ nuốt miếng đầu tiên thì nước mắt đã nhạt nhòa:

- Lúc mẹ con mình mới về làng. Con bị sốt lại đói, khóc đến lả đi. Nơi phương xa đất lạ, không họ hàng thân thích, mẹ chỉ biết ôm con và khóc cùng con. May sao bữa đó là ngày cúng cô hồn. Người dân trên làng để cháo lá đa trên đường nên mẹ con ta được cứu sống. Ngày đó mẹ chỉ cho con miếng cháo trắng, lại còn mang tiếng cướp cháo của cô hồn. Mẹ... Mẹ không xứng. Thực sự mẹ rất tội TỰ Ờ. Đáng lẽ con phải được sống sung sướng, đủ đầy...

Tôi ôm trầm lấy mẹ.

- Mẹ đừng nói thế. Không có mẹ thì làm sao có con của ngày hôm nay. Quá khứ đã qua rồi. Con lớn rồi. Con sẽ đi làm, sẽ mua nhiều đồ ăn ngon và áo đẹp ẹ. Con sẽ xây ẹ một ngôi nhà thật kiên cố. Mẹ con ta sẽ sống những tháng ngày êm đẹp, sung sướng. Sướng như tiên luôn. Móc ngoéo nào.

Mẹ bật cười, ký đầu tôi:

- Cái thằng. Lớn rồi mà như con nít.

Tôi lấy tay quẹt má:

- Lêu lêu mẹ xấu kìa. Vừa khóc vừa cười ăn mười tô cháo.

Kỳ lạ thật. Mẹ tôi vốn rất giỏi chăm sóc sức khỏe. Từ nhỏ tới lớn dưới bàn tay của mẹ chưa lần nào tôi phải vào viện mà sao lần này mẹ lại để bệnh ra nông nổi này. Tại con? Con vẫn chưa đủ ngoan ư? Phải chăng là tâm bệnh? Nỗi đau đó là gì mà cứ hành hạ mẹ hết ngày này qua tháng khác? Thực sự con rất muốn mở tung cái bí mật đó ra. Nhưng như mọi lần con chỉ nắm mạnh tay vào cây ổi sau vườn cho tới khi rớm máu.

** Kỳ thi vượt cấp trôi qua êm đẹp, dễ dàng như kết quả tất yếu của phần mềm lập trình chuẩn xác. Tôi ôm cặp bước lên giữa lớp.

- Cảm ơn các bạn đã giúp đỡ mình trong thời gian qua.

Tôi cúi chào cô chủ nhiệm lễ phép, tiến về dãy lớp 11. Vậy là rút ngắn thời gia học được một năm. Những con ong ruồi này không đáng ghét như tôi tưởng. Họ chỉ bàn tán xôn xao, bình luận nhưng chưa bao giờ làm phiền tôi. Từ ngày học ở đây tôi chưa từng nhận bất cứ khuôn bố tình cảm nào. Thậm chí một cây si, một cái đuôi cũng không. Tôi đang đứng trên đỉnh của cô đơn là cô quạnh, cô độc, cô liêu. Đến lớp rồi. Tôi vừa bước vào.

- Em vào nhanh đi. Cả lớp lấy giấy làm bài kiểm tra hai tiết.

“Giọng nói này...”

Cả lớp nhón nháo không phải vì sự xuất hiện của tôi mà vì thầy cho kiểm tra đột xuất.

- Đẹp mà điên. - Ong vo ve.

- Mấy ông mới về trường hay chạnh chọe, bày vẽ đó mà. Lại còn cái mác nước ngoài. Chảnh gớm - Ong vò vè phụ họa.

- Chết tiệt. Chả kịp phao phiếc gì. - Ruồi thở dài.

Mặt tôi vẫn thản nhiên, đi thẳng xuống bàn cuối. Một mình một bản. Tôi ngược lên bảng nhìn đề bài. Cũng đơn giản.

Tôi chăm chú, chữ chạy phẳng phẳng trên giấy như ngựa phi. Nét nào ra nét ấy, nhuần nhuyễn và điêu luyện khiến bọn ong ruồi nức nở thán phục.

- Còn hai mươi phút nữa các em nhé!

Làm xong mà vẫn còn dư hai mươi phút. Lại thật, giọng nói này. Tôi ngược mặt lên. Gương mặt này...là...là người đó. Tôi cúi xuống vừa kịp né ánh mắt của người đó. Tôi luồn tay qua làn tóc mái lấy lại bình tĩnh. Tôi mong hai mươi phút trôi qua thật nhanh. Trống đánh. Tôi lặng lẽ ra về một cách âm thầm nhất có thể.

Không hiểu sao tôi lại nóng lòng muốn tìm ra hoàng tử mưa. Cảm giác quỹ thời gian còn lại rất ít. Có thể hi vọng gì không? Vào...ai đó?

18. Chương 18

* Cái cuốc, mảnh vườn, gốc tre, bụi chuối sao mà thân thương, đáng yêu đến thế. Có lẽ chỉ có những ai đã từng cày sâu cuốc bẫm trên mảnh đất sỏi đá mới hiểu được sự đáng quý của một miếng đất màu mỡ. Tôi cầm nắm đất chặt trong lòng bàn tay mà lòng rạo, rức, vui sướng vô ngần.

Ở nhà với mẹ thời gian trôi qua nhanh thật. Mới ngấm bình minh với mẹ mà bây giờ lại cùng mẹ ngắm hoàng hôn. Hai mẹ con ngồi trước thềm nhà lặng nhìn thần mặt trời làm ảo thuật với mây. Màu ánh sáng biến hóa đa dạng và linh hoạt, thật sinh động. Tôi chỉ lên trời:

- Mẹ xem kia! Mặt trời vắt sợi mây qua mũi chơi trò hú à đáng yêu không?

Không thấy mẹ phản ứng gì, tôi quay sang thì bắt gặp gương mặt mẹ nặng trĩu tâm sự hòa vào nét buồn xao động của ánh hoàng hôn sắp chìm vào màn mây.

- Bình minh của mẹ là nhìn thấy con trưởng thành, chừng chạc. Mẹ đã chờ được ánh bình minh ấy, nếu hoàng hôn có xuống mẹ cũng mỉm cười hạnh phúc.

Tôi cười hì hì:

- Mẹ à. Hoàng hôn xuống rồi bình minh lại lên thôi. Nếu vậy ngày nào con trai mẹ cũng phải trưởng thành rồi.

Tôi đứng dậy vươn vai tạo kiểu lực sĩ thể hình.

Mẹ bật cười: - Thằng bé ngốc này!

Tôi gồi đầu lên chân mẹ, ngắm nhìn cậu bé mặt trời từ từ nấp dần sau lưng mẹ mây hiền dịu. Ánh sáng mặt trời mờ dần rồi tắt hẳn. Nhìn mãi đến khi mây trắng cũng không còn nhìn ra hình thù gì nữa. Bầu trời chỉ còn màu đen.

- Mẹ ơi! Mỗi sáng mặt trời thức dậy trông nom khắp thế gian rất vất vả nên mỗi mắt. Mặt trời mỗi mắt thì phải ngủ dưỡng sức để ngày mai còn tiếp tục thực hiện nhiệm vụ cao cả.

Tôi kéo khẽ người mẹ để đầu mẹ tựa vào vai tôi. Có giọt mưa nóng hổi lấm tấm trên vai.

** Hôm nay gia đình tôi và gia đình tên tôi tề tựu ăn tối. Tôi cố tình nán lại trường. Chợt trời mưa. Tôi định chạy nhanh về nhà với vĩ cầm với hoàng tử mưa, với bồ câu thì mưa xối xả trút hàng ngàn tấn nước xuống nhân gian. Mưa giập hờn ai mà cho cả sấm gào sét thét. Xa xăm âm thanh du dương đến say lòng của bản hòa tấu dương cầm cổ điển đang lấn áp dần tiếng thét. Một chiếc dù trắng đang bước ra từ màn mưa trắng xóa. Chiếc dù...gần nữa, gần nữa nào...

Một bàn tay xuất hiện từ chiếc dù, nắm lấy tay tôi, kéo tôi vào màn mưa, và bàn tay ấy dìu bước chân tôi vào vũ khúc jazz lãng mạn. Tôi không dám mở mắt không phải vì sợ mưa làm cay mắt mà vì tôi muốn tận hưởng giây phút tuyệt diệu này bằng tất cả các giác quan. Nguồn cảm xúc trong tôi... Khi tôi mở mắt trời

cũng tạnh mưa. Trên tay chỉ còn một mảnh giấy ướt sũng. Dòng chữ tuy nhòe nhưng vẫn còn đọc được. Có chút cảm giác mơ hồ về hoàng tử mưa.

Tôi cố tìm cách vào nhà một cách lặng lẽ nhất có thể. Tôi ôm tim, xiu nữa là té xỉu, cái ánh mắt đáng ghét kia đang sẫm soi cái gì chứ. Tôi xô hẳn chạy ập vào phòng. Mắt mặt quá đi thôi! Sao cái bộ áo dài này lại mỏng như thế?

Bữa tối cố gắng tự nhiên đến gương gạo. Mẹ hẳn cuối cùng cũng tìm được điều gì để mở chuyện:

- Anh chị thấy nhanh không? Mới ngày Phát Sang còn chọc ghẹo Doanh Nghi khóc nhè. Bây giờ đã thành đôi thanh mai trúc mã. Đúng là nhân duyên định sẵn từ thời thơ ấu.

Hai bà mẹ cười hợp ý. Cười cũng phải tạo cốt cách quý bà. Chỉ có tôi và hẳn là hiểu rõ nhất. Cả hai cùng cười nụ cười đầy ẩn ý. Cuối cùng là hẳn muốn gì chứ. Hồi nhỏ hẳn ghét tôi nhất trên đời cơ mà, còn đẩy tôi té, cười vào mặt tôi, mắng tôi là con bé xui xẻo. Lúc nào cũng trù dập tôi biến mất khỏi thế gian này. Hơn nữa hẳn cũng có người yêu rồi đấy thôi. Nhỏ điệu đà, hai người bám nhau như sam thời thơ ấu. Chẳng lẽ mười năm bên Mỹ tấy nào à? Về lại dùng dùng đòi cưới tôi. Nghĩ lại cũng thật may vì du học cùng một nước nhưng mỗi đứa một bang, và suốt 5 năm qua hẳn đã để tôi yên. (Còn 5 năm đầu thật thê lương.)

Càng nhìn càng thấy hẳn bất thường. Thà hẳn cứ đối xử tệ với tôi như ngày trước tôi còn thấy thoải mái hơn. Cái nụ cười này, nổi da gà quá đi. Làm ơn!

Cả tối ngồi đầu mắt mà các bậc phụ huynh không một sao?

19. Chương 19

* Át xì! Át xì!...

- Con bị cảm rồi. Để mẹ nấu cháo tía tô cho.

- Không cần đâu mẹ à. Con rất khỏe mà sao tự nhiên thấy lạ lắm.

- Chắc chuyển mùa, thời tiết lúc này cũng thay đổi thất thường. Ăn cháo rồi uống thuốc là khỏe liền mà.

- Đúng rồi. Có mẹ là thần y mà. Con làm sao ốm được.

Sao mẹ không cười? Sao mỗi lần tôi gọi mẹ là thần y sắc mặt mẹ buồn hẳn. Và mẹ lại tìm cách lảng sang chuyện khác. Dĩ nhiên tôi lại cười tiếp nhận cậu chuyên mới. Mẹ con đang cười rôm thì mắt tôi giật giật. Cảm giác nôn nao, bồn chồn càng lúc càng mạnh. Khó chịu thật. Mây đen kéo đến ùn ùn. Giờ thì tôi biết rồi. Tôi lao thẳng ra khỏi nhà:

- Mẹ ơi, con lên thành phố. Hai ngày nữa con về.

Mẹ toan chạy theo đưa cho tôi chiếc áo mưa nhưng không kịp. Vừa ra khỏi đầu làng, mưa ào ào ập xuống. Tôi chạy băng băng trong màn mưa. Nước bắn tung tóe theo từng bước chân.

Đến bến xe đã vắng hoe. Tôi quỳ gục xuống. Nước mưa chảy long tong. Dù biết giờ này chuyến cuối cùng cũng xuất phát rồi mà tôi vẫn mong chờ một kỳ tích. Phải làm sao đây? Nhất định tôi phải vào thành phố bằng mọi giá. Bình tĩnh nào. Phải nghĩ cách!

Ánh đèn pha chiếu mắt. Có xe rồi. Tôi nhảy lên, chạy theo ngoắc lia lịa. Chiếc xe dừng lại. Cửa mở. Tôi lao lên, thì dòng người lao xuống. Chú lơ xe hét lớn:

- Xe này trả khách về bến...

Tôi chết đứng người.

- ...xe về thành phố còn đang quay lại đón khách ở ngã ba phía trước, nhanh lên coi còn kịp.

- Cảm ơn chú! - Chưa nghe hết câu tôi đã lao thẳng qua đường.

Thấy chiếc xe phía trước, tôi vừa chạy vừa gào, nước mưa chảy hết vào miệng. Cuối cùng anh lơ xe cũng nhìn thấy, dừng lại cho tôi lên.

** Tôi nắm chặt tờ giấy. Đúng thì sẽ giải mã bí ẩn bấy lâu, sai thì xem như bài học để không bao giờ mơ mộng. Tôi lấy cặp chìa khóa xe của mình, lên ra khỏi nhà.

Không hiểu sao tôi lại chần chừ. Phải chăng vì tôi sợ quá hi vọng để rồi thất vọng. Không. Có cái gì đó không đúng, không giống. Tôi lái xe luẩn quẩn trong thành phố. Những con đường hai hàng cây xanh biếc rủ lá um tùm. Nhưng không hiểu sao những cây lá vàng héo úa, trông tàn tạ lại thu hút ánh mắt tôi. Thật đẹp. Lá vàng bay là đà theo gió như hoa tuyết xoay mình trong nắng mà không hề tan chảy. Khu đất này khá thật, quy hoạch thành chung cư quá tiềm năng. Và những con số, ý tưởng hiện ra trong đầu tôi. Cho đến khi tôi chợt nhận ra... trề

Vẫn dáng vẻ điềm đạm, người đó chờ tôi cả buổi mà mặt không đổi sắc:

- Tôi muốn đưa em đến một nơi.

Tôi lạnh lùng lí nhí:

- Th...ây có hai tiếng.

- Sai rồi. Tôi có cả ngày. Còn em chỉ có hai tiếng cho tôi.

Tôi chưa bao giờ ngồi sau lưng một người. Chiếc xe phi thẳng vào con đường như mũi lao. Không ngờ người điềm đạm lại thích cảm giác mạnh. Tôi giữ khoảng cách an toàn bằng chiếc ba lô to kệch. (Tôi đặc ý vì sự thông minh của mình). Cảm giác ngồi trên xe máy không tệ như tôi tưởng. Có thể nghe tiếng gió phàn phật qua tai. Có thể nhìn bầu trời cảnh vật mà không bị ô kính chắn. Cái cảm giác rất thật, rất gần.

Người đó chạy chậm lại: - Sắp đến rồi em nhắm mắt lại đi.

Tôi ngoan ngoãn làm theo.

Xe dừng. Thầy lấy tay bịt mắt tôi. Tôi đi theo cảm tính do thầy dẫn dắt. Từng ngón tay thầy hé mở, ánh dương diệu kỳ xanh thắm nhẹ nhàng chạm vào mắt tôi. Trời xanh biếc, mây trôi lững lờ. Từng hàng bạch đàn thân nâu lá xanh rì rào tấu một khúc tình ca. Tim tôi rung lên...không thể tin được dưới chân tôi, xung quanh tôi...một biển trời mênh mông hoa lá. Những bông hoa đỏ, vàng, trắng, tím đang rung rinh nô đùa với gió. Cánh đồng hoa mênh mông bát ngát ngập cả đất trời. Dường như điểm cuối của biển hoa trùng với chân trời nơi mặt trời từ từ ẩn nấp. Bụp, tấm vải đen xoẹt nhanh trước mắt tôi, những chú chim câu từ đó cất cánh lên. Trên chân chúng có đeo những mảnh giấy đủ sắc màu lấp lánh. Chớp mắt quay sang đã không thấy thầy, chỉ nghe tiếng dương cầm âm vang đâu đây. Tôi rẽ sóng hoa đi theo tiếng nhạc. Thầy mặc bộ vest đen ngồi giữa đồng cỏ xanh rì bên cây dương cầm trắng xóa.

Thầy lướt đến cạnh tôi như một cơn gió. Thầy làm động tác giả vuốt tóc tôi, biến ra một chú chim bồ câu đặt lên tay tôi. Tôi thoáng nhìn rồi lấy mảnh giấy từ chân chú bồ câu. Từ từ mở giấy ra, là hình vẽ hai chú chó con đang tựa đầu vào nhau. Thầy lấy mảnh giấy đó xé vụn, tung lên trời, một bông hồng xanh rơi xuống, thầy chụp lấy, quỳ xuống tặng tôi.

Tôi lặng người. Tim rung rinh bỗng chốc trơ. Nhìn ánh mắt da diết của thầy, tôi cố gắng nhắm mắt nhận lấy cành hoa và cảm nhận hạnh phúc bao cô gái mơ ước này. Khi thầy đặt lên môi tôi một nụ hôn là lúc tôi thức tỉnh. Tỉnh táo đến mọi giác quan. Giờ thì tôi hiểu rõ rồi. Không phải...tôi đẩy thầy ra, đi thật nhanh ra khỏi nơi không thuộc về tôi.

Thầy chạy theo kéo lấy tôi bạo lực. Thầy vỗ vập như một con sói khát máu. Mắt thầy rực lửa đáng sợ. Tôi càng chống cự thầy càng hung dữ. Tôi vừa sốc, vừa thất vọng, cái người mà được gọi là thầy này đang làm cái trò bỉ ổi với học trò mà lương tâm không cắn rứt ư? Làm sao thoát khỏi tên ma quỷ này đây? Hoàng tử mưa - anh ở đâu?

20. Chương 20

* Nước rỏ khắp người khiến tôi không dám ngồi lên ghế. Mọi người nhìn tôi với ánh mắt ái ngại. Một lúc sau, cô bé chừng 10 tuổi đi từ cuối xe lên kéo tay tôi:

- Anh xuống đây ngồi với My My nhé!

Rồi cô bé lấy ra chiếc bịch nylon phủ lên ghế ra hiệu cho tôi ngồi xuống.

- Cảm ơn My My đáng yêu.

My My lại đưa cho tôi chiếc khăn mặt bé xinh bằng bàn tay. Tôi sợ làm dơ khăn của bé nên từ chối nhưng chân mày My My nhíu lên kiên quyết, đến khi tôi chịu lau mặt chân mày cô bé mới dần ra tạo nên một hình vòng cung xinh xắn. Tôi cảm kích cô bé bằng ánh mắt vui vẻ giả tạo nhất có thể. Tôi chỉ biết nhìn ra ngoài trời qua ô cửa kính đã bị mưa làm ờ ỉt. Tôi cắn chặt tay.

- Anh có biết truyền thuyết thiên thần kính không? Chắc là không đâu. Vì chỉ có mình em biết thôi. Em kể cho anh nghe nhưng anh phải tuyệt đối giữ bí mật nhé! Móc ngoéo nào!

Cô bé chìa ngón tay út nhỏ xíu dễ thương ra. Tôi còn chưa kịp hiểu thì My My đã tự móc tay mình vào tay tôi. Cô bé hồn nhiên nói:

- Ngày xưa ngày xưa, khi mưa xuống làm mờ các ô kính là lúc hoàng tử mưa ban sức mạnh cho thiên thần kính để thực hiện mơ ước của loài người. Nếu anh muốn cầu nguyện cho ai đó chỉ cần viết tên người đó lên kính thành tâm cầu nguyện người đó sẽ được bình an. Xem em nè!

Cô bé vừa viết chữ “An” lên kính vừa hồ hởi nói.

- Em viết tên ba em lên, vậy nên chuyến xe nào ba em cũng an toàn dù thời tiết xấu. Anh cũng làm đi. Linh lắm đó.

Chữ “AN” nghe quen quá! 30 giây giao động với chữ an tôi quay về với thực tế.

Hóa ra cô bé hoạt bát này là con chú tài xế.

- Cảm ơn bé đã chia sẻ bí mật quý báu với anh. Nhưng anh thậm chí còn không biết tên người ấy, làm sao mà viết.

My My ra vẻ người lớn chống cằm suy đăm chiêu:

- À! Vậy thì anh muốn gọi người đó là gì. Anh cứ đặt tên cho người ấy, sau đó nhắm mắt lại vẽ ra hình ảnh của người ấy, rồi chấp tay cầu nguyện chỉ cho thiên thần kính thấy mặt của người ấy là được rồi.

- Ôi! My My thiệt thông minh quá à.

Cô bé cười đắc ý. Còn tôi viết lên kính dòng chữ “Công chúa dương cầm” và nhắm mắt thành tâm cầu nguyện. Cứ thế cho đến khi xe cập bến.

** Chân tay tôi chột tê cứng không thể vùng vẫy nữa rồi. Giờ tôi chỉ biết thều thào mong chờ kỳ tích hoàng tử mưa xuất hiện.

Bụp, bốp, ầm. Tôi thoát khỏi móng vuốt quỷ. Tiếng la hét, đấm đá. Mắt tôi mờ quá không thấy rõ cảnh vật xung quanh, mọi thứ cứ chập chờn, lung linh, ảo ảnh. Tai cũng chỉ lùnh bùng không nghe rõ. Chỉ biết có người đánh nhau. Một là thầy, còn người kia là ai? Ai đang ra sức bảo vệ tôi? Là hoàng tử mưa chăng?

Chân tôi yếu dần, khụy xuống, tôi ngã xuống, một bàn tay kịp đỡ lấy tôi. Trước khi chìm vào vô thức mắt tôi đủ sáng để nhìn thấy gương mặt ấy. Là...

Tôi đã ngủ trong bao lâu rồi? Làm sao mở mắt ra đây? Làm sao đối diện? Trớ trêu thật. Lấy hết can đảm, làm ra vẻ chưa từng có chuyện gì xảy ra nào. 1 2 3...

Sao lại là ánh mắt này? Sao không phải là ánh mắt kiêu khích, khinh bỉ, mỉa mai? Sao lại là ánh mắt chứa chan tình cảm? Mỗi tôi xuyết nữa thì bật ra hai từ cảm ơn. Hắn im lặng quay mặt đi đưa cho tôi cây dù.

Tôi xuống xe, mưa đã bớt tầm tã. Hắn quay đầu xe, nhanh chóng hút sâu trong màn mưa.

Đoạn đường từ ngã ba về nhà không xa nhưng đôi chân nặng trĩu bước hoài mà không tới. Hoàng tử mưa chỉ là ảo ảnh thôi sao? Chẳng lẽ tất cả những gì xuất hiện trong tuổi thơ của tôi, những kí ức về hoàng tử mưa chỉ là phù du, ảo mộng. Tất cả như mới hôm qua thôi. Trong suốt khoảng thời gian tôi đi du học hoàng tử mưa luôn xuất hiện trong lúc tôi cần, lúc tôi cô đơn, chán nản. Người tạo ra công chúa dương cầm. Người chưa từng xuất hiện trước mặt tôi nhưng hình bóng anh lúc nào cũng bên cạnh tôi. Rất gần, gần đến nỗi chỉ nghĩ đến thôi là sẽ thấy anh kề bên.

Tôi đưa đôi tay mệt mỏi hứng những giọt mưa. Từng giọt, từng giọt đóng băng từ tay, đến chân, rồi đến ...tim.

21. Chương 21

* Chân tôi bắt đầu không nghe lời. Nó bủn rủn, rã rời. Nhưng tim tôi đang cháy, cháy rực một ngọn đuốc. Trước màn mưa giăng giăng kín lối, tôi chỉ thấy rõ nhất một con đường - con đường đến với em. Không thể nào. Trước mắt tôi... Chính là em. Em bước lảo đảo, chông vênh. Em mệt mỏi đến mức cây dù rút ra khỏi tay khi nào không biết và rồi đôi chân yếu ớt của em không còn trụ vững, em khụy xuống.

Tôi cố lao tới. May quá! Ít nhất thì tôi cũng kịp làm tấm thảm. Vô dụng quá, bản thân tôi còn không nhấc nổi mình dậy, nói chi là dìu em. Lạ thật. Em đang gần bên tôi, lần đầu tiên tôi nhìn rõ từng đường nét trên khuôn mặt ấy. Những giọt mưa thì nhau trút nước vào mắt, mũi, tai, miệng. Có là gì chứ, cứ như vậy, chỉ hai phút thôi. Hai phút cho tôi khoảnh khắc bình yên này. Em đang nằm trong vòng tay tôi. Nhưng mà, gương mặt em, sao lúc ngất mà vẫn đau buồn khắc khoải quá!

Không được. Đều xấu xa, ích kỷ. Chỉ hai phút thôi thì em sẽ ra sao? Em làm sao chịu được. Em quá yếu đuối, mỏng manh.

Tôi lồm ngồm dậy. Lấy hết sức bình sinh ẵm em trên tay. Dù là đứng, quỳ, lết hay bò tôi cũng phải đưa em về nhà. Những bước chân trình trịch, nặng nề, lê lết trên đoạn đường ngắn ngủi. Gương mặt em trắng bệch, tái mét, người em lạnh ngắt. Mối em tím lại.

Đặt em trước cổng, tôi nhấn chuông rồi cố gắng lặn lê, bò lết nhanh nhất để không ai thấy. Tôi tự nhủ không được nhắm mắt cho tới khi có ai đó thấy em. Và tôi đã chờ được giây phút ấy...

** - Cô chủ, may quá! Tạ ơn trời. Cô đừng cử động cô còn yếu lắm.

Chị giúp việc đỡ tôi dậy, để đầu tôi nhích một chút lên gối.

- Cô chủ yên tâm, ông bà chủ đi công tác Singapo rồi ngày mốt mới về. À, bác sĩ Hoàng dặn khi nào cô chủ tỉnh thì lên thẳng phòng xét nghiệm, bác sĩ trả kết quả.

Tôi mở to mắt. Chị giúp việc cúi mặt:

- Tôi xin lỗi, vì cô chủ bị ngất không có ai, mà tôi thì không biết gì nên tôi đành đưa cô đến bệnh viện. Nhưng cô chủ yên tâm, bác sĩ Hoàng có bao giờ nói này nọ đâu.

- Cảm ơn chị.

Tuy còn chóng mặt, phải cố gượng dậy. Mất mặt quá, té xỉu giữa đường để bị đưa vào cấp cứu à? Mấy người bác sĩ này đã làm gì mình chứ. Mũi mình có cái gì đây? Thở oxy à. Vớ vẩn. Gỡ ra.

Vừa đi thang máy tôi vừa lẩm nhẩm, kỳ lạ thật trả kết quả xét nghiệm thì giao cho chị giúp việc được rồi. Không thì cứ chuyển về nhà, sao phải gọi trực tiếp lên lấy. Phiền phức quá!

Nhưng gặp bác sĩ Hoàng không tệ chút nào. Cũng cả chục năm rồi không gặp, chú ấy vẫn như ngày nào, phong độ, lịch thiệp. Người đàn ông này không biết nhận được bao nhiêu từ gia đình mình mà lúc nào cũng tận tâm, tận lực. Nhớ hồi mới qua Mỹ, tuần nào cũng gọi điện hỏi thăm sức khỏe mình. Đoán xem chắc chắn lại chào đón mình bằng ánh mắt mừng rỡ, nụ cười tươi rói đây.

Trật lắc!

Bước ra khỏi phòng xét nghiệm trời đất cũng nhập làm một, bóng đêm âm u ngự trị. Sụp đổ hoàn toàn. Tôi thoát ra lối cầu thang, đầu gối làm bạn với bậc thang. Nước mắt nóng hổi thánh thót rơi “KHÔNG”

22. Chương 22

* - Tỉnh rồi, thằng khỉ. Mà là thanh niên 18 hay ông già 81 hả? Hên ày là hôm qua tao với bà xã từng trời đi du dí mưa qua ngõ bọn nhà giàu mới lượm đồng xác tàn này về.

Thằng Choi liền thoáng một thôi một hồi rồi quay sang đá lông nheo với Út Còi:

- Bà xã hen? Không có con kỳ đà này là vui rồi. Á!

Dính chưởng nhéo nhé Choi. Ai kiu mày sâu bọ. Tôi cười khẩy.

- Gì chứ! Thái độ với ân nhân vậy hả?

- E hèm! Cảm ơn mày!

- Không cần. Lên đây làm với tao là vui rồi.- Miệng nói tay vò đầu. Choi đúng là Choi- Loi- Nhoi như Con-Dồi.

Út Còi nhẹ nhàng mở hộp cháo đưa cho tôi. Choi giằng lấy:

- Tục tưng, măm măm! Ngoa Ngoa.

- Gớm quá đi - Út Còi nhăn mặt.

Tôi đẩy bản mặt thằng Choi ra. Giằng lại hộp cháo.

- Ăn đi, tao kể chuyện tình lãng mạn ừ giải bệnh.

Nó đứng dậy đi vòng vòng như diễn giả:

- Chuyện kể rằng những người yêu nhau mà đi dạo dưới mưa là trọn đời bên nhau đó. Còn những ai có tình ý với nhau mà có chất xúc tác mưa vào là cảm dài hạn lun đó.

- Anh uống thuốc đi.- Út Còi đẩy Choi ra

- Ừm. Cảm ơn em.

Bụp, ly nước rớt xuống đất. Tự nhiên tim tôi nhói đau.

- Hên là ông xã thông minh cho nó uống ly nhựt nè!- Choi vừa hí hửng với người yêu, tức thì quay sang tôi đã đổi thái độ - Thằng khỉ hậu đậu.

Choi mới bắt nhịp bài ca con cá, bị trúng tên phóng ra từ mắt người yêu đã im ru bờ rù.

Xem ra Út Còi có gì muốn nói mà khó mở lời. Nhìn ánh mắt khẩn thiết của tôi, Út Còi lí nhí:

- Tự nhiên cả ngày hôm qua bồ câu không chịu ăn gì hết. Cứ nằm ủ rũ một xó. Không thèm bay nhảy lun. Nhìn nó xơ xác lắm!

Bồ câu là hiện thân của em tôi. Phải rồi. Hôm qua, không biết em sao rồi. Em khỏe thì bồ câu mới...

- Số mày hên nha. Tối qua đi cấp cứu xẹt ngang qua xe người đẹp. Xe mày thì được đưa vào khu cấp cứu 8 năm chưa thấy mặt bác sĩ. Người ta thì bác sĩ trưởng khoa bu đen bu đỏ. Nhà giàu bị đứt tay còn hơn ăn mày sổ ruột. Thôi tới giờ làm rồi. Tao đi đây.

Nó kéo tay Út Còi, cô bé vừa ngoảnh mặt cười chào tạm biệt lộ ra hàm răng khắp khểnh duyên dáng.

Em sao rồi? Bồ câu sao rồi? Hai thiên thần nhỏ bé của tôi. Còn mẹ nữa...

- Bệnh nhân Huỳnh Vỹ Tự, lên phòng xét nghiệm lấy kết quả.

Thang máy này đi thế nào???

Đi bộ cho an toàn 103, 104... Em sao rồi? Bỏ câu sao rồi? 100... Bao nhiêu rồi? Tôi lấy tay bịt miệng. Là em..

** Đùa à? Sao có thể như thế? Không có thuốc chữa? Trường hợp thứ hai trên thế giới? Trường hợp một đã chết 1 năm sau khi phát hiện bệnh? Nói cái gì vậy? Tưởng là viện trưởng thì muốn nói gì thì nói hả?

Làm gì thế này? Không được phải đứng dậy. Ra khỏi chỗ này NGAY LẬP TỨC. Ngột ngạt quá.

Bệnh đông tế bào. Khi đã phát triển thì trong thời gian rất ngắn sẽ tai biến. Các tế bào từ xa tim sẽ đông trước, từng tế bào đông cứng làm các mô đông cứng. Rồi đến các bộ phận, cơ quan. Đóng băng từ tay chân trước rồi lan ra toàn bộ cơ thể. Đóng băng tới đâu cơ quan bị đóng băng sẽ ngừng hoạt động tới đó. Giai đoạn cuối não ngừng hoạt động sẽ không thể suy nghĩ. Tim ngừng hoạt động thì...

Gì chứ sao có thể chờ tới lúc tim ngừng hoạt động. Trước khi tim ngừng hoạt động thì phải sống đời sống thực vật, một cái cây sần sùi, khô cằn, mặt mũi nứt nẻ, đau đớn.

Kết! “Muốn chết hả?”

Tôi ngược mắt lên. Xe cũng lớn! Sao không đâm chết luôn đi.

- Có tránh ra không hả? Thật là xúi quẩy.

Tôi ngược mắt lên, đứng dậy. Tôi chạy thật nhanh. Không không đúng. Đó không phải là sự thật. Hoàng tử mưa. Anh mau xuất hiện đi. Hãy chứng minh cho em thấy đó đều là giả dối. Họ chỉ ganh tị với em thôi. Em chưa được sống một ngày trong tình yêu thương thật sự. Chưa cảm nhận được tự do và ý nghĩa của cuộc sống này. Em còn chưa tìm được tình yêu thực sự. Chưa tìm được anh.

Lạnh quá! Tôi thu mình vào góc tối. Lần đầu tiên tôi khóc, khóc đau đớn, khóc khổ sở, khóc điên đảo.

Xung quanh chỉ tanh ngòm mùi chết chóc. Bóng tối địa ngục vây quanh.

Tôi đứng bật dậy. Rõ ràng là có bàn tay vừa xuất hiện trước mặt tôi mà? Đâu rồi? Là anh đúng không? Chắc chắn là anh mà? Tại sao luôn theo em mà không xuất hiện?

Tôi quay 360°. Tuyệt vọng chất chồng tuyệt vọng. Làm gì có ai chứ. Chỉ là ảo giác thôi. Chôn vùi giấc mơ HOÀNG TỬ MƯA từ đây.

23. Chương 23

* Em ngồi dưới chân cầu thang. Thân hình bé nhỏ ấy đang phải chịu đựng nỗi đau ghê gớm. Em đang suy sụp hoàn toàn. Em thật đáng thương vì trong hoàn cảnh đó vẫn phải tỏ ra mạnh mẽ. Đôi chân nhỏ bé đang gồng mình đứng dậy.

Em xơ xác tiều tụy như rễ cây già chết lâu năm. Em lang thang trên đường, đi không định vị, nét mặt vô hồn. Tôi đi theo em suốt nửa tiếng đồng hồ mà em vẫn không hề hay biết. Thế này thì nguy hiểm quá. Lỡ mà. Đi gần hơn nữa mới được.

Kết! Ôi không? Tôi cắn chặt tay. Thật vô dụng, đi nhanh hơn một chút nữa là kịp rồi. Đáng ghét, tôi muốn lao ra túm cổ gã tài xế thô lỗ cho hắn một trận. May là hắn chưa đụng trúng em. Nếu không thì tôi cũng liều với hắn một phen. Cú va chạm làm tay em rướm máu, và nó cũng làm em trở về với thực tại. Có lẽ suốt chặng đường dài vừa qua em cũng không biết mình đang đi đâu. Đôi tay ngọc ngà chỉ buông trên phím đàn nay bị thương đến như vậy mà em vẫn không đổi sắc thái. Rốt cuộc là điều gì khiến em một cô gái dù trời đất có sập xuống cũng luôn phải giữ hình ảnh đẹp nhất của một tiểu thư khuê các trước mặt mọi người trở nên thế này.

Tôi chỉ biết đấm tay vào tường nhìn em khóc. Những giọt nước mắt lăn dài trên đôi má ửng hồng cày xé tim tôi. Tôi biết làm gì đây? Chỉ biết thẫn lạng đứng nhìn em từ xa. Em đang phải trải qua chuyện kinh khủng gì? Đến khi nào em mới có được giấc ngủ BÌNH YÊN, đến khi nào em mới có thể cười tự nhiên vui vẻ. Có lẽ em cần lắm một bàn tay, một bàn tay kéo em khỏi địa ngục ghê sợ.

Tôi muốn chạy đến thật gần, thật gần bên em, chạm đôi bàn tay vào bàn tay rớm máu của em. Em khụy gối xuống đất tôi cũng không đứng nổi. Tôi không dám nhìn thêm một giây phút nào nữa. Phải. Tôi thật hèn nhát, thật yếu đuối, thật vô dụng. Chỉ cần chạy đến và đưa bàn tay ra mà cũng không làm được. Tôi nắm chặt tay, siết chặt tay, rồi đấm vào tim mình. Giờ không phải lúc mặc cảm, tự tin lên.

Đứng dậy nào. Em...em đâu rồi? Lại trễ...

** Mình về đến nhà rồi ư? Bằng cách nào? Khi nào? Sao mình không nhớ gì hết?

Tôi cố gương mặt mình đứng dậy. Tôi muốn uống nước, lần lần xuống bếp.

- Cô chủ.

- À, chị Hiền. Tôi... (ngập ngừng, phân vân) Không có gì. Chị đi làm việc đi

- Cô chủ, để tôi hâm đồ ăn, cô chủ ra bàn đi ạ.

- Tôi không đói - vừa nói tôi vừa nốc cạn ly nước - tôi lên phòng đây.

Tôi quay đi. Bước đến nửa chân cầu thang, tôi lại chạy xuống.

- Chị Hiền, ai đưa tôi về nhà vậy?

- Cô chủ (gương mặt chị thoáng chút hoảng hốt), cô chủ... Hôm qua cậu Phát Sang đưa cô về nhà, cô chủ ở trong phòng suốt từ hôm qua tới giờ mà.

- Vậy sao?

Tôi mừng vui ra mặt. Nhảy chân sáo ra bàn ăn.

- Tôi đói lắm. Dọn cho tôi thật nhiều thức ăn nhé.

Không quan tâm đến nét mặt ngơ ngác của chị, mùa đông sắp tàn, làn gió xuân đầu tiên đã ghé thăm tôi. Chỉ là mơ thôi. Một cơn ác mộng.

Tôi ngấu nghiến thức ăn, chưa bao giờ tôi thấy đồ ăn ngon như vậy. Hèn chi, sao có chuyện vô lý đó. Đúng là giấc mơ nhảm nhí. Có lẽ dạo này mình căng thẳng quá nên vậy. Cuối tuần phải xả stress mới được.

Mười sáu năm dạ dạ văng vẳng vậy là đủ rồi. Đã đến lúc phải nổi loạn. Xem nào. Làm gì đây? Oái! Tay mình. Sao lại bị thương? Miệng tôi đang nhồm nhoàm thức ăn giờ không nhai nổi. Miếng cơm nghẹn ở cổ không nuốt trôi. Cứ thế tôi ngồi thất thần cho đến khi đêm xuống.

Đêm thật dài. Một đêm không gió không mây. Mọi thứ tối đen như mực. Ánh sáng yếu ớt của mặt trăng đành ẩn mình khuất phục trước bóng mây tăm tối. Mơ hay thật, thật hay mơ. Mọi thứ rõ ràng đến mơ hồ. Phải làm rõ ràng mọi thứ. Nhưng nếu đó là sự thật sẽ thế nào? Nếu bản thân không chấp nhận thì hãy cho đó là mơ thôi. Đối mặt làm gì để mệt mỏi và đau khổ. Vậy thì đừng biết. Quyết định vậy nhé Hoàng tử mưa...

24. Chương 24

* Xuất viện, tôi về chuồng ngủ thu dọn đồ đạc. Vậy là một mùa xuân lại sắp đến. Về quê ăn Tết với mẹ yêu nào, năm nay sẽ có thêm thành viên mới. Phải không “cậu” - quay sang đá lông nheo với bồ câu. Bồ câu ưng ý đáp lại bằng điệu nhảy lon ton.

- Ô! Mày vẽ đẹp thật đấy. Thiếu nữ đánh dương cầm trong màn mưa à? Lãng mạn nhỉ. Mà sao không vẽ mặt mà chỉ vẽ sau lưng thế? - Choi cầm bức tranh vừa chạy xuống nhà vừa liếng thoảng - Cho tao nhé! Tao sẽ khoe với Út Còi là tao vẽ.

Tôi chạy theo, chau mày, hạ giọng:

- Tao sẽ vẽ ày cái khác. - Đưa tay ra... - Còn cái này trả lại tao - ... lấy lại bức tranh từ tay Choi.

Nhìn sắc mặt nghiêm túc của tôi Choi cũng không dám nhậy. Bỗng nhiên nó xụ mặt.

- Mày về quê ăn Tết với mẹ sướng thân. Út Còi tuần sau cũng về. Mấy cái đứa xấu xa - Choi hút mắt vào con đường lớn, vào dòng người đông đúc.

Thiệt khổ cho nó, giữa thành phố nhộn nhịp, nó vẫn là thằng bé cô đơn. Nó không muốn về chung với Út Còi vì sợ nhìn thấy cảnh gia đình ấm áp hạnh phúc nó không khỏi chạnh lòng, tủi thân. Năm nào nó cũng tự hào vì ra Tết là xúng xính tiền làm thêm. Nó luôn cố tỏ vẻ tham tiền để che lấp mơ ước giản dị mộc mạc của đứa trẻ thiếu tình thương. Đằng sau cái mặt hài hài gian gian luôn mang đến sự lạc quan cho người khác là nỗi buồn sâu kín. Càng nghĩ tôi càng thấy nó giống em. Mà có lẽ bây giờ nghĩ gì, làm gì tôi cũng liên tưởng đến em. Từ bao giờ mà hình ảnh em lại ám ảnh tôi đến thế. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã cảm nhận được sợi dây vô hình đang kết nối hai chúng tôi. Đường như em rất thích mưa và tôi cũng vậy. Em giống như nàng công chúa dương cầm mà mẹ tôi vẫn kể thời thơ ấu mỗi khi ru tôi ngủ. Tôi nhìn bức tranh, cảm giác lạ thường, cảm giác cho tôi nhận ra tình cảm mình dành cho em. Bức tranh tôi vẽ cách đây 7 năm giờ đang dần xuất hiện. Chẳng lẽ hai đường thẳng song song lại có điểm chung? Tôi bật cười. Chứng minh được định lý này tôi sẽ trở thành nhà toán học vĩ đại.

** Vừa bước vào lớp lũ ong ruồi đã nhốn nháo đội hình.

- Biết tin gì chưa mày? Thầy chủ nhiệm mình xin nghỉ đấy - Ong vo ve

- Móc xì! Vậy mà cũng đòi làm bộ trưởng bộ thông tin. Nghe đây. Ông bị đuổi đó - Ruồi vò vè

Tiếng xì xầm, ào ào, rào rào bỗng im re.

- Chào các em. Thật tiếc vì không thể cùng các em đi hết năm học. Thời gian qua rất cảm ơn các em. Chúc các em sẽ học thật tốt.

Một kết cục tất yếu!

Tan học, tôi lững thững về.

- Doanh Nghi.

Tôi không thèm quay đầu, tiếp tục đi.

- Có thể em chẳng xem tôi ra gì. Nhưng có vật này tôi muốn trao cho em.

Tôi vẫn bình thản bước đi. Tiếng bước chân chậm chậm theo sau.

- Nó thuộc về em.

Người “thầy gương mẫu” ấy đặt lên tay tôi một cuốn sổ cũ nát. Tôi ngược mắt lên nhìn, ánh mắt khinh bỉ nhất được thể hiện xuất sắc.

- Tôi xin lỗi vì đã lợi dụng danh nghĩa hoàng tử mưa để tiếp cận em. Đây là cuốn truyện hoàng tử mưa tạo ra công chúa dương cầm. Tôi vốn định xé nó đi nhưng thấy em hết ngày này qua tháng khác mòn mỏi mong chờ tôi lại chạnh lòng.

Hắn vừa nói vừa lùi lại. Ánh mắt bỗng trở nên yếu ớt khác thường.

- Nhưng hắn cũng có gì tốt chứ? Nếu em biết hắn là ai chắc còn thất vọng hơn tôi nhiều. Tôi có gì thua kém hắn. Tôi cũng âm thầm yêu em suốt bao nhiêu năm nay. Hắn chỉ hơn tôi là hắn xuất hiện trước. Hắn tạo ra mộng mị cổ tích cho em. Nhưng hắn chỉ giày vò em thôi. Đồ ngốc.

Người từng được tôi gọi là thầy bỏ chạy. Chờ đã, người này biết hoàng tử mưa là ai? Tôi chạy theo.

- K-H-Ô-N-G

Tôi chạy lại bên cạnh “thầy”. Đỡ đầu thầy lên, gương mặt đã bê bết máu. Thầy mở mắt nhìn tôi, nụ cười qua khóe mắt, và đôi mắt long lanh đóng lại mãi mãi.

25. Chương 25

- Mẹ ơi! Con về rồi nè. Mẹ ơi! Mẹ...

Tôi chạy từ trước ra sau, từ sau ra trước. Ô chắc mẹ đi chợ rồi. Tôi ngồi lên bàn rót vội ly nước. Khát quá! Dưới ấm nước có một lá thư.

” Tự à. Năm nay mẹ sẽ lên chùa chăm sóc mấy cháu trẻ mồ côi. Đạo này thời tiết thay đổi mấy đứa bé khuyết tật đáng thương ấy hay bị bệnh hành lắm. Năm nay con hãy lên thành phố ăn Tết với Choi nhé! Thằng bé mà biết chắc nó mừng lắm. Con trai mẹ ăn Tết vui vẻ.”

Nỗi buồn rười rượi từ từ xâm chiếm trái tim tôi. Nhìn dòng chữ thân yêu của mẹ càng nhớ mẹ da diết. Chưa có năm nào đón Tết mà không có mẹ. Cảm giác - giờ thì tôi phần nào hiểu cảm giác của Choi. Khi buồn cực điểm, liên tục kéo dài hệ quả tất yếu là “ngủ”

Trước khi đi tôi tranh thủ tâm sự vài lời gọi là chút tri ân: “nhà ơi, năm nay mày cô đơn nhé. Nhưng yên tâm, tao sẽ thay áo mới ày. Thế nào áo xanh rất đẹp đúng không?”

Tôi đứng khoanh tay đặc ý với công trình hì hục quét vôi từ sáng sớm. Rồi tôi dọn dẹp nhà. Tình cờ tôi nhìn thấy cái hộp bảo bối của mẹ. Thật sự tôi không thể cưỡng lại sự tò mò. Nhưng vì mẹ không muốn, tôi mỉm cười lau chùi ngắm nhìn nó. Hồi nhỏ vì nằng nặc muốn xem nó mà tôi khóc lóc ăn vạ mẹ. Còn nhớ lúc đó mẹ chỉ nhắm mắt cho nước mắt tràn qua khóe mi.

- Đó là tuổi thơ... là quá khứ của mẹ. Hãy đóng nó lại. Vì mẹ đã có tương lai là con.

Không biết trong này là gì? Rõ ràng mẹ luôn trân trọng khắc cốt ghi tâm những ký ức này nhưng lại buộc lòng quên nó đi. Càng cố quên nỗi nhớ càng day dứt, để rồi mỗi lần ôm chiếc hộp vào lòng mẹ không dám mở ra. Nước mắt chảy xuôi. Tôi cất chiếc hộp vào vị trí vốn có của nó “Mẹ ơi. Hãy chấp nhận nó là một phần quá khứ nhé. Dù có buồn, dù có đau... thì đã có con là hiện tại, là tương lai của mẹ...”

** Khóe mắt thầy ướt nhuộm màu nước mắt của tôi. Màu đen đau đớn, xót xa. Gương mặt này...sao đến tận bây giờ tôi mới nhận ra. Người hàng xóm luôn hiện ra mỗi lần tôi mở cửa sổ. Người chưa bao giờ chào hỏi tôi câu nào. Người đi ngang qua cũng như chưa từng quen biết. Người đưa tôi cánh tay khi tôi bị ai kia chọc té ngã chổng chơ giữa sân trường. Có lẽ là người đặt gói thuốc cảm trước cửa nhấn chuông rồi biến mất... Người vô hình tồn tại bên cạnh tôi từ lúc sống nơi đất khách quê người.

Có giọt mưa lất phất bay bay.

Tôi từ từ mở mắt. Lại là mơ sao? Tôi đang ở trong phòng, trên chiếc giường êm ái. Hoang mang. Cuốn sổ. Phải rồi, tìm ra cuốn sổ là sẽ rõ ràng thôi.

Tôi chạy lại nơi đó. Đường vẫn còn ướt mềm. Hôm qua chắc vừa có một cơn mưa lớn. Không một chút dấu hiệu nào chứng tỏ đã từng xảy ra tai nạn chết người. Dĩ nhiên cũng chẳng có chút vết tích của cuốn sổ. Không hiểu sao tôi lại có chút thất vọng.

Tôi lang thang dọc bờ sông. Càng lúc thực tế và mộng mị càng khó phân biệt. Tôi bước xuống bậc cầu thang, chạm chân vào mặt nước, sóng gợn lăn tăn, gió thổi ào ào bên tai. Đầu tôi đầy rẫy suy nghĩ hỗn loạn. Rất nhiều giả thiết cần được chứng minh. Không lẽ người đó đúng là người hàng xóm. Thực sự mình cũng không nhớ rõ mặt người hàng xóm đó nữa. Nếu đúng thì sao? Một người thăm lặng bên cạnh mình không thể nào có những hành vi thú tính như vậy. Chỉ có mơ mới không cần logic.

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Là ba:

- Dạ thưa ba.

- Ba muốn nhắc nhở con rằng, dù hai đứa đã đính hôn nhưng không có nghĩa là có thể cùng nhau đi chơi tới 12 giờ khuya vẫn chưa về. Con hiểu ý ba chứ.

Tôi sững người, đã 12 giờ rồi sao? Tôi ấp úng:

- Vâng thưa ba. Con về ngay.

- Tut tut - Tiếng cúp máy bất thành lời.

Lần đầu tiên ba nổi giận. Không biết nên cảm ơn hay oán hận tên xấu xa kia nữa. Tôi gọi taxi về. Những giọt nước đọng trên cửa kính từ từ chảy xuống, giọt nhỏ kéo giọt to. Những giọt mưa nóng hổi rớt trên tay tôi. Những giọt mưa ấy đến như thế nào, tại sao tôi không thể giải thích.

26. Chương 26

* Bến xe đông nghẹt. Tới thành phố rồi. Người người hớn hởi về quê ăn Tết, đoàn tụ với gia đình.

Ô! Tôi tròn miệng. Không lẽ nắng chiếu làm tôi hoa mắt? Dụi mắt nào. Vậy là mơ rồi. Cấn tay một cái nào. Đau. Trời ơi, là thật ư. Tôi hạnh phúc chạy lên xe buýt mà không hay biết nó đi đâu.

Xe vắng ngoe. Nhưng tôi vẫn chọn hàng ghế cuối cùng. Hạnh phúc quá. Hạnh phúc là được ngồi từ xa (thực sự là rất gần) ngắm nhìn ánh hoàng hôn qua đôi mắt của ai đó. Ai đó có thể chẳng hề hay biết, chẳng hề nhận ra có ai đó đang nhìn mình. Vậy mà tim tôi vẫn nơm nớp lo sợ. Làm chuyện lén lút hồi hộp thật. Người ấy chẳng ngoảnh mặt lại sau lưng lấy một lần mà lâu lâu tôi cứ vờ nhìn đi chỗ khác.

Dù chưa một lần uống rượu nhưng cảm giác này chắc chắn là đang say. Ôi đôi mắt nhuộm màu hoàng hôn. Đầu tiên là cam rực, sau đó vàng đậm rồi nhạt dần. Cuối cùng là khói tím mộng mơ. Không biết nét tím buồn lãng mạn của hoàng hôn hay của mắt em, chỉ biết nó là một sắc thái thật diệu kỳ. Không buồn thê lương như sắc tím thông thường. Buồn ngọt ngào. Buồn dịu nhẹ. Buồn tự nhiên đến nỗi buồn không hiểu vì sao buồn.

Khoảnh khắc tuyệt đẹp khi những giọt mưa lất phất chạm nhẹ vào ô kính vì sợ làm gián đoạn cảm xúc của ai đó. Khoảnh khắc ai đó vén nhẹ tóc mai, đôi môi hé cười chum chím.

- Này, cậu kia. Trạm cuối, chuyển cuối rồi. Còn vẽ vờ gì nữa.

Anh lơ xe đứng cạnh tôi lúc nào không hay. Cả xe không còn ai. Trời xẩm tối. Tôi gãi đầu, cúi đầu xin lỗi, lật đật cất tác phẩm mới hoàn thành, xấu hổ chạy xuống xe. Bên tai vẫn còn kịp nghe vài lời tám lăm của tài xế và lơ xe:

- Thằng nhóc đó ngồi vẽ cô bé kia từ lúc lên xe đấy. Thời nay mà cũng có chàng ngốc si tình à?

- Không. Thời nay là tấn công nhằm còn hơn bỏ sót chứ. Im im ai biết đâu mà lần.

Xe chạy mất. Không biết câu chuyện của họ còn đến đâu. Hay da tự nhiên làm chuyện cho thiên hạ để ý. Tôi đập tay lên trán. Tự ơi là Tự.

Chết thật. Quên mất, đây đâu phải giờ kiểm điểm bản thân. Em đâu rồi? Phải đi hướng nào đây? Gió, hương vị này. Chẳng lẽ có bãi biển nào gần đây? Mũi thính cũng thật có lợi. Đây là lúc phát huy khả năng đánh hơi rồi.

Có dấu chân. Hạnh phúc quá. Dù không phải cùng một thời điểm nhưng nhìn xem dấu chân tôi đang đi cạnh dấu chân em. Tôi có cảm giác chúng tôi đang cùng nhau đi trên một con đường. Dù chỉ là đi song song với em, như vậy là quá đủ. Mắt tôi tràn ngập sung sướng, chỉ vài chục bước chân nữa thôi là tôi sẽ đến bên em, đường đường chính chính đứng trước mặt em, trao cho em bức tranh tôi vừa vẽ, và tất cả những

bức tranh tôi đã vẽ thời thơ ấu về một nàng công chúa chơi dương cầm trong màn mưa êm dịu. Chỉ một chút nữa thôi tôi sẽ chạm tới ước mơ của mình. Lần đầu tiên niềm tin, hi vọng và sự tự tin đến cùng một lúc mãnh liệt cuộn trào như làn sóng dữ sẵn sàng đánh trôi bất cứ gợn sóng nghịch trở nào.

Đôi chân tôi bước nhanh, nhanh hơn nữa. Thực sự tôi muốn chạy nhưng lại sợ quá đường đột sẽ làm em hoảng sợ. Em đang lặng im ngắm nhìn mặt biển xa xăm. Có lẽ tâm hồn em đã hòa vào sóng biển, quên hết thực tại xung quanh. Tôi sẽ chỉ nhẹ nhàng đứng cạnh em cho tới khi em quay lại với hiện thực. Và người đầu tiên em thấy sẽ là tôi.

Giấc mơ bỗng tan tành vụn vỡ. Tôi bỏ chạy, chạy thật nhanh thật xa. Tôi đang nghĩ gì chứ? Điên rồ. Lâu đài cát bị sóng đánh trôi không thương tiếc. Sóng dữ gặp sóng thần ... Chết ngẫm.

Lần thứ hai. Nhát dao đâm trúng vào vết thương lần trước. Đau. Rất đau.

Một lúc sau, tôi chạy lại bờ biển nơi em đứng. Vẫn còn đọng lại hương thơm vương vấn của tóc em. Cứ vậy tôi ngắm nhìn từng ngọn sóng xô cho đến lúc ánh mặt trời từ từ nhô lên khỏi mặt nước

** Đứng trước cổng trường, cảm giác ngọt ngào, không muốn bước vào. Dù tôi có trốn tránh không thừa nhận thì tôi vẫn không thể dối lòng. Tôi sợ khi bước vào trường mọi người đang rủ nhau đi viếng thầy.

Tôi quyết định không vào trường, có thể gọi là cúp học. Nhưng biết đi đâu đây? Không thể lảng vảng trước cổng trường được. Hình như có người nhìn thấy mình. May quá!

- Lên xe buýt phải chuẩn bị tiền lẻ chứ.

Tôi tròn xoe mắt. Lần đầu tiên có người lớn tiếng thô lỗ nói chuyện như vậy. Nhưng không hiểu sao tôi lại muốn bật cười. Có gì hài hước đang xảy ra sao. Tôi nhìn người lái xe không chớp mắt. Anh ta dịu giọng, khác hẳn hồi nãy.

- Mới sáng sớm nên anh chưa có tiền lẻ để thôi. Lần sau nhớ chuẩn bị tiền lẻ nhen em? Chắc sáng ba mẹ mới cho tiền tiêu tháng đúng không? Ngồi đây nè cưng!

Anh ta phát tiếng y như ghi âm có luyện tập.

- Chờ xíu anh thôi cho nha cưng - Đá lông nhoe - Vẻ nè. Giữ cẩn thận nha. Xíu anh kiểm tra đó.

Nếu khách không lên nướm nướp chắc sẽ là bản tin lá cải này còn phát liên tục. Sóng mạnh.

Xe đông đến nỗi người đứng không thể ngã nghiêng mỗi lần xe thắng gấp. Trải nghiệm thú vị.

Nhân viên soát vé truyền tiền xuống cho tôi. Trạm này người xuống, người khác lại lên. Lên nhiều hơn xuống.

Vậy mà cũng đã gần trưa.

- Bánh mì, xôi, bánh ướt, mì xào không gái?

Tôi đứng ngẩn người nhìn người bán hàng rong và đồ ăn

- Cho con mỗi thứ một ít. Và ... sữa đậu nành.

Giờ thì tới chị ta ngẩn người nhìn tôi.

Cảm giác nhâm nhi thức ăn ngắm nhìn dòng người đông đúc qua lại trên đường không mất vệ sinh và bát nháo như tôi tưởng. Nắng gắt - giữa trưa rồi. Lên xe buýt ngồi máy lạnh át thôi. Không biết vì tôi ăn nhiều hay ngồi lâu mà lên xe buýt rồi tôi vẫn thấy ánh mắt ngơ ngác người bán hàng vẫn dõi theo.

Chỗ này đông, xe buýt ra vào tấp nập - là bến xe thành phố. Ngắm cảnh trên xe buýt không ngờ lại thú vị như vậy. Chiều rồi về nhà thôi. Sáng mình đi xe nào? Nhớ rồi. Lên xe thôi.

Mây xếp mây, như kiến trúc được nhào nặn tỉ mỉ tinh xảo. Đường nét phôi sáng hài hòa. Ánh mặt trời không còn gay gắt, nó ôn hòa hơn, thuần tính hơn, cho phép người ta nhìn nó trong giới hạn (còn khá chói). Thời gian trôi qua cuối cùng mặt trời cũng đành cam chịu đứng im chớp sáng yếu ớt thôi. Có chút gì e ấp, có chút ngại ngùng.

Nắng yếu dần rồi nắng tắt. Nắng tắt mang theo nỗi buồn. Nỗi buồn không tên. Tôi ngẩng nhìn bầu trời, không suy nghĩ gì hết vậy mà nỗi buồn vẫn xâm lấn. Thật buồn cười khi chính tôi lại không biết tại sao có tâm trạng này, gương mặt này. Hay bởi vì một cơn mưa nhẹ nhàng phớt qua?

Tôi thất thần bước xuống xe, chân đi không chủ đích. Đi mãi thì không thể đi được nữa vì chân đã chạm nước biển. Buổi tối biển nhuộm sắc đen. Sóng gợn lăn tăn. Sắc đen mê hoặc khiến tôi muốn đi nữa đi tiếp. Có ai đó đang đứng giữa biển vậy gọi tôi. Gọi thân thương, gọi triu mến, gọi tình cảm. Xa quá tôi không thể nhìn rõ người ấy. Chỉ biết cảm giác rất thân quen. Cảm giác gọi cho tôi nơi ấy hiện hữu một tình cảm thiêng liêng. Nhưng cụ thể là tình cảm gì? Tôi muốn đi nhưng, chân, tay làm sao thể này? Không thể cử động? Rõ ràng mắt tôi đang mở sao mọi thứ tối đen?

- Doanh Nghi. Con ở ngoài vườn mà sao ba gọi không trả lời.

- Xin lỗi ba. Có gì không thưa ba.

- Khuya rồi. Con ngủ sớm đi...

Ba quan tâm tôi ư? Có nhầm không?

-....Mai còn tham dự buổi họp hội đồng quản trị.

Đúng là nhầm rồi.

Nhưng vừa xảy ra chuyện gì thế này? Không thể nhớ gì hết. Tôi đang đứng trước mặt biển rồi cơ thể như bị đóng băng. Tôi ôm đầu.

27. Chương 27

* Thăng Choi đứng bán hàng mà mặt tiu ng్hiu trông thảm như con gà cúm.

- Sáng sớm mà đón khách bằng cái bộ mặt này hả? Tết nhất tối nơi nhìn mặt anh hết muốn mua hàng.

- Xin lỗi quý khách.

Hai giây sau Choi biết mình bị hớ.

- Thăng ôn dịch này - Nó dấm bùm bụp vào vai tôi, miệng meo máo như sắp khóc.

- Ba mươi Tết không lo ở nhà phụ má bày đặt lên đây?

Mất nó vui mừng mà còn ra vẻ làm bộ. Chắc nó sợ hớ tập hai.

- Cả đời đón giao thừa ở trong nhà, bữa nay lên thành phố coi cho biết thế nào là pháo bông. Sao tối nay có muốn cúp làm đi coi pháo bông không?

Cái mặt mừng muốn chết mà nó còn bày đặt.

- Để tao sắp xếp.

- Vậy cứ từ từ suy nghĩ đi. Tao về ngủ đây - Ngáp - Bye.

- Ủ về mà ngủ với bạn bồ câu thân yêu của mày. Cái thứ gì ăn ập rồi ngủ.

- Mập đẹp! - Tôi để thêm một câu trước khi ra khỏi siêu thị.

Vừa mở cửa ra bồ câu đã riu rít nhìn tôi bằng ánh mắt dỗi hờn. Tôi ôm bồ câu vào lòng:

- Tổ biết rồi. Xin lỗi tình yêu. Lần sau đi đâu tổ cũng mang cậu theo chịu không? Tổ mệt quá. Mình ngủ nhé! Mà dạo này cậu mập thật đấy. Chân ngắn mà mập nữa xấu òm. Ui da. Sao lại mỡ mũi tổ chứ. Hi hi.

... tôi đang tiến lại rất gần rất gần em. Gió và sóng cũng ủng hộ tôi đến bên em. Nhưng khi tôi đứng trước mặt em, em lại say trong nụ hôn với người khác. Hắn cười vào mặt tôi. Còn em? Sao em không phản ứng gì mà đứng trơ như tảng đá.

- Dậy đi! Bây giờ tối rồi mà còn mơ mộng gì ú ớ.

Nhờ tiếng nói sang sảng của Choi mà tôi thức giấc.

- Mơ cái gì mà toát hết mồ hôi. Hây da - Choi thở dài dúi vào tay tôi một lùm thức ăn.

- Mà làm ở tiệm thức ăn nhanh sướng thật ngày nào cũng được ăn ngon - Vừa nhồm nhoàm miếng gà rán to dùng tôi vừa lẩm nhẩm -Ra Tết mà có tính chuyển qua làm ở đây luôn không? Việc nhân, ăn ngon, máy lạnh vù vù.

- Khùng. Lương thấp thấy bà. Kiếm ăn mấy ngày Tết thôi. Ăn nhanh đi. Vào trung tâm thành phố bây giờ kẹt xe giữ lăm. Lải nhải xúi khởi chen chân. Tao biết một chỗ khá lăm vừa thoáng vừa đẹp.

Tôi làm dấu tay number 1 rồi tiếp tục vực mặt tập trung chuyên môn.

** Việc kinh doanh không hào hứng như tôi tưởng. Thật sai lầm khi dấn thân vào đấu trường kinh tế. Những cổ đông trong buổi họp ngoài mặt cười cười nói nói vâng vâng dạ dạ, sau lưng đều thủ một con dao sẵn sàng hạ bệ lẫn nhau chiếm cổ phần, nắm quyền lợi.

- Năm cũ sắp qua, năm mới sắp tới...

Ba không còn câu nào bớt sến rện hơn sao?

...năm qua chúng ta còn nhiều dự án dở dang chưa hoàn thành, mới chỉ chiếm 50% thị trường thép trong nước và chưa có chỗ đứng ở nước ngoài. Tôi hi vọng năm sau chúng ta sẽ chạm đích dự án thép xuyên quốc gia, và chiếm lĩnh 65% thị trường thép trong nước.

Mấy cái máy quay phim chụp hình chớp nháy lia lịa chóá cả mắt. Họp nội bộ hội đồng quản trị mà cứ như phát bình chinh phạt thuộc địa. Chẳng khác nào tuyên bố hiếu chiến, thị trường này là của ta, ình ta, các người mấy doanh nghiệp nhỏ lẻ tép riu đừng hòng phát triển. Đẹp sớm khởi tuyên bố phá sản.

- Thưa ông. Hôm nay có sự xuất hiện của con gái ông cô Doanh Nghi, chúng tôi xin phép xác minh thông tin: năm sau cô Doanh Nghi sẽ chính thức gia nhập tập đoàn với cương vị giám đốc chiến lược và phát triển sản phẩm đúng không ạ?

Ồ có chuyện đó sao? Ngạc nhiên thật. Tôi còn không hay biết. Tôi liếc sang nhìn ba thăm dò. Cũng có cả trăm ánh mắt phần uất cổ đông đang hăm dọa ba. Sắc mặt thản tỉnh, ba từ tốn trả lời:

- Tôi khẳng định là không! Con gái tôi còn quá trẻ để đảm đương chức vụ ấy. Tôi sẽ cùng với hội đồng quản trị cân nhắc tìm nhân tài xứng đáng cho vị trí này.

Mấy cái gương đã rút lại. Đừng vội mừng. Nụ cười qua khoe môi trước khi kết thúc buổi phỏng vấn là lời tuyên bố ngấm ngầm: “Tôi đã có chủ đích”

Không biết bao nhiêu năm qua tôi nghĩ gì mà muốn nối nghiệp ba. Càng tiếp xúc với điều mình muốn mà nó lại không như mình muốn càng hụt hẫng, thất vọng. Khi quá hiểu mảnh lối, thủ đoạn, bản chất của những ông trùm kinh tế tôi lại càng thấy ghê sợ.

Ba tôi cũng ngày càng đáng sợ. Thực sự ba đang mưu đồ gì vậy. Ba ra sức đào tạo tôi từ nhỏ, lén lút thâm tóm cổ phần đứng tên tôi chẳng phải để tạo hậu thuẫn dễ bề đưa tôi lên sao? Giờ khi cổ phần tôi cũng tương đối, trí tuệ các chuyên gia kinh tế ở Mỹ truyền đạt chắc chắn không tồi. Vậy thì lý do gì ba đang bán tháo cổ phần của tôi. Thà ba thâm tóm quyền lực bằng cách xất nhập cổ phần của tôi vào của ba thì còn dễ hiểu. Chẳng lẽ ba tấy nảo muốn cạnh tranh công bằng.

- Làm gì đứng đực mặt như con cóc thế hả? Lên xe đi. Ba mẹ tôi mời cô tới ăn cơm đây.

Sao hắn lại có mặt ở đây? Dù gì thì điệu bộ này mới thực bản chất. Nghe cảm thấy an lòng. Tôi vừa lên xe hắn phóng ào. Đồ thô lỗ.

- Xuống xe.

Hắn quay xe chạy véo.

28. Chương 28

*Ồ! Tòa nhà này chắc cao nhất thành phố? Tôi trầm trồ.

Nhìn đôi mắt tròn xoe của tôi thằng Choi đắc ý.

- Vào thôi.

Tôi nhìn lại bộ dạng của hai đứa. Lắc đầu:

- Bớt đùa đi Choi - kéo tay nó.

- Vào đi. Lắm lời. Có anh Choi bảo kê mà lo à.

Tôi nhú mắt, né hai ông bảo vệ cơ bắp.Ồ bình yên. Thằng Choi đúng là làm được những chuyện phi thường.

- Sao mày vào được vậy? Nói xem? - Tôi nài nỉ.

- Đi rồi biết.

Ồi nó vào vũ trường này. Nghe người ta đồn bước vào là chục triệu.

- Mày trúng số à?

- Trúng gió. Tao làm phục vụ, đừng đánh giá bạn mày cao quá. Đứng đây đi.

Choi như cóc ghê lột xác thành chim sẻ. Bảnh bao hẳn. Người đẹp vì lụa. Còn chưa hết ngạc nhiên nó biểu diễn pha rượu tung hứng chai ly chuyên nghiệp như xiếc. Cái điệu này chắc tung gạch nên quen. Nhưng thực lòng không thể phủ nhận khả năng của nó. Nhờ vậy mà thằng khổ rách áo ôm như tôi mới được ngồi đây nhâm nhi chút rượu Tây.

Sau lưng có tiếng nói chuyện, ở vũ trường nên người ta cứ hét âm âm. Vậy đừng trách tôi nghe chuyện của hai người nha. Tai bắt đầu hóng. Nghe thì đoán được họ đã từng là một cặp.

- Anh đang nghiện lại đấy à? Nhìn anh ốm yếu tiêu tụy lắm anh biết không? Mấy năm ở Mỹ với em anh đã cai nghiện được rồi cơ mà.

Lời ngọt ngào mà cứ phải hét âm âm, bất tiện thật.Ồ một tên nghiện ngập à?

- Anh à. Quay về với em đi. Chỉ có như vậy anh mới quên được thôi.

Cô gái cứ van nài. Còn tên kia nãy giờ chưa thấy tiếng. Cô gái nói mãi hắn mới lớn tiếng.

- Để tôi một mình.

Cô gái cũng mất kiên nhẫn:

- Anh điên à? Anh muốn chết sớm đúng không?

- Mặc kệ tôi. Mạng sống tôi không cần cô lo.

- Anh. Anh. Bóp! Vậy anh chết đi.

Tôi quay đầu lại chỉ thấy chiếc ly đã vỡ, tay anh ta nhỏ máu. Suy luận là bóp bể ly. Còn cô gái ôm mặt khóc lóc. Choi đập vai tôi:

- Cầm thẻ này đi thang máy lên sân thượng đi. Hai tiếng nữa là bắn pháo bông đấy.

- Mày không đi à?

- Làm như dễ hả? Xin mãi mới được một vé thôi. Làm như ai muốn lên cũng được chắc.

Tôi xúc động nói không thành lời, tao sẽ nấu ày mấy món tuyệt chiêu của mẹ tao ngày Tết. Mà thật tốt Choi à.

** Hấn!?!?!

- Doanh Nghi vào nhà đi con.

Xem ra ba hấn là người cư xử với tôi tự nhiên nhất, tất nhiên là khi không có ai vì người quyền cao chức trọng như ông ta nhất cử nhất động phải chuẩn mực, không được khinh xuất.

Bữa cơm không quá tẻ nhạt như dự tính. Mẹ hấn cũng tự nhiên hơn, bộc bạch hết tiểu sử thành tích của con trai mình. Ôi! Ai mà thêm nghe chứ. Chửi vào tai này chui gấp ra tai kia. Tuy nhiên có những tiểu tiết cũng đáng chú ý. Chẳng hạn như lời mời vào phòng hấn chơi.

- Bác để trái cây ở trên bàn. Con cứ tham quan phòng của Sang nhé. Thiệt cái thằng có người yêu tới chơi mà mắc cỡ bỏ đi đâu không biết.

Mắc cỡ cơ đấy. Bà mẹ nào cũng đánh giá ước độ ngây thơ của con mình một cách thái quá.

Hấn có vấn đề về giới tính không? Phòng trưng bày hoa bi trắng. Đầu giường một lọ bông bi. Họa tiết trong phòng cũng là bi trắng. Đến cái li uống nước, bàn chải đánh răng cũng có hình bông bi. Nhức cái đầu với tên biến thái bệnh hoạn này. Hèn chi.

Tên này cũng thích sách à? Mấy cuốn này, chẳng phải là mấy cuốn tôi mua lúc đi vòng vòng với hấn sao? Hấn chồm hỏi nào? Sách tôi còn ở nhà mà. Không lẽ hấn nhớ hết sách tôi mua và đến đó mua lại. Sách này đều rất hiếm. Không đời nào. Trùng hợp thôi. Suy nghĩ quá nhiều rồi.

Tích tắc tích tắc. 11h chiếc đồng hồ mở cửa tung ra một đóa bông bi. Đúng là tên biến thái bệnh hoạn, thần tượng bông bi à? Về thôi! Dù không muốn đón giao thừa với ba mẹ nhưng còn tốt hơn đón giao thừa ở cái nơi ma quái này. Có ai đó gọi mình, quay lưng lại, kỳ lạ có ai đâu chứ. Nhưng góc trong cùng kệ sách là gì vậy? Một dãy sách về piano? Tôi lập cập chạy đến. Á! Vấp phải cái gì rồi. Không kịp nữa tôi lao thân về phía kệ sách, đánh dấu một cú té thê thảm. Ôi không! Ầm. Sách rớt bịch bịch, kệ sách xoay, mở ra một không gian... có hầm bí mật đằng sau kệ sách.

Tôi nằm trên sàn, lồm cồm bò dậy. Chóng mặt quá! Trước mặt có khối khổng lồ gì trùm vải đen kín mít vậy?

- Cô làm cái trò gì ở đây hả?

Mắt hấn quắc như sói dữ, mặt phùng phùng lửa.

- Bỏ ra. Anh làm tôi đau quá!

Hấn bỏ ngoài tai lời kêu gào đau đớn của tôi. Hấn lôi tôi xềnh xệch ra ngoài như một cái giẻ rách. Quảng tôi ra khỏi phòng, đóng cửa rầm.

- Ôi! Doanh Nghi. Con không sao chứ. Bác xin lỗi. Thằng Sang nó không cố ý đâu. Nó vốn rất dịu dàng với con mà. Có lẽ nó say quá.

Mẹ hấn đỡ tôi dậy. Bà ấy đập cửa. Bên trong chỉ có tiếng nhạc giọng ình ình. Mẹ hấn chỉ biết lắc đầu bỏ cuộc.

- Không sao đâu bác. Tại con làm anh ấy phật ý thôi. Xin phép bác con về.

29. Chương 29

* Chú! Bụt!

Từng chùm pháo bông rực rỡ nở rộ trên nền trời đen thẳm. Từng tia sáng xanh uyển chuyển tạo hình bên làn khói đỏ. Ánh sáng mê hoặc khiến bất cứ trái tim khó tính nào cũng phải rung động trầm trồ khen ngợi. Từng chùm pháo bông liên tiếp bắn lên, mật độ ngày càng dày đặc, hình dạng cũng biến hóa đặc sắc hơn.

Tôi nhắm mắt hít thở làn gió đầu tiên của năm mới. Một đêm giao thừa khó quên. Tôi nhìn xuống bàn tay mình, niềm hạnh phúc dâng trào khi được nắm lấy tay em, cùng nhau ghi giữ lại những hình ảnh đẹp nhất bằng đôi mắt long lanh. Thời gian trôi qua nhanh quá! Những khoảnh khắc đẹp thường ngắn ngủi vậy nên nếu chúng ta không toàn tâm toàn ý tận hưởng sẽ hối tiếc thật nhiều. Màn pháo bông cuối cùng hoành tráng nhất tung lên, những vòng tim tình yêu rực rỡ phát đủ màu sắc. Cuối cùng là một ngôi sao hi vọng tuy nhỏ nhoi nhưng cũng đủ thấp sáng trái tim tôi. Tôi cười nhe răng. Quay lưng lại...

Tôi sẽ sống...

Dù chỉ là chiếc bóng thoáng qua nhưng tôi chắc chắn đó là em. Tôi chạy theo, chiếc thang máy dần đóng, tôi với cánh tay muện màng...

Không kịp rồi.

** Tay áo tôi dính đầy máu?

Nhớ rồi! Trán toát hết mồ hôi, lạnh ngắt, môi tôi run lên. Lần đầu tiên hoàng tử mưa xuất hiện là vào đêm giao thừa. Năm đó tôi bốn tuổi. Nhưng ở đâu? Ở đâu? Sao không thể nhớ.

Bụp! Chiu! Tôi ngược mắt lên trời. Pháo bông?

Nơi cao nhất thành phố. Tôi hốt hoảng, mắt bình tĩnh: “Nơi nào cao nhất thành phố có thể nhìn thấy pháo bông rõ nhất?”

Người tài xế ngơ ngác nhìn tôi.

- Làm ơn. Cháu muốn đến đó ngay bây giờ.

Ngập ngừng suy nghĩ một chút người tài xế mừng rỡ trả lời:

- Là tòa nhà Luxi.

- Vậy chú mau chạy đi.

Đèn đỏ. Thiệt là, pháo bông sắp hết mắt. Chú tài xế xi nhan rẽ trái.

- Tại sao lại rẽ trái vậy chú? Tòa nhà đó nằm ngay bên này thưa cô. Chỉ mười phút là tới.

- Mười hai năm trước nó vẫn là tòa nhà cao nhất chứ?

- À, ừm... Không tòa nhà này chỉ mới nổi lên năm năm thôi. Trước đó là Light!

Mắt tôi sáng rực,

tia sáng dẫn đường.

- Làm ơn rẽ phải... Cháu muốn tới Light.

Chạy thật nhanh lên thang máy, bấm nút sân thượng. Thang máy vừa mở tôi lao ra. Tôi lấy tay bịt miệng. Có người...

30. Chương 30

* Thăng Choi tỏ lòng cảm kích bữa cơm ngày Tết cuồng nhiệt thái quá. Nó cứ dí theo ôm cứng không buông. Đẩy thế nào cũng không thoát khỏi gọng kim sắt thép của nó. Cái mặt nó diễn biến thái không chịu nổi:

- Tự à! Tao yêu mày quá. Ra riêng chắc tao xin phép má rước mày quá!

- Gớm chết! Mày rước Út Còi của mày kia.

- HaHa. Coi có đứa khoai bỏ đánh cả cụm kia. Tao chỉ rước mày lên làm osin mùa Tết thôi. Anh mày không có hứng thú mới mấy đứa cở mềm đầu nha. Ít nhất cũng phải bụng sáu múi.

Tôi bĩu môi:

- Dám khinh thường sức hấp dẫn của tao hả? Nhìn nè.

Tôi lên chuột nhất, đứng uốn éo vài điệu thể hình. Hai đứa nhìn nhau cười ngặt nghẽo.

Cứ thế tiếng cười rộn rã vang lên hết tháng Giêng năm nay đến tháng Giêng năm sau.

Thật thiếu sót khi không khoe khoang chút thành tích rằng tôi đã mười chín tuổi. Tôi và Choi đã dọn ra khỏi chuồng ngủ... Chính thức thuê được một căn phòng đủ rộng cho ai đứa để vừa hai chiếc xe đạp mà vẫn còn chỗ ngủ và nấu ăn.

Tết hết. Vậy là đã hai năm không ăn Tết với mẹ. Con mẹ đã trưởng thành rồi mẹ ơi. Giờ chắc mẹ đang đi làm từ thiện ở tận miền núi xa xôi. Lúc nào trong những phong thư mẹ cũng tươi cười hạnh phúc một cách thanh thản - điều mà con chưa từng thấy trong ánh mắt mẹ suốt mười chín năm qua.

Một buổi sáng đẹp trời như bao ngày. Tôi chuẩn bị tung tăng đi giao báo. Vừa bước chân ra khỏi ngõ.

-... Sư... Sư cô - Tôi cúi đầu chào lễ phép, gương mặt hiện rõ sự ngạc nhiên.

Sắc mặt sư cô. Chẳng lẽ.

- Sư cô! Mẹ con... Mẹ con.

- Cô còn có việc. Con theo địa chỉ này lên chùa Thiền Lâm. Mẹ con đang chờ con đó. Con ra bến xe nhanh đi. Sư cô xong việc ở thành phố sẽ về ngay. Bây giờ cô không có thời gian giải thích.

Tôi và sư cô cùng lao đi mỗi người một hướng. Chỉ xác định sư cô và tôi đều như có lửa thiêu đốt ruột gan.

** Con mưa xuân phơi phơi, hạt mưa tạt xéo phớt từng nét vẽ nhẹ lên bức tường trắng toát. Hoàng tử mưa lúc nào cũng tạo nên những bức tranh táo bạo, phá cách nhưng không bao giờ kém đi sự dịu dàng và lãng mạn. Chàng luôn như thế, luôn tử tế với những ai đã đang và sắp tìm đến chàng như một niềm tin sau cuối. Thật tiếc! Những hạt mưa quá yếu ớt trước bức tường nóng rực, hoàng tử mưa vẽ tới đâu, bức tường lại nuốt chửng tới đó. Không một dấu vết. Không ...một...dấu...vết...

Đã hai mùa xuân trôi qua ở chiếc lồng tô son thép vàng. Chợt hương thơm lạ khiến tôi ngập ngừng xao xuyến. Tâm hồn như được thanh lọc. Trong khu vườn nồng nặc mùi tù ngục lại phát ra hương thơm thanh cao, tự do ư? Tôi nhắm mắt đi theo khuôn giác.

Bộp! Một cú va khiến tôi choáng váng.

- Mất nhắm thì sao thấy đường mà đi. Thân mình còn lo không xong, lấy gì lo cho người khác.

Tôi mở mắt, nhìn chằm chằm, không nói gì thêm. Một năm không gặp. Thật may mắn khi hấn đối xử với tôi đúng chất.

Hấn nắm cổ tay tôi, lôi đi xềnh xệch còn thua dắt chó cưng đi dạo.

- Dẫn cho xong vở kịch đi.

Hấn khựng lại, kéo hai má tôi:

- Cô không biết cười à? Cô nên tập luyện siêng năng. Thứ bảy tuần sau là đám cưới.

Tôi cười. Ngạc nhiên thật! Mới tròn 18 tuổi chưa được một tháng.

- Xem ra cũng không biết hôm nay là ngày chụp hình cưới rồi. Vì tôi rất bận nên chỉ chụp ở studio thôi. Chắc cô cũng không biết tôi đã gia nhập tập đoàn Hoàng Gia với cương vị giám đốc chiến lược và phát triển sản phẩm. Tôi quên mất là năm qua cô đã bị gạt hoàn toàn ra khỏi hệ thống kin doanh. Báo thêm một tin mừng nữa là khu chung cư ý tưởng của cô thật không tệ. Tháng này nó vừa được chứng nhận là khu tốt nhất thành phố.

Vị trí ba toan tính là dành cho hần. Mượn uy quyền, thế lực chính trị để tạo ra sức ép kinh tế. Đám cưới cũng chỉ để ràng buộc cổ phần bán tháo cho hần. Tiền vẫn trong túi mà quyền thế vơi vợi. Nước cờ chuẩn xác! Đồ ngốc! Bị xỏ mũi còn huênh hoang gì chứ. Không lẽ nào cả hần và ba hần đều không nhận ra. Vậy tên thùng rác này được lợi gì mà đâm đầu vào làm quân cờ? Rõ ràng trong phi vụ này gia đình hần chẳng có ưu thế lợi nhuận gì. Rốt cuộc anh muốn gì? Chẳng lẽ anh ghét tôi đến mức muốn dấn vật cả cuộc đời tôi?

“...Đồ đáng ghét. Sao không chết đi! Đồ xui xẻo. Đừng mơ mà được sống tốt.”

Những câu nói day nghiền vào cái ngày mưa tầm tã khi hần đẩy tôi ngã xấp vào vũng bùn vang lên. Tôi thu mình sợ hãi trên chiếc xe đang lao vù vù về phía trước.

...

31. Chương 31

* Mẹ nằm trên giường, đôi mắt trắng dã vô hồn. Đôi mắt không còn ánh sáng. Nhưng chưa bao giờ trên đôi mắt khắc khoải âu lo của mẹ lại rạng ngời đến thế. Môi mẹ khô, da mặt nhợt nhạt, tái mét. Mẹ đẹp, đẹp cuốn hút. Tôi nấp sau tấm rèm, mặc cho nước mắt tuôn rơi.

Mẹ đang mơ hay tỉnh, ngủ hay thức? Chỉ biết rằng mẹ đang ở một thế giới bình yên. Từ đôi môi xinh đẹp nở một nụ cười tươi tắn. Tay mẹ ôm chặt chiếc hộp bí mật.

- Tự! Mẹ xin lỗi. Tha lỗi ẹ nhé! Mẹ thật ích kỷ, mẹ thực sự phải đi rồi. Mẹ đã sống quá lâu.

Tôi cắn chặt tay ngăn tiếng nấc. Giọng mẹ cũng run lên.

- ... Không biết con có tha thứ ẹ không? Nhưng thực sự mẹ không dám đối diện với con. Cuộc đời này mẹ đã phạm quá nhiều sai lầm. Đến lúc chết cũng chỉ để lẩn tránh.

Sư cô bước vào. Tôi làm dấu để sư cô không ngắt lời mẹ. Sư cô bước khẽ khàng, cột tấm khăn mùi xoa lên bàn tay rớm máu của tôi. Mẹ vẫn mê man trong dòng cảm xúc. Mẹ yếu lắm rồi nhưng vẫn gượng nói.

- ... Có những bí mật mà mãi mãi là bí mật sẽ tốt hơn. Mẹ đã huyền hoặc con suốt cuộc đời bởi câu chuyện công chúa dương cầm và hoàng tử mưa. Là câu chuyện do mẹ viết ra thôi con à. Nhưng mẹ lại biến đó thành khát vọng của cuộc đời con. Khiến con mờ ảo trong thế giới mộng mị. Mẹ xin lỗi. Mẹ không dám nói sự thật với con. Con hãy thoát khỏi câu chuyện nhằm nhĩ ấy đi. Mẹ biết con đã tìm được tình yêu của con rồi.

Tiếng nấc cuối cùng... - Chờ nhé Bình Yên.

- Không mẹ ơi! - Tôi chạy lại ôm mẹ - Mẹ không lừa dối con. Đó là sự thật. Con đã tìm thấy công chúa dương cầm rồi... Mẹ ơi, mẹ mở mắt ra đi. Mẹ nghe con nói không? Mẹ ơi!

Sư cô nhẹ kéo tôi ra. Vuốt mắt ẹ:

- A di đà Phật. Bình Yên. Bình An.

- Sao mẹ có thể mỉm cười mà bỏ con như vậy? Mẹ mau tỉnh dậy. Con không ẹ đi. Mẹ là của con.

Tôi quỳ dưới chân mẹ, ôm mẹ cho đến sáng mà mẹ vẫn không quay lại... Đôi mắt mẹ vẫn khép chặt, khóe môi vẫn mỉm cười. Nước mắt tôi lăn dài trên má mẹ.

Sư cô tụng xong bài kinh, rút nhẹ cái hộp từ tay mẹ trao cho tôi:

- Mẹ con muốn con mở chiếc hộp này dưới ánh bình minh bên hàng tre xanh ngát. Đi đi con...

** Cú điện thoại có gì mà hần trắng gáy, hai tay run rẩy. Hần nhìn lên màn hình TV trên đường. Tôi dõi mắt theo. Một vụ lùm xùm, con gái một chính trị gia nào đó đang chuẩn bị gieo mình xuống sông tự vẫn.

- Xuống xe - Mắt hấn hấn lên những tia máu đỏ lôm.

Tôi ngơ ngác, hấn hung tợn tháo dây an toàn đẩy tôi ra khỏi xe thô bạo. Rồi hấn quay xe biến mất. Tôi còn đang ngẩn ngơ chưa xác định phương hướng thì một chiếc xe thẳng trước mặt. Một thanh niên mặc vest đen chỉnh tề, cúi đầu chào.

- Mời cô lên xe. Cậu chủ có chút việc, tôi sẽ đưa cô đến tiệm áo cưới trước.

Xem ra cô gái đó và hấn có quan hệ không đơn giản nhưng điều đó cũng chẳng ảnh hưởng tới tôi. Vốn dĩ hấn và tôi có là gì.

- Thưa cô! Đã đến nơi rồi ạ!

Tôi không buồn ngược mặt lên nhìn đích đến. Một nụ cười đen tối len qua khóe môi:

- Anh Phước Sang vừa nhắn tin cho tôi. Hôm nay anh ấy về trễ. Chúng tôi sẽ dời chụp hình vào ngày mai. Bây giờ vui lòng đưa tôi về nhà anh ấy.

Thoáng chút ngạc nhiên nhưng nhìn gương mặt nghiêm trọng, không cảm xúc của tôi anh ta chẳng dám nhiều lời - Vâng thưa cô.

...Không có ai ở nhà. Tôi lao thẳng lên phòng hấn. Thấy chị giúp việc tôi hơi hoảng hốt nhưng nhanh chóng định thần.

- Tôi hơi mệt, tôi sẽ nghỉ ở đây chờ anh Phước Sang. Chị không cần dọn dẹp nữa đâu - Vừa nói vừa leo lên giường nằm.

Một phút lúng túng, nhưng ai có thể cãi lời cô chủ tương lai. Chị ta đành lẹm cộm rời phòng. Chỉ chờ có thế. Tôi lao xuống giường, khóa trái phòng.

Một năm trôi qua căn phòng không mấy thay đổi. Chỉ trừ kệ sách đã dịch chuyển. Cách sắp xếp sách cũng thay đổi. Rõ ràng góc trong cùng có một lối thoát mở ra căn phòng bí mật. Tại sao đưng hoài mà vẫn không xoay. Rốt cuộc lần trước tôi đã vấp vào cái gì khiến kệ sách xoay chuyển. Tim tôi đập dồn dập. Phần vì sợ hấn quay về phát hiện, phần vì có linh cảm chẳng lành. Bình tĩnh nào, thử nhớ lại xem, mình đã chạm vào cái gì?

Nghĩ mãi không ra tôi đập tay vào cái đầu ngu ngốc. Ui da. Đau. Tôi nắm chặt tay: “sau khi ngã mình đưng đầu vào một vật cứng.” Góc trong kệ có một chiếc hộp gỗ. Tôi xoay chiếc hộp. Một căn phòng tối om, cũ nát xuất hiện. Tôi run rẩy bước vào, luồng khí lạnh xuyên tai. Tôi ngồi sụp xuống, tay bịt chặt miệng sợ hãi khi nhìn lên tường, nơi phát ra chút ánh sáng. Hình tôi từ nhỏ đến lớn dán kín một góc tường tấm nào cũng bị phi tiêu đâm xuyên tim. Khó thở dồn dập tôi ôm chặt tim, . Tay tôi chạm vào tấm vải đen. Tôi lùi lại, cổ trần trụi, giật phăng tấm vải. Là... Tôi cắn chặt môi... Quá khứ, hiện tại, tương lai.

32. Chương 32

* Tôi ngồi dưới hàng tre, từng ánh bình minh đang len lỏi qua kẽ lá xanh biếc. CƠn gió dịu dàng lướt nhẹ bên tai. Chiếc hộp mẹ quý hơn mạng sống mình! Tôi áp nhẹ lấy hơi ấm tỏa ra từ nó, khẽ chạm môi lên vân gỗ bạc màu.

Tôi nhẹ nhàng mở lá thư nhòe màu nước mắt.

” Tự của mẹ,

Mẹ yêu con nhiều lắm. Con là món quà vô giá của cuộc đời mẹ. Mẹ muốn nói với con thật nhiều, tất cả những gì mẹ ấp ủ giấu kín bấy lâu nhưng mỗi lần định nói lại mắc nghẹn ở cổ. Và mẹ biết rằng có nói hay không cũng không quan trọng. Vì Tự của mẹ quá tử tế, Tự của mẹ chẳng bao giờ làm mẹ khó xử bởi những câu hỏi mà bất cứ đứa trẻ nào cũng tò mò muốn biết.

Tự càng ngoan mẹ càng cắn rứt, dần vặt. Tự có biết tại sao mẹ đặt tên con là Tự không? Vì tự mẹ làm tự mẹ chịu, mẹ sẽ tự lực, tự thân cho Tự một cuộc sống tự lập. Tự của mẹ đúng là mẫu người đàn ông lý tưởng. Mẹ tự hào vì Tự. Tự của mẹ rất tốt vậy nên con hãy vứt bỏ tự ti mà tự tin lên nhé.

Tự à, đã không làm được gì cho con nhưng mẹ lại nhờ con một việc. Mẹ muốn ra biển càng sớm càng tốt. Có người đã chờ mẹ ở đó rất lâu rồi. Mẹ ích kỷ và xấu xa lắm đúng không? Bỏ con một mình để đi chơi với bạn. Mẹ của Tự ham chơi quá mà. Một điều cuối cùng mẹ muốn nói với con là mẹ yêu con, mẹ sẽ luôn bên con. Mẹ sẽ dẫn lối cho con tìm thấy hạnh phúc của mình. Hãy tin mẹ Tự nhé!”

Tôi đọc đi đọc lại những dòng chữ cuối cùng của người mẹ đơn thân mạnh mẽ. Sức nhớ ra! Tôi chạy về chùa thật nhanh. Nhưng không kịp nữa rồi. Tất cả chỉ còn nắm tro tàn nằm trong chiếc hũ sành thanh khiết. Sư cô trao cho tôi hũ đựng hài cốt của mẹ được quấn quanh bằng vòng hoa bi trắng buốt. Nước mắt sư cô cũng lưng tròng.

- Mô Phật! Ý trời. Con hãy hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của mẹ con. Bình Yên. Bình An.

Sư cô quay mặt đi để dòng nước mắt lăn dài trên má. Tôi cúi đầu vái lạy sư cô rồi nhanh chóng bắt chuyến xe cuối cùng ra biển. Thật ra ba con là người tệ thế nào mà mẹ bỏ cả sự nghiệp bác sĩ sáng lạn, trốn mình ẩn dật làm một người nghèo nàn, không học thức. Để rồi bàn tay cứu người phải chịu chai sạn nắng mưa với cái cuốc cày rau? Thực sự mẹ biết rõ bệnh của mẹ hơn ai hết. Vậy mà mẹ vẫn lựa chọn cái chết. Cuộc sống này đau khổ đến nỗi mẹ muốn từ bỏ nó từng phút từng giây sao? Mẹ!

** Tôi và một bé trai cùng ngồi đánh dương cầm trong buổi chiều thu lất phất mưa bay hương ra mặt biển xanh thăm mênh mông. Tôi lắc đầu liên tục. Không đúng. Lại nằm mơ rồi. Điều mình biết rõ nhất là không biết gì cả. Chuyện hôm qua chỉ là chuyện của quá khứ. Mà quá khứ không nhất thiết phải nhớ. Nhưng nhớ gì khi không biết. Sự thật là mình chẳng biết gì.

Mặc áo cưới như trùm chiếc áo dạ hội đẹp đi dự một bữa tiệc gượng ép. Chụp hình cưới như ghi lại khoảnh khắc đẹp để giả tạo lừa lọc trong buổi triển lãm tranh lung linh ảo mỵ. Chẳng có gì khó khăn bằng ép nặn một nụ cười trên khuôn mặt khả ái xinh đẹp bên cạnh một cái thùng rác bốc mùi. Thợ chụp ảnh liên tục kêu réo:

- Cô dâu cười tươi lên! Cười lên! Cười như chú rể ấy! Cười lên nào. Chụp cả buổi mà chưa được tấm nào.

Người chụp ảnh bắt đầu hết kiên nhẫn. Lúc đầu còn khen cô dâu xinh, chụp hình là ăn ảnh. Ai ngờ bộ mặt đưa đám, tạo hình cứng nhắc, chỉnh mãi không được. Có lẽ anh ta cũng đang tự hỏi cô dâu này bị trầm cảm hay thiếu não?

Hắn tiến lại chỗ người chụp hình đang vò đầu bứt tóc, giật máy ảnh một cách thô lỗ, quăng xuống đất.

- Về thôi!- Hắn hùng hục lôi tôi ra xe bỏ lại ánh mắt hoảng hốt của đoàn chụp hình.

Hắn ngồi ghế trước. Tôi ngồi ghế sau. Không ai nói với nhau câu nào. Và hoàng tử mưa đến. Chàng rừng rừng lệ sầu. Tôi lấy tay chạm nhẹ lên mặt kính xe như chạm lên khuôn mặt đau đớn của chàng. Nỗi buồn ghê gớm nào khiến chàng suy sụp đến thế? Được trút nỗi niềm nước mắt chàng tuôn rơi. Tôi lau nhanh hơn mà không thể lau khô gương mặt ấy. Tôi phát điên lên mất.

Hắn lôi tôi ra ngoài. Mưa xối xả trút nước vào mặt cả hai. Hắn gào lên:

- Đồ điên. Muốn lau khô kính hả? Ra ngoài này mà lau.

Quăng tôi ra khỏi xe, hắn quay lại đóng cửa rào. Hắn nói đúng ra ngoài mới lau được nước mắt hoàng tử mưa. Tôi miệt mài đau xót lau nước mắt cho chàng. Lau mãi lau mãi cũng không thể khô. Mưa vẫn trút nước mắt vẫn rơi. Nước mắt và nước mưa hòa chung một dòng lạnh ngắt, lạnh thấu buốt tâm can.

Chiếc xe chuyển động. Tôi chạy níu theo, kiên quyết không từ bỏ việc lau nước mắt cho ai kia, và cũng chính là lau nước mắt ình. Nhưng hắn kiên quyết phá nát ước mơ hay việc làm tối thiểu tôi có thể làm cho ai đó. Hắn phóng xe thật nhanh. Tôi chạy theo mất đà té chống chọi. Nằm xõng xoài trên mặt đường. Mắt mờ mịt vì nước mưa, miệng lẩm nhẩm vài câu trước khi bước vào vô thức:

- Đồ độc ác!

33. Chương 33

* Mẹ à! Tối nơi rồi. Mưa to quá. Mẹ cứ ở yên trong ba lô nhé. Con ôm mẹ rồi, không ướt, không lạnh đâu.

Tôi bước xuống xe, chậm chậm thanh thản bước trong màn mưa ào ạt. Mưa trắng xóa cả đất trời, không nhìn rõ phương hướng. Chân tôi chạm vào... Cúi người xuống. Là em... Chuyện kinh khủng gì thế này. Em lại ngất giữa trời mưa tầm tã. Làm sao đây. Tôi nâng đầu em trên tay. Chạm nhẹ vào mũi em. Không thấy hơi thở. Làm sao đây? Chân tay tôi run rẩy. Đúng rồi. Phải tìm chỗ trú đã. Tôi ẵm em chân chạy phẳng phẳng tung tóe nước. Tìm được một cái thuyền mái lá cột trên bãi biển.

Tôi nhẹ nhàng đặt em xuống. Run run để gần tay vào mũi em. Tôi ôm mặt đổ bưng. Tôi tát thẳng vào mặt mình. Giờ không phải lúc, cứu người là quan trọng. Thất lễ. Tay tôi lỏng ngóng. Tìm ở đâu? Tôi nín thở, nhắm mắt, lấy hơi.

Cốp! Em choàng tỉnh, cụng đầu vào trán tôi. Tôi mở mắt. Khoảng cách quá gần. Mắt tôi đã chạm tới mắt em... (Trước khi mắt chạm thì... chạm). Tôi hốt hoảng, giật lùi mình về phía sau, miệng lắp bắp tính giải thích mà không biết bắt đầu từ đâu.

- Cảm ơn anh!

Tôi ngơ ngác. Sững sốt. Rồi thở phào nhẹ nhõm. Thật may. Tôi ôm mẹ trong lòng. Cảm ơn mẹ. Cười!

** Tôi nằm trong mưa, chân tay đông cứng không thể cử động. Đành nhắm mắt. Giác quan thứ sáu cho tôi biết có người đang tới. Tôi cố nhích tay cử động chạm vào chân người ấy.

Tôi biết tất cả những gì xảy ra xung quanh nhưng không thể mở mắt, càng không thể cử động và nói gì. Hơi thở lúc có lúc không. Phải điều hòa nhịp thở nào. Người ấy đặt tôi xuống một chỗ trú mưa. Khá dập dềnh nhưng có tác động như máy kích hoạt nhịp tim. Tập trung nào. 1 2 3 mở mắt.

Cốp! Gương mặt này, ánh mắt này... sao mà...buồn. Mắt đen xì, sưng búp.

Anh chàng này có cái gì ngốc ngốc, đáng yêu. Nhìn bộ dạng đáng thương lỏng ngóng tính giải thích của anh ta khiến tôi phải thốt lên lời cảm ơn ngay lập tức.

Tim tôi vụn vỡ. Anh ta... Anh ta vừa mới hé môi cười. Nụ cười. Nụ cười trong những bức vẽ. Nụ cười của Hoàng tử mưa. Ngoài trời đang mưa. Tôi ngồi trên con thuyền sóng dập dềnh. Đúng như kịch bản trong câu chuyện cổ tích. Những hình ảnh về cuốn truyện vẽ tay hiện dần trước mắt tôi. Ký ức lần đầu tiên cầm cuốn sách cách đây mười năm ủa về rợn rã, rõ ràng.

Tim tôi loạn nhịp. Tôi ngồi dậy, chuyển hướng để nhìn anh từ phía sau. Môi khẽ run. Đúng là người ngắm pháo bông ở tòa nhà Light. HOÀNG TỬ MƯA

34. Chương 34

* Nếu ẩn số lớn nhất bạn nghĩ cả đời cũng không tìm thấy đột nhiên mở ra trước mặt bạn bạn sẽ làm gì?

Tôi thì chỉ biết cười, cười khô răng mà miệng không khép nổi. Cười hạnh phúc mà chua chát. Hưng phấn cao độ kéo dài là hệ quả của khổ đau tột độ. Linh cảm chẳng lành hiện ra mồn một. Tôi lặng lẽ xoay lưng nhìn ra ngoài biển, mưa dần thưa hạt.

Khi những giọt nước mắt cuối cùng của cơn gào khóc thống thiết rớt xuống, ánh cầu vồng nổi dần lên từ mặt nước xanh biếc. Tôi tháo sợi neo, để sóng đẩy con thuyền dập dờn trôi ra biển. Em vẫn ngồi bất động, ánh mắt có chút hoài nghi. Tôi thản nhiên, không phải vì tôi cố tỏ ra như vậy, mà vì đó là phản xạ tự nhiên, vì tôi linh cảm em biết hết mọi việc mà không cần giải thích. Tôi bước ra mũi thuyền, gió thổi qua tai làm

tôi khẽ run. Cầm nắm tro đầu tiên, tôi nắm thật chặt thật lâu. Nhưng tôi biết tôi phải buông tay: “Mẹ ơi, hãy đi đến nơi mẹ muốn nhé!”

Chiếc thuyền chòng chành. Em đang ló đầu ra ngoài, đưa đôi tay nhỏ bé, mắt long lanh ngấn lệ. Tôi nắm lấy đôi tay em, đỡ em đứng dậy, bước ra mũi thuyền. Mắt em nhìn tôi. Tôi quệt nước mắt, nước mũi. Em đón lấy hũ tro trong tay tôi. Tro tàn và nước mắt em bay bay theo gió. Khi nắm tro cuối cùng bị gió cuốn trôi, tiếng nấc tôi rức lên trong vòng tay ấm áp của em. Em ôm tôi thật chặt chặn từng tiếng nấc nghẹn ngào.

** Câu hỏi người này là ai không còn quan trọng nữa. Tôi chỉ thấy trong mắt anh một màu tang thương đau đớn. Nụ cười sao mà cay, sao mà đắng.

Khi trời tạnh mưa cũng là lúc tôi có câu trả lời. Anh lấy từ balô ra một hũ tro quần hoa bi. (Lại là hoa bi). Trên hũ tro là hình một người phụ nữ xinh đẹp. Gương mặt họ giống nhau quá, phúc hậu, hiền lành mà sức sống tiềm tàng mạnh mẽ. Đôi mắt họ giống nhau như một. Đôi mắt có chút gì thương thương, sâu sâu. Đôi mắt ấy tôi đã bắt gặp ở đâu? Không thể nhớ, chỉ biết rằng họ quá thân quen.

Tôi tiến lại gần anh, đỡ lấy hũ tro. Mỗi lần tro bay đi là một mũi tên xuyên thẳng vào tim nhưng một cảm giác giải thoát, tự do lại trào dâng. Không thể lý giải, mọi thứ cứ diễn ra tự nhiên. Tự nhiên đến mức chẳng cần một lý do hay lời giải thích. Ôm anh. Nỗi đau anh tan ra. Và tôi sẽ chịu một nửa. Anh đau như thế nào, tôi cũng đau như thế ấy.

Không biết sự sắp đặt duyên số, hay ông trời xui khiến, hay bất kỳ một thế lực huyền bí nào chi phối, nhưng có lẽ đó là “định mệnh”. Và giữa hai đường thẳng song song có “sợi dây vô hình liên kết”. Tình cảm ấy có từ bao giờ, xuất phát từ đâu, đi đến đâu mãi mãi là ẩn số. Bởi chính người trong cuộc còn choáng ngợp trước những bí mật của ẩn số.

Anh kiệt quệ, khóc thiếp trên vai tôi như một đứa trẻ. Tiếng nấc vẫn thì thoảng nhấp nhô bên tai. Tôi nhẹ nhàng đặt anh xuống, ghé đôi môi vào tai anh, thì thầm: “...”.

35. Chương 35

* Tôi tỉnh dậy. Tay trong tay. Ồ, phải là tay đan tay. Chính xác là hay tay đan vào nhau. Cú sốc mất mẹ quá lớn khiến thần trí tôi bất thường mất rồi. Dù sao cũng cảm ơn mẹ đã mang đến cho con giấc mơ đẹp và hạnh phúc.

Tôi buông mái chèo, lòng thanh thản nhẹ nhõm. Lững thững bước về đất liền, con đường tương lai có đôi chút đang hé mở trước mắt tôi. Tôi hít thật sâu.

- Doanh Nghi đâu? Doanh Nghi đâu? - Một thanh niên hùng hục xông tới túm cổ áo tôi, hỏi tới tấp. Tôi mở tròn mắt còn chưa kịp hiểu anh ta nói gì thì đã bị lôi xềnh xệch đến chỗ chiếc thuyền. Anh ta đẩy mạnh làm tôi văng mình vào hông thuyền.

- Doanh Nghi đâu? Anh ta tiếp tục gào lớn. Đôi mắt đỏ hoe, môi run lấy bầy.

Giờ thì tôi mới hiểu anh ta nói gì. Không phải là giấc mơ.

- Tôi không biết. Có lẽ cô ấy vào bờ trước rồi.

Anh ta lao vào như con thú giữ, tung thẳng nắm đấm vào mặt tôi:

- Mày nói láo. Tao đứng ở đây từ lúc mày với Doanh Nghi lên thuyền. Mà giờ chỉ có mình mày quay lại. Mày đã làm gì Doanh Nghi rồi.

Cú đấm làm cả tôi và anh ta đều té bịch xuống đất. Không phải vì cú đấm quá mạnh mà vì cả hai đều suy sụp tinh thần. Doanh Nghi - Công chúa dương cầm - em đâu rồi?

Anh ta nằm co quắp trên mặt đất. Tay ôm chặt tim. Mặt tái mét không còn giọt máu. Hơi thở dốc như người hấp hối. Tôi hoảng hốt lông ngóng không biết xử trí thế nào. Chuông điện thoại trong túi anh ta reo lên thật đúng lúc. Chỉ chờ có thế:

- Làm ơn cứu chủ nhân của chiếc điện thoại này. Anh ta đang rất nguy cấp. Chúng tôi đang ở bãi biển Hoàng Hôn... Tút... Tút...

Một lát sau chiếc chuyên cơ đáp xuống. Tôi buộc phải lên máy bay cùng. Anh ta vừa được cáng lên phi cơ thì cô gái trẻ đã cầm chặt tay anh áp lên má, nước mắt rùng rùng. Anh ta được đưa vào phòng cấp cứu, còn tôi bị hai anh công an áp tải. Tôi ngoan ngoãn đi theo vì thần trí vẫn lơ mơ. Chợt tôi sực tỉnh:

- Tôi có việc gấp phải đi. Hai anh làm ơn thả tôi ra.

- Không được. Anh bị tình nghi có liên quan đến việc mưu sát con trai ngài bộ trưởng đang tranh cử thủ tướng. Chúng tôi phải đưa anh về đồn lấy lời khai. Mong anh hợp tác.

- Tôi... Tôi không làm gì anh ta cả. Thả tôi ra. Tôi vùng vẫy trong gọng kìm chắc nịch của hai anh cảnh sát. Một người rút còng ra thì...

- Thả anh ấy ra đi! Anh ấy chỉ tình cờ nhìn thấy anh Phát Sang nên giúp đỡ thôi. - Cô gái trẻ quệt vệt hàng lệ trên mi, ánh mắt nghiêm nghị như ra lệnh. Họ cúi chào, thoái lui.

Tôi còn chưa biết nói gì thì cô gái đã quay lưng đi, giọng nói vọng lại sau lưng:

- Cảm ơn anh! Tôi đã nói anh ấy sẽ chết sớm nếu không cai nghiện mà. Đồ ngu ngốc ấy nghiện một vai diễn không hề có trong kịch bản của người ta.

Mặt tôi tối sầm. Câu nói này chẳng phải tôi đã nghe được trong quán bar trong đêm giao thừa sao? Cô gái đau khổ không khuyên can được người yêu. Anh chàng cứng đầu với đôi tay rướm máu. Anh ta ...là vị hôn phu của em? Tôi ôm đầu chạy băng băng trên đường. Lang thang đến khi mặt trời lặn, đường tối, mắt mờ. Tôi vấp ngã, tôi nghe tiếng thở thoi thóp từ bộ lông vũ ướt nhẹp. Hé mắt ra kịp nhìn thấy ánh mắt cuối cùng của bồ câu trước khi lìa đời...

- Mày tỉnh rồi hả? Sao lúc nào cũng quen cái thói nằm vật vạ trước cửa nhà thế hả? - Choi mắng nhiếc và theo thói quen nó cứ nói xong phần nó, rồi bỏ đi, mặc kệ tôi muốn hỏi gì hay nói gì.

- Có cháo trong lồng bàn đấy. Tao đi giao báo đây. Rảnh rồi mang đám báo cũ ra cắt để chiều vợ tao bán bánh mì.

Tôi đập đầu vào cái. Lết thân đến cạnh cái bàn, nhấp một ngụm nước, liếc qua tờ báo:

" Tin nóng trong tuần: Trước ngày cưới, con gái độc của chủ tịch tập đoàn thép xuyên quốc gia Hoàng Gia mất tích (đến nay vẫn chưa tìm thấy manh mối). Vị hôn phu của cô (con trai duy nhất của bộ trưởng phát triển đầu tư đang tranh cử thủ tướng) sốc đến đột quỵ, sống đời sống thực vật. Bạn tri kỷ của anh (con gái chính trị gia Trần Trí Dũng) đau lòng trước tình yêu đẹp của đôi bạn thân sốc đến thần trí bất thường, ngây dại.

** Ngày tôi chờ đợi, người tôi mong mỗi cuối cùng đã xuất hiện. Nếu là bạn bạn sẽ làm gì? Hết âm lên vì sung sướng, hay gào khóc đến nức nở. Hay cười roi rói nói huyền thuyên. Tôi đã nghĩ mình như thế đấy. Nhưng mọi thứ lại khác hẳn, nó là cảm giác đau đớn giày xéo tan nát cõi lòng. Lững thững bước ra mũi thuyền...

Mặt biển đen ngòm luôn huyền bí và cuốn hút lạ lùng. Tôi đứng trước mũi thuyền, hướng mắt về phía đại dương xa xôi, tăm tối. Hương tóc tôi bay ngọt ngào theo làn gió. Khúc dương cầm dạo bước từ trong tim.

Tôi nhắm mắt gieo mình vào biển mẹ. Sóng biển dang tay nhẹ nhàng nâng đỡ như ôm ấp con thơ vào lòng. Làn nước mát lạnh thấm vào làn da thô thịt. Đầu ngón chân tê dần, tê dần, lạnh toát, đóng băng. Tôi cảm nhận cái chết là từ chân chết lên. Từ bàn chân, lên tới đầu gối, rồi cả đôi chân mất cảm giác. Mắt tôi nhắm yên bình chờ đợi cái chết thật từ tốn. Rồi đến đầu ngón tay tê dần và đông cứng. Tôi thử dùng đầu điều khiển ngón tay cử động. Và tôi đã chứng minh thành công hai cánh tay tôi đã chết, chúng không cử động. Rồi cũng đến đầu, não ngừng hoạt động. Nước biển tràn vào khắp cơ thể. Tim còn đập thoi thóp. Yếu dần, rồi đông hẳn.

Hai tay tôi được hai bàn tay mềm mại dắt đi trên đồng cỏ xanh biếc. Đôi chân lon ton như chú chim sáo nhảy nhót trên đường, đi đến đâu cỏ nép ra nhường đường cho chúng tôi đi tới đó. Hai người cúi xuống nhìn tôi cười rạng rỡ, tôi cũng cười toe toét để lộ má lúm đồng tiền đáng yêu. Tôi bé lắm chắc chỉ tầm bốn năm tuổi. Gió thổi vi vu, sóng cỏ dạt dào, họ đặt tôi ngồi trên cây dương cầm trắng toát và khúc nhạc cất lên hòa theo tiếng cười giòn giã. Tôi vừa vỗ tay vừa gõ loóc choóc trên phím dương cầm. Mắt ai cũng sáng, mặt ai cũng rạng rỡ. Chưa bao giờ tôi được vui đến thế. Từ nay không cần mang bộ mặt kịch đau khổ nữa rồi.

Tôi nhìn gương mặt rạng ngời của hai người đang dắt tay tôi. Tôi mâu thuẫn: nên yêu quý hay thù hận họ đây? Và tôi có câu trả lời trong ánh mắt triu mến của họ, ánh mắt nói rằng: “Hãy đi đi! Đi đến nơi con muốn, làm những gì con muốn, con là Doanh Nghi, không phải công chúa dương cầm nào hết”

Tay tôi nói lỏng dần... Và họ biến mất... Chỉ còn nụ cười vương vấn trong bụi mưa.

36. Chương 36

* Đã hai năm tôi ngồi đây vào ngày này để ngắm nhìn những người phụ nữ ra đi mãi mãi. Có lẽ họ vẫn ở đâu đó, một thế giới mà tôi không biết tới. Tôi nhắm mắt suy ngẫm dòng thời gian trôi trong khúc tình ca dương cầm vỗ lên từ lòng biển.

Hai năm cũng đủ để tôi nghiệm ra tình duyên giữa tôi và em. Do duyên trời thế nào mà chúng tôi cùng có được cuốn truyện tranh chưa bao giờ được xuất bản: “Công chúa dương cầm và hoàng tử mưa”. Tôi đoán tôi có nửa đầu, và em giữ nửa sau. Và duyên trời thế nào chúng tôi lại cùng tin vào câu chuyện thần thoại ấy đến mức hóa thân thành nhân vật. Có lẽ mẹ tôi và mẹ em cùng mê truyện cổ tích nên chúng tôi cũng được thấm nhuần từ lúc nằm nôi. Phần kết cuốn truyện em giữ nên tôi không biết kết cục thế nào. Có lẽ chúng tôi có duyên nhưng không nợ, để rồi hai người mãi là đường thẳng song song. Nhưng ai nói tình yêu như hai đường thẳng song song là không hạnh phúc. Có thể chúng tôi chưa từng và mãi mãi không thể ở bên nhau, vậy mà lúc nào chúng tôi cũng sóng bước bên nhau, nhìn thấy nhau. Điểm chung giữa chúng tôi là sợi dây vô hình tình ái.

Dòng suy nghĩ của tôi bị cắt ngang khi một người đàn ông trung niên xuất hiện, gào thét như có thâm thù huyết hận với mặt biển bình yên:

- Bình An. Kể từ ngày em biến mất anh chưa hề tìm kiếm vì anh tôn trọng quyết định của em. Đáng lẽ em phải sống hạnh phúc... Tại sao?...- từ gương mặt phúc hậu đang bị những vết đau cày lên từng đường gân guốc. Dù không muốn nghe nhưng có lẽ lúc này tôi chui ra khỏi thuyền sẽ làm ông ấy khó xử. Đằng nào tôi cũng không biết ông ấy là ai. Thôi cứ nghe vậy.

-... Bình An. Em không có lỗi gì hết. Tại sao em lại dần vật bản thân và hành hạ cả đứa con bé nhỏ đáng thương của chúng ta. Anh có thể bỏ tất cả mọi thứ vì em và con mà. Phát Sang từ nhỏ thiếu thốn hơi ấm tình thương của mẹ. Thật may sau khi em bỏ đi nó lại được một cô giáo dương cầm tốt tính chăm sóc yêu thương. Chỉ tiếc ông trời trở trêu cô ấy qua đời khiến nó cũng trở nên lãnh cảm, còn bị bệnh suy tim. Em nghĩ em đang hi sinh vì hạnh phúc của chúng ta và các con nhưng thực chất em chỉ làm mọi người đau khổ thôi. Anh hận cái con người gieo rắc tư tưởng khiến em và các con vụt khỏi cuộc sống của anh. Và anh hận em... Anh hận em đến lúc nhắm mắt lìa đời cũng không cho anh nhìn thấy bia mộ. Em đã không cho anh và Phát Đạt gặp nhau thì thôi. Ngay cả Phát Sang em cũng muốn mang theo... Anh căm thù em. Nếu em còn chút lương tâm hay trả con cho anh...

Tôi ngồi trong thuyền lẩm nhẩm. Phát Sang... Bình An... À đúng rồi Phát Sang là... Tôi hướng mắt ra ngoài biển, không xong rồi ông ấy vừa gào khóc vừa lao mình vào những con sóng dữ và bị chúng cuốn đi. Tôi phóng thân ra khỏi thuyền, thật may đã kéo ông ấy vào bờ kịp. Tôi vỗ nhẹ tay lên mặt, lay lay cho ông ấy tỉnh lại. Gương mặt này sao mà quen quá. Khi ông ấy vừa mở mắt tôi giật mình bỏ chạy. Trước mắt tôi chỉ toàn màu đen. Trời đất nhập làm một.

37. Chương 37

* Sau một tuần vật vã với suy tư chồng chất suy tư, tôi quyết định đối diện với sự thực.

“Ngày xưa ngày xưa có hai đứa trẻ mồ côi nghèo khổ, thân nhau như ruột thịt. Một đứa trẻ say mê dương cầm nhưng thứ ấy xa xỉ đến nỗi chẳng bao giờ với được. Đứa kia biết được nên đã lặn lội đi bộ suốt nửa ngày trời trong mưa đông bão bùng để nắn nỉ một nghệ sĩ dương cầm ở thành phố xuống trại trẻ mồ côi xa xôi hẻo lánh tấu từ thiện một khúc tình ca. Đứa trẻ ấy mơ ước làm tác giả truyện tranh và chúng cùng nhau sáng tác nên câu chuyện “Công chúa dương cầm và Hoàng tử mưa”. Cuộc đời chúng không được như cổ tích nên chúng thả hết khát khao mơ ước cháy bỏng cho thế hệ sau.”

Cô gái trẻ ngây ngây dại dại, cười cười nói nói chạy nhảy xung quanh giường bệnh của người bạn trai tri kỷ. Cô cười sặc sụa, nước mắt ràn rụa. Cô vô nát rồi xé vụn quyển truyện tranh, tung lên. Một mảnh giấy bay bay vương trên tay tôi. Tôi nhìn xuống dòng chữ nhàu nhàu nát nát nhưng vẫn còn đọc được: “Đồng tác giả: BÌNH AN - BÌNH YẾN”

Tôi gạt dòng nước mắt quay lưng đi: “Anh à! Cả cuộc đời anh hi sinh thầm lặng mang Hoàng tử mưa đến cho Công chúa dương cầm. Nhưng anh không biết chính anh cũng có thể là Hoàng tử mưa. Doanh Nghi không phải là cô bé ngây thơ đến ngốc nghếch. Quyết định của Doanh Nghi đã được chôn vùi mãi mãi cùng với sự mất tích của cô ấy. Em đã gặp bác sỹ Hoàng trước khi vào đây. Chú ấy nói chưa từng gặp một cậu bé, một chàng trai tốt bụng và si tình như anh. Bỏ biết bao công sức che chở bảo vệ người mình thương yêu khỏi những điều xấu xa, bất hạnh. Nhưng thật tiếc, chú ấy nói Doanh Nghi giống một người bạn của chú, quá bảo thủ và tiêu cực, luôn chọn cái hạnh phúc hào huyền mà không nắm bắt thực tại. Người ấy chọn biển cả làm chốn nương náu bình yên chứ quyết không nằm liệt chờ chết, quyết không để căn bệnh đồng tế bào hủy hoại dung nhan của mình. Em không nghĩ vậy. Em tin những điều thầm kín anh làm cho Doanh Nghi từ lúc cô ấy xuất hiện trên cõi đời cô ấy đều cảm nhận được hết. Có điều cô ấy không nói ra, cũng không tỏ ra là mình biết. Còn vì sao như thế chỉ có anh và cô ấy biết. Có lẽ anh sẽ tìm được cậu trả lời từ người giao cho anh sứ mệnh làm sứ giả tình yêu. Người ấy chắc cũng xót xa, dằn vặt xiết bao nếu biết chúng ta là anh em.

“Một buổi chiều hè nắng vàng rực rỡ, phím dương cầm cất lên giữa biển trời xanh ngát. Ba đường thẳng tam song, cứ sóng bước cùng nhau, cứ thầm lặng dõi theo nhau, cứ êm đềm bên cạnh nhau.” - Tôi về tiếp viết tiếp vào cuốn truyện “Công chúa dương cầm và hoàng tử mưa”. Cuốn truyện đã viết qua hai thế hệ vẫn chưa có hồi kết thúc.

38. Chương 38

Tám năm sau...

Tôi lững thững đẩy chiếc xe lăn cùng với cô gái trẻ năm nào nay đã tỉnh trí dạo quanh bờ biển. Chúng tôi vừa đi vừa nói, câu chuyện ba người nhưng chỉ hai người đối thoại:

- Đây là nơi cuối cùng in dấu chân của Doanh Nghi đấy! Đã mười năm rồi. Hôm nay cô ấy hứa sẽ quay trở về... Anh mau mở mắt ra đón cô ấy đi... - cô gái chậm chậm khấn giãi, sực sùi cổ kìm nén cảm xúc.

Anh vẫn nhắm mắt ngồi bình thản trên xe lăn. Bỗng chúng tôi nghe thấy tiếng dương cầm thân quen. Hồi hộp tiến lại gần thì bắt gặp cặp vợ chồng trung niên vừa thả hai vòng hoa bi xuống mặt biển vừa mở tất cả các khúc nhạc ghi âm của ai kia tấu năm nào. Hai tấm thân già liêu xiêu nương tựa vào nhau gồng mình vững bước.

Không ai nói gì với ai, một bầu không khí nặng nề tĩnh mịch nuốt trọn nỗi buồn hiu quạnh. Bước chân nặng nề hằn trên bãi cát rồi tan tác.

Tôi giật mình, rõ ràng anh vừa đưa tay lên chỉ ra biển. Trên chiếc thuyền ngoài khơi có hình ảnh thiếu nữ nằm nào:

- Cô có thấy anh Phát Sang mới chỉ tay cử động không? Cô có thấy Doanh Nghi đang ở trên chiếc thuyền ngoài xa kia không? - Tôi hỏi như muốn gào lên.

Cô gái chỉ cười, cười tội nghiệp cho gã ngốc.

Tôi lấy ống nghe, bắt mạch, mở mắt anh ra. Lẽ nào là ảo giác. Bệnh lý vẫn bình thường, không hề có một dấu vết của kỳ tích.

Tôi cười tê tái. Thế đấy! Tám năm tìm tìm kiếm kiếm, mong mong đợi đợi, nhớ nhớ thương thương. Dù đối lòng tôi cũng không thể chối bỏ. Tôi thực sự muốn biết ai mới là Hoàng tử mưa của công chúa dương cầm? Nụ cười xa xăm ngoài biển khơi kia là dành cho ai?

39. Chương 39: Lời Kết

Cuộc sống là một bức tranh. Cuộc đời mỗi con người chỉ là một mảnh ghép. Các mảnh ghép có những mối quan hệ nhất định để tạo ra những mảng vẽ riêng biệt trước khi hòa mình vào bức tranh chung. Rất tiếc dù có cố gắng liên kết các mảnh ghép tương quan chúng ta cũng không thể khám phá toàn bộ những tiềm ẩn từ bức tranh tổng thể. Chúng ta có rất nhiều lựa chọn. Hoặc phớt lờ các mảnh ghép xung quanh, chấp nhận không biết gì hoặc nếu biết thì cũng cho rằng mình không biết. Hoặc liên kết các mảnh ghép xung quanh, bỏ ra rất nhiều thời gian công sức để đi tìm kiếm các mối tương quan, lắp ráp các sự kiện tưởng như chẳng hề có chút liên quan thành một cấu trúc logic. Nhưng để làm gì, một mảnh ghép chẳng thể vượt xa hơn khi các móc nối của nó được kết chặt bao vây bởi những mảnh ghép khác. Nó thậm chí còn không thể nhìn thấy mảnh ghép bên cạnh mảnh ghép của nó. Một lựa chọn khác là mảnh ghép, không còn là mảnh ghép, nó sẽ thoát khỏi bức tranh khi đó nó sẽ nhìn thấy toàn cảnh. Nhưng làm sao mảnh ghép thay đổi được bản thân mình. Cầu chẳng là cội siêu linh cực lạc nơi con người có thể đứng từ trên cao nhìn xuống biết được mọi chuyện quá khứ, hiện tại, tương lai. Điều đó cũng chưa biết có thật không.

Doanh Nghi, biết hay giả vờ không biết? Hay biết rồi mà không dám thừa nhận. Cô chọn cách lẩn trốn cũng vì không dám đối mặt và cũng chẳng biết phải đối mặt thế nào. Tự lại chọn inh một cách khác. Anh thu thập thông tin từ những mảnh ghép lân cận, hoặc cách xa nhưng có những mối tương quan nhất định với mình. Nhưng trầm nghe không bằng một thấy, thấy rồi không bằng trải nghiệm và cảm nhận. Nên có thể cách nhìn về bức tranh của anh cũng chỉ là phiên diện, chủ quan. Nhưng điều đó không quan trọng, chúng ta chỉ cần nhìn bức tranh cuộc sống theo cách của mình, theo cách mà mình thấy phù hợp và thoải mái nhất là sẽ có một cuộc sống như mong muốn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-duong-thang-tam-song>